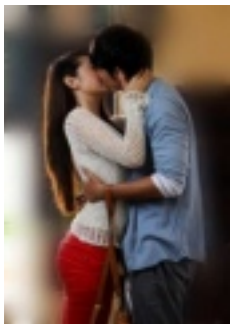

Nụ Hôn Cường Nhiệt

Contents

Nụ Hôn Cường Nhiệt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	52
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	59
31. Chương 31	61

Nụ Hôn Cường Nhiệt

Giới thiệu

Người phụ nữ kia thật sự là không biết tốt xấu! Bình thường phụ nữ thấy anh tuấn tú đẹp trai đều t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cuong-nhiet>

1. Chương 1

Chương 1

Sưu tầm

Buổi sáng lạnh lẽo, ngoài cửa sổ mưa rơi càng mau nhưng không hề ảnh hưởng đến giấc mộng đẹp của một người.

Mền chăn phủ đến cảm, Dương Thanh Thanh thoải mái khẽ thở dài một hơi, thoải mái vươn người trong chăn ấm áp, không khí lạnh ngoài cửa sổ cũng không có cách nào quấy rầy giấc ngủ của cô.

Trong mơ cô ngồi trước một bàn bày đầy đồ ăn ngon, trên mặt ba mẹ và em đều hiện lên nụ cười hạnh phúc, gia đình bọn họ vô cùng vui mừng chuẩn bị hưởng thụ. Tiếng chuông báo chói tai vang lên đúng năm giờ ba mươi phút. Dương Thanh Thanh tỉnh lại. Cô nhảy dựng lên chạy nhanh ấn nút đồng hồ báo thức, nhẹ tay nhẹ chân không muốn đánh thức ba hửn là còn đang mơ một giấc mơ đẹp.

Khí lạnh sáng sớm tập kích cô, run run nắm chặt áo ngủ trên người, Dương Thanh Thanh nhanh chóng rửa mặt đánh răng.

Sau khi thu xếp xong bữa sáng cho cha, cô đi đến trước cửa phòng cha chuẩn bị gọi ông rời giường. Nhìn đến khuôn mặt nhiều nếp nhăn của cha rứt phân nửa vào trong chăn, cô không biết có nên đánh thức ông hay không. Thời tiết lạnh như vậy cô mà!

Bỏ qua việc đánh thức cha, Dương Thanh Thanh để lại tờ giấy lên bàn.

Ba, nhìn ba ngủ ngon như thế, không muốn đánh thức ba. Bữa sáng ở trên bàn, con đi làm.

Bảy giờ đúng, Dương Thanh Thanh sải bước lên xe máy cũ chịu từng cơn gió lạnh đến công ty.

Thời tiết rét lạnh làm cho Dương Thanh Thanh rứt cổ tránh vào áo khoác, bụng chưa ăn sáng ừng ực biểu tình.

Dương Thanh Thanh vừa tốt nghiệp phổ thông, nguyên nhân không tiếp tục học lên, nói ra làm người ta đau lòng.

Một năm trước mẹ cô và em đến chợ đêm bày hàng, sau khi thu dọn hàng ở chợ đêm muốn về nhà bị một gã điều khiển xe say rượu đâm chết. Đó là thời khắc đêm khuya, cũng không có người chứng kiến, đương sự gây chuyện chạy khỏi hiện trường, sau khi báo cảnh sát căn bản cũng bắt không được hung thủ.

Cha đau thương vì mẹ và hai em mất đi, tinh thần dần dần trở nên hốt hốt hoảng hoảng; tính tình tốt của ông dần dần biến thành cổ quái, căn bản không có biện pháp đảm nhiệm việc ở xí nghiệp may, cuối cùng chủ xí nghiệp cũng đuổi ra ngoài. Vì thế gánh nặng kinh tế gia đình đổ lên trên người Thanh Thanh.

Nhưng mặc kệ đau xót nhiều như nào, cuộc sống của bọn họ vẫn phải tiếp tục. Tiền chi ra cho cuộc sống hàng ngày, Dương Thanh Thanh biết mình cha già không có khả năng, chẳng có năng lực thu xếp.

Hơn nữa trạng thái tinh thần của cha hiện tại không ổn định, Dương Thanh Thanh cho dù trong lòng muốn học lên như thế nào, cũng là chuyện không thể xảy ra.

Hiện nay Dương Thanh Thanh làm việc ở một công ty đồ trang điểm, sau tám tiếng làm việc, buổi tối còn phải đến thư viện đại học lân cận làm thêm ba tiếng.

Làm việc vất vả như thế, cũng chỉ vì kiếm tiền nuôi mình và cha. Tuy rằng cuộc sống cũng không phải đặc biệt sung túc, nhưng thu nhập cũng coi như ổn định.

Bây giờ ý thức của cha khi tốt khi không, khi ông còn có ý thức thì như những người lớn tuổi bình thường, tự nấu nướng, tự tắm rửa, tự bấm điều khiển xem TV, thậm chí khi tâm tình tốt còn có thể bắt chuyện với hàng xóm trên đường.

Nhưng khi ý thức mất đi, ông khiến người ta đau đầu vô cùng. Cha vẫn lầm bầm trong miệng, nói tại sao vợ và hai con lại ra đi sớm như thế, hại ông lẻ loi hiu quạnh một mình... Ông toàn toàn đã quên ông còn có một cô con gái cả cố gắng kiếm tiền nuôi mình.

Dương Thanh Thanh cũng không phải không thăm oán trời xanh khiến cô đau khổ, chính là từ nhỏ mẹ đã giáo dục cô phải nhẫn nhục chịu đựng, mặc kệ gặp phải dạng khó khăn gì đều phải cắn chặt răng, chỉ cần chống đỡ được là sống qua.

Mất thấy thời gian một năm cũng trôi qua, Dương Thanh Thanh cảm thấy hiện tại có thể sống cuộc sống ổn định như thế, thật sự là vô cùng may mắn.

Đối với cô gái trẻ tuổi như Dương Thanh Thanh, sách đọc không nhiều lắm, muốn thích ứng quan hệ quỷ dị giữa người với người trong văn phòng có phần khó khăn. Hướng chỉ nếu mọi người trong văn phòng đều đặt tiêu điểm lên người cô, cái loại cảm giác chán ghét do bị người ta đàm tiếu xoi mói này, thật sự làm người ta rất khó chịu.

“Hiếu Yến, hôm nay phó phòng sao lại ăn mặc quy củ như vậy, có phải có đại nhân vật gì sắp tới hay không?”

Lam Nguyệt Hà ngồi bên cạnh Dương Thanh Thanh dừng mọi việc trên tay bắt đầu buồn chuyện của phó phòng.

“Tớ ta làm sao mà biết. Có vẻ như anh ấy muốn đi xem mắt”

Hà Hiếu Yến nói xong sau đó che miệng cười to.

Người trong văn phòng nghe lời buồn chuyện của nhóm bà tám đều cười trộm. Ai chẳng biết phó phòng người ngán thân vương, lại hói đầu như người Địa Trung Hải, có con gái nhà ai bị mù mắt mà coi trọng anh ta chứ?

Nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo đến, phó phòng bỗng nhiên lắc mình đi đến từ một cánh cửa khác, chân ngẩn ngẩn cổ hết sức nâng lên, hạ xuống, tập tễnh đi tới hướng này.

Văn phòng vốn đang tràn ngập tiếng cười trộm lúc này cũng không kiêng nể gì như nãy nữa, tiếng cười dần dần biến mất khi phó phòng đi tới.

Phó phòng nhẹ nhàng khụ một tiếng, hắng giọng lên tiếng, “Hôm nay nhà xưởng chúng ta phải tăng ca làm kịp một lô hàng, bởi vì ngày mai công ty khẩn cấp muốn xuất ra hai nghìn bộ trang điểm Athens. Đêm nay ai có thể ở lại tăng ca?”

Mới sáng sớm đã tuyên bố tin tức làm người ta chán ghét như vậy, đầu những nhân viên trong văn phòng đều cúi xuống, không ai muốn ngẩng đầu lên.

Hiện nay nơi nơi đều chú ý đến quyền lợi nhân viên, ông chủ muốn nhân viên làm thêm giờ thì phải trả thêm chút tiền. Nhưng công ty này thường xuyên yêu cầu nhân viên tăng ca, mà tiền tăng ca chỉ tăng lên chút đỉnh, thêm chút tiện lợi cho nhân mà thôi, như vậy ai sẽ ở lại tăng ca đây?

Mỗi lần hỏi ai đồng ý ở lại tăng ca, ánh mắt phó phòng nhất định tia về phía Dương Thanh Thanh. Bởi vì chỉ có cô mới đồng ý bỏ ra thời gian, không oán giận nhiều liền thay công ty bán mạng tăng ca.

Quả nhiên, Dương Thanh Thanh giơ tay lên như mọi khi.

Tuy rằng cô cũng không thiếu tiền như vậy, nhưng gửi ngân hàng nhiều một chút có thể khiến cô yên tâm, cho nên chỉ cần có tăng ca, cô nhất định sẽ ở lại. Về phần thư viện, chỉ cần tìm một sinh viên ở lại là được.

Thời gian nghỉ trưa, cô gọi điện thoại về nhà, nói cho cha tối nay phải tăng ca, muốn ông tự nấu ăn, nếu muốn ăn bữa đêm, cô về nhà cũng có thể hấp bánh bao mà ông thích ăn nhất.

“Được, ba có thể tự chăm sóc mình, con không cần lo lắng cho ba” Cha khi tỉnh táo, Dương Thanh Thanh có thể nói là hoàn toàn không có lo lắng muộn phiền. Cô hy vọng cha có thể vẫn duy trì như vậy biết bao nhiêu!

Trước kia ông là người cha từ ái, luôn xoa xoa đầu cô, khen cô rất ngoan ngoãn. Hình ảnh ngày xưa tựa như viên kẹo đường ngọt ngào, khi tiếp xúc với ánh nắng, dần dần tan chảy, tan ra tứ phía.

Sau đó cô lại gọi một cuộc điện thoại mới, nhờ một sinh viên hỗ trợ làm thêm tối nay, sau đến nhà ăn của nhân viên ăn cơm trưa.

Cô hoàn toàn đã quên trong tủ lạnh không có thứ gì để cha làm bữa tối.

2. Chương 2

Tăng ca bình thường đều phải làm đến hơn mười giờ mới xong.

Đánh xong hóa đơn cuối cùng của nhà xưởng, Dương Thanh Thanh làm công tác kiểm tra cuối cùng, xác định nên số liệu cần đều chuẩn bị tốt, chính là thời gian cô có thể tan tầm.

Thu dọn lại bàn làm việc, Dương Thanh Thanh lết thân thể mệt mỏi đi, sải bước đến xe máy, đi vòng qua chợ đêm mua hai chiếc bánh bao rồi chậm rãi đi về nhà. Nơi ở hiện nay cách công ty không xa, là nơi cô và cha tìm sau khi mẹ gặp chuyện không may. Tiền thuê coi như rẻ, một tháng chỉ cần sáu nghìn tệ, điều kiện cũng không tồi, là nơi thích hợp để cha tính dưỡng.

Dương Thanh Thanh xách bánh bao vui vẻ vào nhà, phát hiện tình hình có chút không thích hợp.

Không có tiếng ồn ào của TV, đèn phòng khách cũng không sáng. Cha lại đi chơi ở nơi khác sao? Đã muộn thế này, ông chắc sẽ không đến nhà hàng xóm ngồi lâu như vậy!

Dương Thanh Thanh đi vào trong phòng cha thăm dò, không có ai. Phòng khách cũng không có người. Chẳng lẽ ông thật sự ra ngoài?

Mãi đến khi cô đi đến phòng bếp, mới nhìn đến cha ngồi trước bàn ăn không bật đèn, khóe miệng vẫn run run, làm cho trái tim cô căng thẳng.

Không thể nào! Hy vọng không phải cha lại phát bệnh...

Dương Thanh Thanh vọt tới bên cạnh cha, nhẹ nhàng chụp bờ vai ông. “Ba, ba có khỏe không?” Tay cô không tự giác cũng run run.

Mất thấy người thân của mình biến thành bộ dáng hiện tại này, Dương Thanh Thanh cảm thấy rất đau lòng.

Cô vọt tới phòng khách vội vàng gọi điện thoại kêu xe cứu thương, sau khi đưa cha đến bệnh viện, cô ghé vào bên giường phòng bệnh của cha, đôi mắt mệt mỏi khép lại ngủ.

Cô hy vọng đây chỉ là một giấc mộng biết bao nhiêu! Ngày mai tỉnh lại cô vẫn là ngủ trong căn nhà ấm áp của mình, nhìn khuôn mặt tham ngủ của cha vui trong chăn... Cô nhớ không nên đánh thức cha quá sớm. Tiếc rằng mùi thuốc gay mũi trong bệnh viện không có lúc nào không nhắc nhở cô, cha thật sự phát bệnh.

Một đêm này, cô ngủ rất không an ổn.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh Thanh đến công ty đi làm. Nhưng cô đã dấn y tá, nhờ bọn họ chăm sóc cha nhiều hơn, nếu như có tình huống khẩn cấp, lập tức gọi điện thoại đến công ty báo cho cô.

Bác sĩ sớm nói qua với cô, bệnh của cha là chứng si ngốc của tuổi già, chứng bệnh này là rất khó chữa khỏi. Bác sĩ đề nghị cô đưa đến cha đến viện dưỡng lão đi, bởi vì cô ban ngày và buổi tối đều phải làm việc, căn bản không có cách nào chăm sóc tốt cho cha, nếu như đưa đến viện dưỡng lão, ít nhất còn có người có thể coi chừng ông, sẽ không xảy ra nguy hiểm.

Nhưng cô rất luyến tiếc!

Nghe qua nhiều vụ ngược đãi người già như thế, cô tình nguyện để mình vất vả một chút, cũng không muốn đưa cha mình đến nơi đó chịu khổ.

Nhưng trước kia cô an tâm để cha ở nhà một, là vì thần chí cha còn thanh tỉnh có thể chăm sóc ỉn. Bây giờ cha biến thành như vậy, cô nên làm cái gì mới tốt đây?

Dương Thanh Thanh không có cách nào tập trung tinh thần vào làm việc, sau khi tan tầm lập tức chạy tới bệnh viện thăm cha.

Mưa phùn khắp cả khu phố, tầm mắt mơ hồ không rõ. Dương Thanh Thanh đội mưa cẩn thận lái xe, bất ngờ lại chiếc xe ô tô siêu tốc phía sau đụng phải. Cô hét thảm một tiếng, lập tức ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Sau khi khẩn cấp sắp xếp gọn gàng rồi dừng lại xe, đẩy cửa xuống xe là một người phụ nữ trung niên thời thượng, bà ta hoảng sợ không biết làm sao. Cũng may người qua đường gọi xe cứu thương, Dương Thanh Thanh được đưa vào phòng cấp cứu bệnh viện.

May mà Dương Thanh Thanh chỉ bị thương ngoài da, nhưng khi ngã từ trên xe xuống bị đụng vào đầu, bác sĩ nói có thể sẽ bị chấn động não, muốn cô nằm viện hai ngày quan sát một chút.

Dương Thanh Thanh sao có thể đồng ý, cha cô còn nằm trong bệnh viện đó! Huống chi nếu cô không đi làm, có thể sẽ không có cách nào gánh được tiền thuốc men của cha.

“Đừng ngăn cản tôi, tôi muốn thăm ba tôi!” Dương Thanh Thanh giãy dụa trên giường.

Người ngăn cản là y tá trong bệnh viện và người phụ nữ trung niên đụng phải cô.

“Cô à, cô cũng đừng cật lực. Cô nếu có cái gì không hay xảy ra, tôi sẽ gặp phiền toái” Lâm Lan Anh tức giận nói. Tuy rằng là bà lái xe không cẩn thận đụng phải người ta, nhưng cô gái trước mắt này không quý trọng thân thể mình như vậy, chẳng may cô ta xảy ra chuyện gì, bà chỉ sợ cũng khó thoát khỏi liên lụy.

“Cô để cháu gặp ba cháu đi mà! Ông ấy nằm trong viện này, để cháu nhìn ông ấy, cháu sẽ ngoan ngoãn trở về” Dương Thanh Thanh đã không có khí lực đọ sức với bọn họ.

Lâm Lan Anh hừ một tiếng. Tại sao nhà này xui xẻo như vậy, tất cả vào bệnh viện? Bà xoay người không nói một lời. Tiếp cận người ốm yếu như vậy, cẩn thận chính mình cũng bị ốm yếu theo!

3. Chương 3

Cô y tá bên cạnh nỗ lực trấn an Dương Thanh Thanh, “Cô bình tĩnh lại, tôi sẽ dìu cô đến phòng bệnh của cha cô”

Dương Thanh Thanh vừa nghe lập tức an tĩnh lại không hề tranh cãi ầm ĩ.

“Ba tôi ở phòng 512, xin cô mau dẫn tôi đi qua đi! Lâu như vậy không thấy tôi, ông ấy sẽ lo sợ”

Cô y tá quả nhiên giúp cô tìm một chiếc xe lăn, sau khi đỡ cô ngồi xuống, chuẩn bị đẩy cô đến phòng 512.

“Này! Cô đã tỉnh lại, chúng ta đến nói chuyện trách nhiệm và bồi thường đi!” Giọng điệu của Lâm Lan Anh ngang ngược. Bà ta cũng không có nhiều thời gian để phí phạm ở bệnh viện với cô. Bà ta đã hẹn bạn để đánh bài, bây giờ lại có thể tới muộn như vậy, bọn họ nhất định sẽ mắng bà.

“Cháu bây giờ chỉ muốn đi thăm cha cháu trước. Cô có thể chờ cháu trở lại không?” Trong lòng Dương Thanh Thanh hiện tại tràn đầy hình ảnh cha nằm trong viện.

“Tôi không có nhiều thời gian phí phạm như vậy!” Giọng của Lâm Lan Anh càng lúc càng không khách khí. “Tôi thật sự rất bận! Bây giờ phải nhanh chóng dứt chuyện với cô, miễn bị lây nhiễm bệnh ốm yếu của nhà cô”

Cô y tá bên cạnh nghe xong cảm thấy bất công thay cho Dương Thanh Thanh, “Vị phu nhân này, đừng vào người ta là bà đó! Bà làm sao có thể không khách khí như vậy? Nếu bà không có thành ý như thế, tôi thay bà gọi cảnh sát đến xử lý chuyện này là được”

Nhìn bộ dáng hung dữ của người phụ nữ kia, nếu bọn họ len giải hòa, cô gái đáng thương này xác định sẽ chịu thiệt thòi lớn.

“Ai cần cô nhiều chuyện? Quản chuyện của cô đi. Chuyện của chúng tôi chúng tôi tự giải quyết, không cần phiền đến cảnh sát” Vừa nghe cô y tá muốn xen vào việc của người khác nói muốn gọi cảnh sát đến, Lâm Lan Anh nhất thời hết hoảng. “Cô đi thăm lão cha bất tử của mình đi! Tôi còn có việc phải đi về trước. Ngày mai tôi sẽ bảo người đến nói chuyện bồi thường với cô sau”

Nếu cứ phí phạm thời gian trong này, chúng bạn hẹn đánh bài với bà ta về sau nhất định không để ý tới bà ta. Hẹn đánh bài, đến muộn là tối kỵ, không tới được tội càng nặng hơn.

Dương Thanh Thanh vừa nghe bà ta mắng cha mình là lão bất tử, nước mắt cứ thế tuôn chảy. Cô lại không biết cãi với bà ta như nào, cũng không biết nên đáp lại sự khua khoắng đó như nào nữa, đành phải lay lay tay cô y tá, muốn cô mau dẫn mình rời đi.

“Này! Bà già kia! Bà đưa chứng minh thư cho tôi, chẳng may bà chạy đi mất, cô Dương biết tìm ai lấy tiền bồi thường” Cô y tá nhìn Dương Thanh Thanh nén giận, mình lại phát tác trước tiên. “Tôi chưa thấy qua bà già nào có tâm địa ác độc như vậy!”

“Cô bảo ai là bà già?” Lâm Lan Anh tức giận vô cùng, cũng chuẩn bị chửi ầm lên.

“Ai cãi lại tôi thì chính là người người đó” Cô y tá cười hì hì nói.

“Cô...”

Lâm Lan Anh nhất thời tức giận, nói cũng không xong.

“Tôi làm sao? Mau giao chứng minh thư ra đây đi! Tôi cũng không muốn nhiều nhìn thấy bà già ác độc như bà một giây nào nữa”

Cô y tá vươn tay về phía Lâm Lan Anh, bộ dáng như kiểu hận không thể để bà ta mau biến đi.

Lâm Lan Anh tức giận lấy hộ chiếu của mình ra, ném vào tay cô y tá.

“Hừ! Cô là đồ ác nữ, lão nương mới không muốn ở trong này thêm một giây nào nữa!” Lâm Lan Anh nghênh ngang đi.

Chuyện bồi thường bảo chồng hoặc con đến một chuyến đi! Bà ta cũng không muốn liếc mắt nhìn người ốm yếu và ác nữ kia thêm một lần nào nữa!

Giao hộ chiếu của bà già kia vào tay Dương Thanh Thanh, cô y tá đẩy cô thông thả đi ra ngoài.

“Cô nha! Đừng thành thật như vậy, bị người ta bắt nạt phải biết đánh trả chứ!” Ngô Y Thuần vừa khuyên bảo vừa đẩy xe. Cô tựa như một cô em gái đáng thương, vẻ mặt thống khổ đáng thương làm cho người ta nhìn không được phải quan tâm đến cô.

“Tôi không biết cãi nhau với người khác như nào” Dương Thanh Thanh nghĩ đến lời dạy bảo của mẹ trước đây.

“Làm người đừng không biết nhìn như vậy. Thành thật như thế, cô sẽ bị bắt nạt đến chết” Ngô Y Thuần thua vì cô. “Nếu kia bà già kia thật sự dám không đến, tôi nhất định giúp cô tố cáo lên tòa án!”

“Cám ơn cô!” Dương Thanh Thanh thật tâm nói cám ơn.

“Không cần khách khí! Ra ngoài luôn cần nhờ bạn bè. Tôi tên là Ngô Y Thuần, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn”

“Hi, tôi là Dương Thanh Thanh, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn”

Dương Thanh Thanh lộ ra nụ cười khó có được.

Từ sau khi tốt nghiệp phổ thông, đã lâu cô không có bạn bè. Mỗi ngày ngồi với một đám bà tám trong nhà xưởng, lòng cũng già theo. Mà làm thêm ở thư viện, lại luôn làm cho cô có một loại cảm giác không hợp nhau.

Bây giờ cô rốt cục có một người bạn mới, cô thật sự rất vui mừng!

4. Chương 4

Chương 2

Sưu tầm

Bệnh của cha không có chuyển biến tốt, Dương Thanh Thanh nhìn rất khổ sở, tâm tình lại trầm xuống đáy cốc.

Sáng sớm tỉnh lại ngồi bên cạnh cha, Dương Thanh Thanh không có chút hứng thú nào. Thức ăn trong bệnh viện có phần hơn thức ăn cô chuẩn bị ở nhà. Nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của cha, một chút đồ ăn cô cũng ăn không vào.

Ngô Y Thuần mới biết Dương Thanh Thanh một ngày cũng đã cảm thấy bệnh nhân Dương Thanh Thanh này là trách nhiệm của mình

Sáng sớm nhìn bộ dáng tiêu tụy của Dương Thanh Thanh trong phòng bệnh, Ngô Y Thuần một nửa là đau lòng, một nửa là tức giận.

Đau lòng vì Dương Thanh Thanh còn tuổi nhỏ đã gặp phải hoàn cảnh đáng thương như vậy, cũng tức giận cô không biết tự chăm sóc mình.

“Thanh Thanh, mau tới đây ăn cháo đi”

Ngô Y Thuần làm ra bộ dáng không thương lượng, dứt cháo tới bên miệng cô.

Dương Thanh Thanh cảm kích nhìn Ngô Y Thuần, muốn mở miệng nói cái gì đó, lại tìm không thấy ngôn từ thích hợp để biểu đạt lòng mình.

“Đừng nữa nói lời cám ơn gì với tớ! Nghe rất khó chịu. Chúng ta là bạn bè rồi!” Ngô Y Thuần ngăn cản lời cám ơn Dương Thanh Thanh muốn nói ra khỏi miệng, mặt hé ra nụ cười ôn hòa.

“Ừ!” Dương Thanh Thanh gật đầu, trên mặt cũng hiện lên nụ cười vui vẻ.

Kiểm tra xong tình hình của Dương Thanh Thanh và cha, Ngô Y Thuần nhớ tới lời Lâm Lan Anh nói hôm qua. “Cậu nói xem bà già kia hôm nay có thể không đến hay không?”

“Tớ không biết! Nếu không đến, cho qua đi!”

Cho dù bà ta không đến cũng không có quan hệ gì. Vết thương của cô không có gì trở ngại, bồi thường hay không cũng không sao cả.

“Cậu chính là như vậy! Người thiện lương thường bị bắt nạt cậu không hiểu sao?”

Ngô Y Thuần bỗng nhiên có phần hâm mộ Dương Thanh Thanh thiện lương trước mắt. Vì sao cô luôn có bộ dáng khiến người ta triu mến? Mỗi khi thấy cô, chị sẽ cảm thấy không đành lòng.

“Không sao cả, chúng ta còn có hộ chiếu của bà ta trong tay, bà ta nhất định đến”

“Ừ!” Dương Thanh Thanh trái lại không muốn cưỡng cầu nhiều lắm. Chỉ cần cô bình an cũng đã là may mắn rồi.

“Y Thuần, tớ nghĩ tớ hẳn là không có việc gì, xin hỏi tớ có thể xuất viện không?” Nghĩ đến tiền thuốc men của mình và cha, cô phải mau về công ty đi làm mới được.

“Cậu vội như vậy làm cái gì? Bác sĩ nói cậu có khả năng chấn động não, cho nên cậu còn phải nằm viện quan sát hai ngày”

“Phía công ty tớ còn chưa xin phép, hơn nữa tớ không có nhiều tiền để trả tiền thuốc. Tiền thuốc của ba tớ đã không đủ sức rồi, tớ không thể lại...” Dương Thanh Thanh gian nan nói.

“Đừng hao tâm như vậy. Tiền thuốc của cậu nhất định phải để bà già kia trả, nhân tiện lấy một khoản tiền bồi thường tinh thần của bà ta... Cậu cứ an tâm nghỉ ngơi trong viện hai ngày đi!” Ngô Y Thuần đã nghĩ giúp cô nhiều lắm. “Nhân cơ hội này ở bên cạnh ba cậu nhiều hơn đi! Nhìn xem tình trạng của ông có thể tốt một chút hay không”

“Aizz” Dương Thanh Thanh thở dài một tiếng. Làm như vậy thật sự được không?

“Cứ như vậy nhé! Cậu đừng vội xuất viện, tớ giúp cậu xin nghỉ, vài ngày không đi làm chắc sẽ không có việc gì!”

“Cũng chỉ có thể như vậy”

Thật ra Dương Thanh Thanh mơ hồ cảm thấy mình thật sự không quá thoải mái, tình trạng đó còn miễn cưỡng muốn đi làm, cuối cùng rất khả năng vẫn phải quay về bệnh viện.

“Muốn về phòng bệnh của cậu nằm một chút hay không?” Mới sáng sớm Dương Thanh Thanh đã đến phòng bệnh của cha, thật sự là cô con gái hiếu thuận!

“Không cần, tớ muốn ngồi với ba” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Ngô Y Thuần, cô ngoan ngoãn nói. “Nếu mệt, tớ nhất định sẽ lập tức trở về phòng nằm nghỉ. Cậu cũng đừng lo lắng, đi làm việc của cậu đi!”

“Được. Mệt mỗi phải về phòng nằm nghỉ đó!” Ngô Y Thuần cũng không nhẫn tâm ép cô rời đi. “Tớ đi làm việc. Giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm nha!”

Dương Thanh Thanh gật đầu. Mình lại có thể gặp được người bạn tốt như thế trong bệnh viện, cô nhất thời cảm thấy vui sướng. Cô đã lâu không có tâm tình nhẹ nhàng như vậy!

Từ khi mẹ cùng em trai em gái qua đời, trên lưng cô đeo trọng trách, thật sự là nặng khiến cô khó có thể chịu được. Nhưng vì cuộc sống của cha và mình, cô cắn răng chịu khổ, cô cảm thấy là đáng giá.

Có lẽ đây là số mệnh của cô! Vô luận như thế nào, cô nhất định sẽ kiên trì. Vì cha, cũng vì mình.

5. Chương 5

Bởi vì tai nạn xe cộ trì hoãn thời gian hẹn với bạn bè, sau khi Lâm Lan Anh đi đến điểm hẹn, phát hiện nhóm bạn bài đã bỏ sung chọn người, mà bà đợi cả một đêm nhưng chờ không được cơ hội vào bàn đánh bài. Tâm tình không tốt, bà hỗn hển về nhà, một ngọn lửa giận không chỗ trút ra.

“Bà xã, bà sao vậy?” Chồng Lâm Lan Anh, Lâm Quốc Khánh cẩn thận hé ra khuôn mặt tươi cười.

“Tôi à, gặp phải người xui xẻo! Cả nhà đều xui xẻo còn dám đi loạn trên đường, lây sự xui xẻo sang tôi..... Thật sự là quá bức bối!”

Lâm Lan Anh nắm quyền ở Lâm gia, chồng Lâm Quốc Khánh “được” kén rể vào tôn kính đối đãi với bà như Lão phật gia.

“Bà có sao không? Nhìn bà tinh thần không tốt lắm, xảy ra chuyện gì?” Lâm Quốc Khánh ngồi xuống bên cạnh mát xa vai cho bà ta.

“Tôi hôm qua xảy ra tai nạn xe cộ ông không biết sao? Trong nhà một người cũng không có, các người chết hết đâu rồi?”

Nghĩ đến mình hôm qua phải chịu nhục trong bệnh viện, Lâm Lan Anh càng giận hơn. Tối hôm qua bà có gọi điện thoại trở về muốn xin viện binh, lại một người cũng không có, ngay cả người hầu cũng nghỉ ngơi.

“Tôi... Ừm, tôi hôm qua...” Bộ dáng khúm núm muốn nói lại thôi của Lâm Quốc Khánh, nhìn đến khiến bà càng thêm phiền lòng.

“Ông không phải lại chạy đi chơi cờ chứ? Ông đó, suốt ngày cũng chỉ biết chơi cờ! Tôi thấy mệnh ông rất tốt, cưới được người phụ nữ có tiền như tôi mới có thể mỗi ngày chạy đi chơi cái quỹ kia!” Lâm Lan Anh đẩy tay chồng đang mát xa ra. “Một chút tiền bộ cũng không có!”

Lâm Quốc Khánh chỉ ngồi một bên ngưỡng ngùng cười. Bao nhiêu năm rồi, Lâm Lan Anh luôn coi thường ông như vậy, đối xử với ông cũng không có gì tốt đẹp, một chút tôn nghiêm của chồng ông cũng không có. Bởi vì ông là “được” Lâm gia kén rể vào, cho nên ông đã sớm buông tha cho cái gọi là tôn nghiêm nam tính. Cuộc sống an nhàn ở Lâm gia không sầu lo ăn mặc, càng kích không nổi nửa điểm dã tâm của ông.

Lâm Quốc Khánh lúc này mới bắt tri bắt giác nghĩ đến, “Bà xảy ra tai nạn xe cộ?! Không có e ngại gì chứ” Ông lúc này mới đánh giá vợ mình, thấy biểu tình tức giận của cô, hẳn là không bị thương.

“Tôi là cát nhân thiên tướng, làm sao có thể có việc? Có việc là người xui xẻo kia” Lâm Lan Anh nghĩ đến hộ chiếu của mình còn ở trên tay người xui xẻo kia, nghĩ rằng sẽ không bởi vì điều này mà phải chịu nhục chứ!

“Là tôi đụng vào người ta, chuyện bồi thường còn chưa xử lý! Ông giúp tôi đến bệnh viện một chuyến đi!” Bà không muốn lại đi gặp y tá ác nhân và người phụ nữ xui xẻo đó nữa.

“Nhưng tôi... tôi hôm nay..... có hẹn” Lâm Quốc Khánh bất an nói.

“Ông lại muốn đi chơi cờ? Tôi đã nói ông là gã không có tiền đồ, tôi cả đêm hôm qua không ngủ, về nhà ngủ bù, ông người chết này lại không giúp tôi xử lý một chút sao?” Lâm Lan Anh vừa nghe chồng lại muốn ra ngoài, bắt đầu nổi bão. “Ông ma quỷ này mỗi ngày cũng chỉ biết chơi cờ, lão nương cũng không tin ông chơi cờ có thể làm ra sự nghiệp lớn gì! Đồ không có tiền đồ!”

“Được, được, được..... Tôi đi giúp bà xử lý là được” Lâm Quốc Khánh lấy địa chỉ bệnh viện, trấn an Lâm Lan Anh một đêm không ngủ vào trong phòng.

Thật ra ông cũng không muốn làm người không có tiền đồ! Chính là cuộc sống an nhàn quá quẩn, ông còn có cái gì mà hùng tâm tráng chí chứ? Huống chi người cầm quyền trong nhà cho tới bây giờ cũng không phải ông.

Đợi Lâm Lan Anh ngủ, Lâm Quốc Khánh gọi điện thoại cho con, muốn anh đi giúp mẹ xử lý chuyện bồi thường. Ông nên đến đứng giờ chơi cờ với bạn.

“Thư ký Ngô, xin hỏi giám đốc Lâm có đó không?” Lâm Quốc Khánh ngay cả tìm con mình cũng phải thông qua thư ký, có thể thấy được người cha như ông thật sự là vô năng đến cực điểm.

“Là Lâm lão tiên sinh sao? Giám đốc đang họp!” Thư ký Ngô đối đãi với ông tựa như đối đãi với người bình thường. Ai cũng biết Lâm Quốc Khánh không hề có thực quyền ở Lâm gia, cho dù muốn nịnh bợ Lâm gia, cũng phải nịnh bợ Lâm phu nhân.

“Không phải bảo cô đừng thêm chữ lão vào sao? Gọi tôi Lâm tiên sinh là được” Lâm Quốc Khánh bất mãn nói. Nhưng ông tự biết thư ký này sẽ không nghe vào. “Bảo giám đốc đến đến bệnh viện Quốc Thái, tìm một bệnh nhân tên Dương Thanh Thanh nói chuyện bồi thường tai nạn xe cộ”

“Vâng. Bệnh viện Quốc Thái, cô Dương Thanh Thanh. Xin hỏi là Lâm lão tiên sinh đâm người ta bị thương sao?” Giọng điệu thư ký Ngô vẫn không có lên xuống, tựa như người máy.

“Tôi nào có lá gan lớn như vậy? Là quý bà Lâm nhà các người!” Lâm Quốc Khánh nói xong vô cùng khó chịu lập tức ngắt máy. Thư ký Ngô này là nhân vật Lâm Lan Anh an bài bên người con ngoan, ông không nên chọc vào cô ta, miễn cho bị cô ta đâm chọc rồi lại bị vợ mắng. Vẫn là đi chơi cờ với bạn tự tại hơn. Ở

lại trong nhà, một chút cảm giác tự tại cũng không có. Thế nhưng nhà này chính là nhà ông! Thật sự là bất đắc dĩ!

6. Chương 6

Thư ký Ngô nhận được chỉ thị, sau khi họp xong, lập tức báo cáo chuyện này.

“Giám đốc, vừa rồi cha ngài gọi điện thoại đến báo, mẹ ngài xảy ra tai nạn xe cộ. Nói là đụng bị thương một cô gái tên Dương Thanh Thanh. Phụ nhân muốn ngài đến bệnh viện Quốc Thái giúp bà chuyện bồi thường”

“Oh?! Mẹ tôi không có việc gì chứ?” Lâm Ngạn Lương vừa nghe xong, nhú nhú mày.

“Chắc không có việc gì, vừa nãy trong điện thoại Lâm lão tiên sinh không nói rõ. Giám đốc hôm qua không về nhà?”

Lâm Ngạn Lương không trả lời.

Ngoại trừ công việc ra, anh không nói nhiều với thân tín của mẹ. Anh cũng tin thư ký Ngô cũng có thể hiểu được, nếu không phải cô ta có khả năng, không nói nhiều, anh sẽ không tùy ý để mẹ xếp cô ta bên cạnh mình.

“Chiều nay tôi sẽ qua đó. Cô giúp tôi kiểm tra hành trình buổi chiều, có thể hủy bỏ thì hủy bỏ, không thể hủy bỏ thì kéo dài thời hạn”

Lâm Ngạn Lương vốn muốn bảo thư ký Ngô đi là được rồi, nhưng nghĩ đến đâm bị thương người ta là mẹ mình, anh cảm thấy cần phải tự mình đi một chuyến thì có thành ý hơn.

“Vâng” Thư ký Ngô xoay người rời khỏi văn phòng.

Lâm Ngạn Lương ăn xong cơm trưa, đi ô tô tới bệnh viện Quốc Thái, sau khi mua một giỏ hoa quả dùng để thăm bệnh nhân dưới lầu, hỏi dãy số phòng bệnh của Dương Thanh Thanh ở quầy phục vụ. Nhưng khi anh đi đến phòng bệnh lại phát hiện Dương Thanh Thanh cũng không nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, không khỏi nghi hoặc, bệnh nhân bị thương này sẽ chạy đi đâu?

Sau khi bệnh nhân bên cạnh, mới biết được Dương Thanh Thanh đến phòng bệnh tầng hai.

“Chàng trai trẻ, xin hỏi Thanh Thanh là bạn gái cậu sao? Cô ấy thật sự là một cô gái tốt hiếm có, cô gái hiếu thuận kia mà lấy về nhà chính là phúc khí lớn của cậu đó!” Bà lão bên cạnh nói như vậy Lâm Ngạn Lương cũng lười giải thích. Ứng phó những người già như này, phương pháp tốt nhất chính là không cần đáp lại, tựa như hình thức anh đối xử với cha và mẹ.

“Cám ơn” Lâm Ngạn Lương nói xong một câu, lập tức tránh đi.

Đi đến phòng bệnh dưới tầng hai bà lão nói, Lâm Ngạn Lương nhìn đến Dương Thanh Thanh đang cố gắng nói chuyện với ba mình.

“Ba, ba còn nhớ con không? Con là Thanh Thanh! Ba nhớ rõ không?” Khóe mắt Dương Thanh Thanh có nước mắt. Mỗi lần cô nhìn đến dạng này của cha, không khỏi khổ sở lên.

Bọn họ từng là gia đình mỹ mãn cỡ nào, lại bởi vì một lần tai nạn xe cộ đoạt đi ba mạng người, cửa nát nhà tan...

“Khụ! Là cô Dương sao?” Lâm Ngạn Lương đứng sau cô khụ một tiếng, cắt ngang suy tư của cô.

Dương Thanh Thanh xoay người nhìn, là một người đàn ông xa lạ. Phát hiện cặp mắt đẹp kia chăm chú nhìn thẳng mình, cô có chút không được tự nhiên.

“Ừm... Anh...” Mặt Dương Thanh Thanh không tự giác nóng lên. Vì sao người đàn ông này nhìn chăm chú khiến cô khó chịu như vậy?

“Cô là Dương Thanh Thanh?” Lâm Ngạn Lương nhìn biểu tình khốn quẫn của cô gái trước mắt, biết cô đã bị vẻ ngoài của mình mê hoặc. Hừ! Lại là một người phụ nữ ngu xuẩn chỉ nhìn bề ngoài. Lâm Ngạn Lương khinh thường nghĩ trong lòng.

“Đúng vậy” Dương Thanh Thanh quyết định không nhìn khuôn mặt làm cô đỏ mắt kia nữa, quay đầu lại vén chăn trên người cha.

Lần này ngược lại là Lâm Ngạn Lương cảm thấy kinh ngạc.

Bình thường phụ nữ đều nhìn anh đến thất thần, nhưng cô gái nhỏ bé trước mắt này có chút khác thường.

“Tôi là đến nói chuyện bồi thường tai nạn xe cộ với cô” Lâm Ngạn Lương ngắn gọn nói rõ ý đồ đến của mình.

Dương Thanh Thanh nghe xong, biết anh là người đàn bà ngày hôm qua kia phái tới, vội vàng lấy hộ chiếu cho anh.

“Đây là hộ chiếu của Lâm phu nhân. Ngại quá...”

Cưỡng ép người đàn bà kia để lại hộ chiếu cũng là bất đắc dĩ. Thật ra cô cũng không ý muốn bà ta bồi thường.

Lâm Ngạn Lương nhận rồi nhìn xuống, xác định là hộ chiếu của mẹ, vì thế cất nó vào trong túi.

“Cô muốn cái gì?” Lâm Ngạn Lương đã rất quen với loại tình huống này. Làm sai chuyện cũng không sao, dù sao mọi thứ có thể dùng tiền tài để bù lại. Trên đời này không có chuyện gì tiền giải quyết không được.

Nhưng anh đợi lại chờ, chính là không thấy người phụ nữ trước mắt mở miệng đưa ra yêu cầu.

Hơn nữa cô ngay cả nhìn cũng không lại nhìn anh, điều này làm cho anh tự dưng cảm thấy nổi giận. Thật sự là cảm thụ kỳ quái, anh cũng sẽ có loại cảm xúc này?

“Cô không nói, tôi coi như làm xong mọi chuyện!”

Lâm Ngạn Lương đoán cô gái này nhất định là đang giả vờ giả vịt, bằng không có lẽ còn đang cân nhắc nên yêu cầu bồi thường bao nhiêu tiền.

“Không cần. Tôi nghĩ... Như vậy là có thể. Cảm ơn anh đã tặng hoa quả”

Dương Thanh Thanh thật sự không biết nên mở miệng yêu cầu bồi thường như thế nào. Nhìn anh mang đến hoa quả, cô cũng rất cảm ơn.

“Không cần?!” Lâm Ngạn Lương có phần kinh ngạc. Chẳng lẽ cô đang thả mồi câu cá lớn? Nghĩ đến dùng bộ dáng đáng thương này có thể lừa càng nhiều tiền?

“Vâng. Tôi cũng không bị thương nghiêm trọng, chích là vết trầy da rất nhỏ mà thôi. Thật ra tôi chỉ cần ở lại quan sát hai ngày là có thể xuất viện”

Dương Thanh Thanh liếc mắt nhìn anh một cái. Nhìn mặt người khác nói chuyện là một loại lễ phép, mẹ dạy cô như vậy. Cô nhớ rõ rất rõ ràng.

Nhưng cô cảm thấy nhìn ánh mắt người đàn ông này nói chuyện, còn muốn nói chuyện bình thường là chuyện vô cùng vất vả.

“Đây là danh thiếp của tôi. Nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tôi” Tuy rằng cảm thấy cô có thể đang giả vờ, Lâm Ngạn Lương vẫn để lại danh thiếp của mình cho cô. Coi như làm việc thiện đi! Nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của cô, cho dù là cô giả vờ, cũng đủ động lòng trắc ẩn của anh. Nếu cô dùng công phu sư tử ngọam yêu cầu bồi thường, anh cũng nhận.

“Thật sự không cần, tôi không cần bồi thường. Thật ra, tôi cũng có lỗi... Là tôi vội đến bệnh viện, cho nên không thấy rõ tình hình giao thông. Hơn nữa trời mưa, cho nên...”

Cô cũng không thích chuyện gì đều dùng tiền giải quyết, nhìn anh có tâm địa mang hoa quả đến thăm bệnh, cô đã rất vui mừng. Ít nhất thái độ của anh lịch sự hơn người đàn bà đâm cô bị thương hôm qua.

Tay đưa danh thiếp của Lâm Ngạn Lương dừng lại giữa khoảng không. Đây là lần thứ hai cô từ chối anh. Cùng một ngày bị một người từ chối hai lần, anh còn có thể làm cái gì?

Lâm Ngạn Lương không biết tức giận phát ra từ đâu, khiến ặt anh thoát nhìn hung ác rất nhiều. Dương Thanh Thanh nhìn, co rúm người dựa lại gần cha.

Nhìn biểu tình sợ hãi của cô, Lâm Ngạn Lương không rõ mình có gì đáng sợ. Anh đáng sợ như vậy sao? Anh căn bản còn chưa phát giận với cô mà!

7. Chương 7

Ngay tại phía sau, Ngô Y Thuần xông vào.

“Anh là ai?”

Ngô Y Thuần vừa tiến vào đã nhìn đến thấy một người đàn ông xa lạ ở trong phòng, lại nhìn biểu tình sợ hãi rõ ràng trên mặt Dương Thanh Thanh, cô luôn động não nhanh, lập tức đã nghĩ đến anh có thể là nhân viên bà già hôm qua phái tới hòa giải.

“Hey! Anh không phải là người bà già xấu xa kia phái tới chứ?” Lần này miệng Ngô Y Thuần càng độc, còn thêm từ “xấu xa” để hình dung Lâm Lan Anh.

“Cô nói cái gì?”

Lâm Ngạn Lương vốn đang nổi nóng, vì thế giọng điệu của anh giống như bị bỏ thêm thuốc nổ vào.

“Chính là bà già xấu xa đâm ngã Thanh Thanh hôm qua đó! Bà ta là ra bộ ác bá, muốn bắt nạt người thành thật Thanh Thanh của chúng tôi, nếu không phải tôi giữ lại hộ chiếu của bà ta, tôi nghĩ bà ta đã sớm mặc kệ sự sống chết của Thanh Thanh”

Ngô Y Thuần nhanh mồm nhanh miệng nói ra toàn bộ chuyện hôm qua.

Thì ra hộ chiếu của mẹ bị y tá này giữ lại! Như vậy là anh hiểu lầm Dương Thanh Thanh. Lâm Ngạn Lương tuy rằng đã biết chân tướng sự thật, nhưng anh vẫn cảm thấy mất hết mặt mũi với Dương Thanh Thanh không biết tốt xấu từ chối hai lần kia.

Anh nói với cô y tá, “Tôi hỏi cô ta muốn bồi thường bao nhiêu, nhưng cô ta không nói!”

Anh hy vọng cô mở miệng nói muốn cái gì với anh, như vậy anh mới không có loại cảm giác có lỗi với cô tắc nghẽn trong lòng.

“Thật sự không cần” Dương Thanh Thanh lại nhìn anh một cái. Người đàn ông đẹp trai như vậy, lại ần chứa khí thế làm cô sợ hãi, cô vẫn nên ít tới gần anh thì tốt hơn.

Lâm Ngạn Lương cảm thấy mình chịu đủ rồi! Bị một người phụ nữ từ chối liên tục ba lần, nếu anh còn nhịn tiếp, nhất định sẽ nhịn không được hung hăng bóp lấy cổ non nớt của cô.

Lâm Ngạn Lương tưởng đưa danh thiếp ho vị y tá vừa mới vào cửa kia, “Bảo cô ta nghĩ kỹ rồi gọi điện cho tôi!” Sau đó thở phì phì đi ra.

“Người này thật sự là khó hiểu” Ngô Y Thuần nhìn nhìn danh thiếp trong tay. “Wow! Giám đốc công ty lớn đó! Thanh Thanh, cậu thật sự không cần đòi bồi thường sao?”

“Tớ nghĩ có lẽ không cần thì tốt hơn, dù sao tớ không thật sự bị thương nghiêm trọng”

Dương Thanh Thanh nhìn cha đang ngủ say. Trước kia cha cũng thường khuyên bọn họ nên có lòng tham. Hơn nữa cô căn bản là không bị thương, không thể tùy tiện vợ vét tài sản của người khác.

“Nếu người đã đi, danh thiếp này cậu hãy cầm đi!” Ngô Y Thuần nhìn Dương Thanh Thanh thiện lương lại cố chấp này. Yêu cầu bồi thường cũng là chuyện thường tình, cô sao phải cố chấp như vậy chứ?

Dương Thanh Thanh nhìn danh thiếp trên tay, than nhẹ một tiếng.

Người đàn ông có tiền có thể như vậy, cô vĩnh viễn không thể trèo cao. Nghĩ nhiều vô ích, có lẽ nên sớm quên anh đi mới tốt nhất.

Cô đứng dậy muốn đi toilet, trong nháy mắt khi đứng lên toàn thân vô lực ngã xuống.

Rời khỏi bệnh viện, trong lồng ngực Lâm Ngạn Lương tăng thêm một chút hờn dỗi, rầu rĩ lái xe về trụ sở của mình.

Tháo caravat, anh suy sụp ngã ngồi trên sofa.

Tại sao một người phụ nữ mới gặp lần đầu có thể khiến anh tức giận không thôi? Anh không muốn suy nghĩ sâu xa. Mặc kệ Dương Thanh Thanh đáng thương như thế nào, nếu chính cô không mở miệng xin người khác hỗ trợ, anh quả quyết sẽ không quan tâm đến cô.

Hành trình buổi chiều đều đã hủy bỏ, chuyện bồi thường cũng không giải quyết được gì, anh cũng nên trở về nói một tiếng với mẹ. Lâm Ngạn Lương lập tức lái xe về nhà, vừa vặn gặp được cha muốn ra ngoài.

“Ba, ba muốn đi ra ngoài?” Lâm Ngạn Lương xa lạ nói với cha. Từ nhỏ anh và cha cũng không thân thuộc. Có lẽ là bởi vì thái độ của mẹ với cha, có lẽ là bởi vì cha chưa từng biểu hiện ra đáng điệu của người cha, tóm lại, anh tiếp cận cha chỉ là tôn trọng trên danh nghĩa mà thôi. Nói đến lại bị ai, bọn họ thật ra tựa như người xa lạ.

“Ừ” Lâm Quốc Khánh cũng không nói thêm cái gì, mở xe liền rời khỏi biệt thự Lâm gia.

Lâm Ngạn Lương đi vào trong nhà làm anh có cảm giác lạnh như băng, một người cũng không thấy.

“Bác Từ” Ngay cả người hầu cũng không có sao? Nhà như vậy khó trách mọi người cũng không muốn ở lại.

Đi vào phòng của mẹ, Lâm Ngạn Lương thấy bà ngủ say, nghĩ đến hôm qua bà lại đánh bài đến bình minh rồi!

Nhà trống rỗng, một chút ôn nhu cũng không cảm thấy. Dù có gia tài bạc triệu, vẫn làm cho anh cảm thấy hư không trống trải.

Người hầu không biết chạy ra từ chỗ nào, dọa cho Lâm Ngạn Lương nhảy dựng.

“Thiếu gia” Đầu của bác Từ còn rối, thoát nhìn là vừa ngủ trưa dậy.

“Bác Từ, mẹ cháu buổi sáng mới trở về sao?” Biết rõ nhất định là như vậy, Lâm Ngạn Lương vẫn hỏi.

“Đúng vậy. Nghe lão gia nói, phu nhân hôm qua lái xe gây họa” Bác Từ tuy rằng nhàn hạ, nhưng chuyện bát quái vẫn là có biết một hai.

“Mẹ cháu không có chuyện gì chứ?! Có chỗ nào bị thương không?” Lâm Ngạn Lương nhẹ giọng đóng cửa phòng, đi xuống dưới định về công ty.

“Ừ! Phu nhân không có việc gì. Là phu nhân đâm phải một cô gái, nghe nói đưa đến bệnh viện, có dấu hiệu chấn động não” Bác Từ lấy áo khoác trên sofa cho Lâm Ngạn Lương.

Người phụ nữ kia bị thương không nhẹ rồi! Vì sao phải gạt anh là vết thương nhẹ mà thôi? Lâm Ngạn Lương bỏ đi ý nghĩ cô quá tham vọng, không nên dùng suy đoán của mình phán đoán người khác.

“Phiền toái vú nói với mẹ, cháu đã về, bảo bà sau khi tỉnh lại gọi điện đến công ty cho cháu”

Chuyện bồi thường không giải quyết được cũng nên thông báo với mẹ một tiếng.

“Được” Bác Từ cung kính đưa anh ra cửa.

8. Chương 8

Trên đường về công ty, Lâm Ngạn Lương ngăn không được hỗn loạn trong lòng. Anh vẫn nhớ tới hôm nay nhìn thấy Dương Thanh Thanh, nghĩ tới đôi mắt đẹp dám nhìn thẳng vào mắt anh, ấn tượng giống như tiêm nhiễm, khắc sâu dưới đáy lòng anh, khiến cho tâm tình anh trầm xuống đáy cốc.

Anh cũng không muốn phụ nữ làm ảnh hưởng tâm tình của mình!

Sau khi trở lại công ty, Lâm Ngạn Lương cố ý làm ình càng thêm bận bịu, ép mình không nên suy nghĩ đến người phụ nữ đáng giận từ chối anh nhiều lần kia.

Mãi đến khi Lâm Lan Anh gọi điện thoại đến.

“Ngạn lương à? Mẹ đây” Giọng của Lâm Lan Anh có chút không kiên nhẫn do bị đánh thức.

“Mẹ, mẹ sao không ngủ thêm chút nữa?” Lâm Ngạn Lương buồn bực nghĩ tại sao mẹ tỉnh nhanh như vậy.

“Còn không phải tại chị Từ, thô tay thô chân làm vỡ một cái bình hoa, đánh thức mẹ trong lúc ngủ mơ” Bà đã không nói hai lời đuổi bác Từ. “Mẹ đuổi chị Từ, con giúp mẹ tìm một người hầu mới đi đến!”

“Mẹ, mẹ bởi vì bác Từ làm vỡ một cái bình hoa, liền xúc động muốn đuổi người ta?” Lâm Ngạn Lương kinh ngạc nói.

“Bác ấy chắc còn chưa đi! Mau giữ bác ấy lại, một năm mẹ đã đổi năm người hầu!”

“Không cần. Mẹ đã nói ra miệng” Lâm Lan Anh cũng không cảm thấy có cái gì sai. Người hầu làm sai bị khai trừ là bình thường, một năm năm người tính là gì? Khi bà chưa lập gia đình, quản gia hầu hạ bà một tháng còn chưa tới! Hiện tại nếu so với trước kia, tính tình của bà đã muốn thay đổi rất nhiều.

“Mẹ, mẹ cũng đã từng này tuổi, sao còn tùy hứng như vậy?”

“Con chỉ cần tìm một người mới ẹ thôi!” Lâm Lan Anh không kiên nhẫn nói. “Còn nữa, con bảo mẹ gọi điện cho con để làm gì?”

“Chính là chuyện tai nạn xe cộ kia của mẹ! Cô gái đó tỏ vẻ không cần chúng ta bồi thường” Người phụ nữ đáng giận đó, lại dám từ chối ý tốt của anh, hại anh cả một ngày cũng không vui sướng trong lòng.

“Hừ! Người xui xẻo đó, chúng ta không cần bồi thường! Đỡ cho sau khi dính quan hệ với cô ta, chúng ta cũng xui xẻo theo” Lâm Lan Anh hất xì cái, lại muốn ngủ. “Aizz, làm sao có thể là con đi? Mẹ không phải bảo người cha không có tiền đồ của con đi sao?”

“Ba gọi điện thoại muốn con đi”

“Nhờ ông ta một chút việc cũng làm không xong, thật sự là không tiền đồ đến cực điểm!” Lâm Lan Anh lại oán giận. “Lúc trước thật sự là mù mắt mới gả cho ông ta. Xì!”

“Mẹ, đừng như vậy. Tốt xấu ba cũng...” Lâm Ngạn Lương nhớ không nổi có cái gì có thể biện hộ thay cha.

Nhiều năm như vậy, bọn họ cũng đã quen hình thức ở chung này. Mặc kệ anh muốn có một chút cuộc sống bình thường, cũng không kịp bù lại thời gian đã mất đi này.

“Gã ma quỷ không tiền đồ chính là không tiền đồ, con nói cái gì thay ông ta chứ? Hộ chiếu của mẹ con có cầm đến đây không?”

“Có. Lúc nãy con quên đưa cho bác Từ, còn để ở công ty”

“Được. Con cũng đừng đi trêu chọc người xui xẻo kia, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, biết không?”

Lâm Lan Anh lười nghĩ nhiều, quyết định ngủ bù. Ngủ quá ít sẽ có đôi mắt thâm đen.

Lâm Ngạn Lương vừa nghĩ đến người phụ nữ kia, trong lòng cũng không biết có cảm thụ gì.

Có người phụ nữ nào không thích tiền? Anh tin cô nhất định sẽ tìm anh, trước đó cố tình thanh cao chỉ là giả bộ mà thôi. Đến lúc đó, anh sẽ chờ xem bộ dáng chó vẫy đuôi mừng chủ của cô!

“Đừng quên tìm người hầu mới ẹ!” Lâm Lan Anh không quên bổ sung một câu.

“Mẹ, con muốn giữ bác Từ lại” Anh biết mẹ chính là không muốn thu lại lời nói của mình mà thôi.

Anh đồng ý tăng tiền lương cho bác Từ, bác Từ sẽ không được rời đi. Anh không tin, trên đời này thật sự có người phụ nữ không hề yêu tiền!

9. Chương 9

Chương 3

Sưu tầm

Dương Thanh Thanh hôn mê một ngày, sau khi tỉnh lại cảm thấy toàn thân đau nhức, cả người cũng không có khí lực, ngay cả muốn ngồi dậy cũng rất khó khăn.

Cô rốt cuộc bị bệnh gì thế? Sao lại giống như nằm thật lâu... Đau đớn lan ra toàn thân, làm cho cô không tự chủ được mặt nhăn mày nhíu.

Nhìn lại thấy mình nằm ở phòng bệnh của mình, nhưng cô nhớ rõ mình vốn dĩ đang ở trong phòng bệnh của cha mà.

A.....

“A! Thanh Thanh, cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi”

Sau khi kiểm tra bình nước chuyền của cô, Ngô Y Thuần đặt khay trên tủ đầu giường.

“Tớ làm sao vậy?” Thanh Thanh không có khí lực, suy yếu hỏi.

“Cậu ấy! Ngất xỉu trên giường bệnh của ba”

Ngô Y Thuần thành thực bơm thuốc vào ống tiêm, vỗ vỗ cánh tay Dương Thanh Thanh, chuẩn bị tiêm cho cô.

“Lại phải tiêm sao?” Mặt Dương Thanh Thanh nhăn nhó, khổ sở muốn tránh. Từ nhỏ cô cũng rất sợ đến bệnh viện, cũng bởi cô cực kỳ sợ tiêm.

“Đừng học mè nheo như con nít. Tiêm có cái gì phải sợ?” Kỹ thuật của chị rất thành thực, tuyệt đối không làm cho bệnh nhân có nửa cảm giác đau đớn.

Dương Thanh Thanh không dám nhìn cánh tay mình, nhắm nhin xuống.

Rốt cục cũng tiêm xuống, Dương Thanh Thanh xoa xoa cánh tay, tựa như sắp khóc đến nơi. Thật ra tiêm không đau nhiều, cô chính là không thích thân thể mình suy yếu như vậy.

“Đúng rồi, ba tớ đâu? Ông không có việc gì chứ?” Dương Thanh Thanh nghĩ đến mình nằm lâu như vậy, không phải không ai chăm sóc ba sao?

“Đừng lo lắng, bệnh tình của bác ấy tốt hơn nhiều rồi” Dương Thanh Thanh thật sự có chút chấn động não nhỏ, nhất định phải nằm viện ba, năm ngày, tỉnh dưỡng khỏe mới được. “Tớ đã giúp cậu làm thủ tục nằm viện. Cậu phải ở đây an tâm tĩnh dưỡng”

“Tớ phải nằm viện mấy ngày?” Dương Thanh Thanh cũng biết tình trạng thân thể mình không quá tốt, cũng không lại kiên trì nhất định phải xuất viện, chính là muốn hỏi rõ ràng mình phải lại phải nằm viện mấy ngày.

“Bác sĩ nói muốn quan sát ba, năm ngày. Cậu cứ an tâm dưỡng bệnh đi!” Ngô Y Thuần kéo lại chăn cho cô. Dương Thanh Thanh gạt đầu, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

* * * * *

Hai ngày sau, Dương Thanh Thanh kiên trì nhất định phải xuất viện, bởi vì cô cảm thấy mình thật sự đã không có việc gì, nếu tiếp tục nằm viện thì xương cũng vụn mất. Mà bệnh của cha tuy rằng không có chuyển biến xấu, nhưng vẫn ngày ngốc cả ngày như cũ, như vậy về sau cũng vẫn sẽ là cái dạng này. Mang

theo chút tâm tình bất an, Dương Thanh Thanh tiếp tục về công ty đồ làm, nhưng cô không dám lại tùy tiện đáp ứng tăng ca, bởi vì cha ở bệnh viện cần cô chăm sóc. Ngay cả việc coi thư viện cũng bỏ.

Nhiều ngày nghỉ làm, đồng nghiệp trong văn phòng đều lộ ra ánh mắt quan tâm cô.

“Thanh Thanh, đã khỏe nhiều chưa?”

Sự quan tâm bay tới từ bốn phương tám hướng làm cho Dương Thanh Thanh có chút ăn không tiêu. Cô cũng không quen bọn họ đối đãi thân thiện, dù sao bọn họ trước kia cũng không có hành vi như vậy.

“Ừm! Đã khỏe hơn rất nhiều” Dương Thanh Thanh khẽ trả lời.

“Không có việc gì là tốt rồi” Phó phòng không biết hiện ra trước đoàn người từ khi nào, quan tâm nói.

Đối mặt với sự quan tâm rõ ràng của phó phòng, mọi người đều hiểu rõ nhìn nhìn Dương Thanh Thanh, cũng không nói nhiều lời.

Bản thân Dương Thanh Thanh cũng tỉnh tỉnh mê mê, không biết vì sao phó phòng đột nhiên quan tâm mình, khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười quý dị của mọi người mới biết được mình có thể đã trở thành nữ nhân vật chính để tám chuyện rồi.

Cô vừa mới khỏe lại, lại cảm thấy bủn rủn cả người. Cô rất sợ những người nhàm chán đảo quanh ánh mắt quanh mình, cô căn bản không biết phải ứng phó như thế nào!

* * * * *

Buổi chiều sau khi tan tầm, Dương Thanh Thanh đều đến bệnh viện thăm cha, thuận tiện nói chuyện phiếm với Ngô Y Thuần. Ngô Y Thuần đã thành người bạn tốt duy nhất có thể tâm sự.

“Y Thuần, hôm nay cậu có hẹn sao? Sao lại cười ngọt ngào như vậy” Dương Thanh Thanh giễu cợt Ngô Y Thuần.

“Đúng, tớ muốn hẹn hò với cậu” Ngô Y Thuần ôm tay Dương Thanh Thanh, làm nũng yêu cầu cô đi cùng mua quà sinh nhật cho bạn trai. “Cậu đi dạo công ty bách hóa với tớ được không?”

“Nhưng ba tớ...” Dương Thanh Thanh không yên lòng.

“Tớ sẽ nhờ cô Tạ chú ý giúp. Được không nè!” Ngô Y Thuần bắt đầu xuất ra chiêu bảm người của mình. “Chúng ta đi một chút là tốt rồi, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu”

“Được rồi! Cậu muốn mua cái gì?” Dương Thanh Thanh cũng muốn đi ra ngoài giải sầu. Những lời nói lảm nhảm của đám bà tám trong công ty thật sự biến thành nỗi phiền của cô, cô cũng muốn hỏi Ngô Y Thuần nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

“Chúng ta đi dạo rồi nói tiếp nha!”

Xuống xe điện ngầm, Dương Thanh Thanh và Ngô Y Thuần đi dạo đến khu phía đông. Đoàn người muôn hình muôn vẻ đám người trên đường làm cho Dương Thanh Thanh cảm thấy mình tràn ngập tinh thần phấn chấn, ngay cả mọi chuyện buồn bực mấy ngày gần đây cũng tan hết.

“Sinh nhật bạn trai cậu là ngày nào?” Dương Thanh Thanh bị Ngô Y Thuần kéo đến quầy hàng quần áo nam ở công ty bách hóa.

“Chính là ngày mai!” Đến lúc này còn chưa chọn được thứ vừa lòng có thể tặng cho anh ta, Ngô Y Thuần có chút nóng vội.

“Vậy cậu chuẩn bị tặng anh ấy cái gì?” Đi dạo lâu như vậy, cái gì cũng nhìn một đồng lớn, nhưng vẫn là không có thứ Ngô Y Thuần nhìn vừa mắt.

“Tớ cũng không biết nữa!” Bọn họ dừng một quầy hàng caravat.

“Người ta nói tặng caravat cho đàn ông tức là muốn trói chặt người đó lại. Y Thuần, tâm tính của cậu thật sự là rất rõ ràng” Dương Thanh Thanh cười xem Ngô Y Thuần chọn caravat.

“Hừ! Tớ thấy anh ấy bây giờ cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay tớ” Ngô Y Thuần tràn đầy lòng tin với bạn trai.

Dương Thanh Thanh thấy một cái caravat màu xanh giữa đám caravat rực rỡ muôn màu, cảm giác khi phách quen thuộc kia làm cho cô nhớ tới người đàn ông mình gặp trong bệnh viện nhìn lần kia. Lâm Ngạn Lương... Người đàn ông đó chắc rất hợp với cái caravat này.

10. Chương 10

Dương Thanh Thanh vuốt ve cái caravat kia, tưởng tượng bộ dáng Lâm Ngạn Lương sau khi đeo nó.

Ngô Y Thuần nhìn Dương Thanh Thanh hồn treo ngược cành cây, cố ý hỏi, “Dương Thanh Thanh, cậu đang nghĩ gì? Sao lại nghĩ nhập thần thế?”

“Hả?” Dương Thanh Thanh bị Ngô Y Thuần hỏi như thế, sợ tới mức nhanh chóng bỏ lại cái caravat kia.

“Tớ đã biết, cậu nghĩ đến đàn ông! Sờ caravat nghĩ đến đàn ông, trong lòng có phải đang trình diễn tình tiết sắc tình hay không?” Lời nói “thăng tuột” của Ngô Y Thuần làm ặt Dương Thanh Thanh đỏ như trái gấc.

“Không có mà! Người ta hiện tại không có bạn trai” Dương Thanh Thanh ngượng ngùng nói.

“Cậu không có bạn trai sao? Người thanh thuần khả ái như cậu, không phải là trước kia cũng chưa kết giao với bạn trai chứ!”

Ngô Y Thuần cảm thấy có chút khó tin. “Những gã đàn ông đó đều bị mù hay sao?”

“Đừng nói nữa. Cậu cũng không phải không biết tình huống của tớ” Dương Thanh Thanh sợ hãi gia cảnh khốn cùng của mình sẽ là trở ngại lớn nhất khi có bạn trai.

Cũng sắp hai mươi tuổi, thế giới tình cảm của cô vẫn là hư không. [*Chen miệng* tui 22 nè, cũng trông không nhé!]

Đột nhiên, đáy lòng cô lại hiện lên hình ảnh của Lâm Ngạn Lương. Người đàn ông này cách biệt một trời một vực với cô... Cô lắc đầu, xua đi hình ảnh sống cùng một chỗ với anh trong đầu.

“Đừng lo lắng! Cậu còn trẻ, lại xinh đẹp và thiện lương, không có chuyện không ai muốn” Ngô Y Thuần đắm chìm giữa tình cảm ngọt ngào, hy vọng bạn tốt cũng có thể mau chóng hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu.

“Cám ơn cậu đã an ủi” Dương Thanh Thanh thúc giục Ngô Y Thuần quyết định quà tặng nhanh một chút. Bọn họ cũng ra ngoài hơn ba tiếng rồi, cô còn phải về chăm cha!

“Cái này có đẹp không?” Ngô Y Thuần lấy caravat hỏi.

“Tớ cảm thấy cái sọc chéo kia rất đẹp. Nhưng tớ lại chưa nhìn thấy bạn trai cậu, cũng không biết rốt cuộc cái gì mới hợp với anh ấy” Dương Thanh Thanh tuy rằng nói ra ý kiến của mình, nhưng vẫn hy vọng Ngô Y Thuần có thể tự hạ quyết định.

“Vậy cậu chờ tớ một chút, tớ xem lại” Ngô Y Thuần cảm thấy hai cái cũng không tệ, liên tục ướm lên ngực hai manocanh.

Đi dạo hai, ba tiếng, Dương Thanh Thanh mới khỏi bệnh cảm thấy mình đã dùng hết cực hạn thể lực. Thế nhưng Ngô Y Thuần còn bận do dự, không phát hiện dị trạng của Dương Thanh Thanh.

Ngay lúc Dương Thanh Thanh sắp chống đỡ không nổi, bên cạnh cô vang lên một giọng nam trầm thấp.

“Cảm thấy mệt thì ngồi xuống đi. Ghế trong này là để khách hàng ngồi nghỉ”

Lâm Ngạn Lương đột nhiên lên tiếng bên tai cô, kéo Dương Thanh Thanh ngồi xuống ghế sofa.

Anh đã quan sát cô rất lâu. Từ khi cô ngăn người sờ caravat màu xanh kia.

Bởi vì bạn gái yêu cầu anh mới đến công ty bách hóa đi dạo cùng với cô ta. Tiếc rằng anh thật sự không có tính nhẫn nại đi dạo phố với phụ nữ, vì thế thừa dịp bạn gái thử quần áo, một mình anh đi dạo đến

quầy áo phục nam, xem có quần áo mình thích hay không. Sau đó, anh nhìn thấy Dương Thanh Thanh sờ caravat ngẩn người.

Anh vẫn nghĩ đến Dương Thanh Thanh sẽ tự tìm tới cửa, dù sao anh cũng để lại danh thiếp cho cô. Nhưng cô vẫn không liên lạc với anh. Người phụ nữ này thật không phải cố chấp bình thường!

Đột nhiên nhìn thấy cô ở chỗ này, anh không muốn bỏ qua cơ hội có thể tiếp cận cô lần này. Bởi vì anh phát hiện mình vẫn đang chờ mong sau khi điện thoại đổ chuông, người cầm máy chính là cô.

“Tôi... Anh sao lại ở trong này?” Dương Thanh Thanh thật sự kinh ngạc. Cô vừa này còn nghĩ tới anh!

“Cô vì sao không gọi điện thoại cho tôi?” Lâm Ngạn Lương không vui chất vấn.

Dưới cái nhìn của anh, không có người phụ nữ nào là không yêu tiền. Tựa như người mới bên cạnh anh kia, mỗi ngày không phải quần bên anh đòi đi dạo phố quẹt thẻ, chính là mang cô ta đi nhà hàng cao cấp ăn cơm. Không có người phụ nữ không thích đàn ông nhiều tiền, hưởng hồ tương mạo anh lại ngọc thụ lâm phong... Vì sao cô lại cố tình để anh đợi lâu như vậy chứ?

“Tôi đã nói rồi, tôi không cần!” Dương Thanh Thanh không thích để cho người khác nghĩ mình là người phụ nữ đầy lòng tham không biết liêm sỉ. Cô thật sự bị thương không nặng, bằng không cô nhất định sẽ yêu cầu tiền thuốc.

Tuy rằng trong lòng cô vụng trộm nghĩ tới, nếu gọi điện thoại cho anh là có thể gặp lại anh một lần, nhưng cô cũng biết giữa bọn họ không có hi vọng, cho nên cô không muốn lãng phí thời gian. Không phải của mình, cưỡng cầu cũng là vô ích.

Nhưng Lâm Ngạn Lương cũng là bởi vì cả ngày không được điện thoại của cô, khiến anh càng phiền chán hơn. Anh không tin người phụ nữ mới gặp một lần này có thể mọc rễ trong lòng mình, cho nên anh liêu minh kết giao ăn cơm đi dạo phố với người mới. Nhưng khi nhìn đến Dương Thanh Thanh, phát hiện mình thật sự quên không được cặp mắt sáng ngời kia. Mà Dương Thanh Thanh lại một lần nữa từ chối, làm cơn tức chìm sâu dưới đáy lòng Lâm Ngạn Lương lại bùng nổ lần nữa. Mặc dù không có gì lý do gì nổi giận với cô, nhưng Dương Thanh Thanh vẫn không để ý tới anh.

Dương Thanh Thanh rõ ràng cảm giác được Lâm Ngạn Lương tức giận, cũng rất khó hiểu, không biết mình làm sai cái gì, sao lại chọc anh tức giận?

Dương Thanh Thanh nâng tay lên, khẽ vuốt khuôn mặt nhú chát của anh. “Anh... Đang tức giận?”

“Không có” Lâm Ngạn Lương nhanh chóng phủ nhận. Nói ra lý do gốc gác kia, nhất định sẽ bị cô cười.

Đơn giản là cô không cần bồi thường liên tức giận? Xác thực không phải lý do tốt.

Lâm Ngạn Lương biết nguyên nhân chân chính khiến tâm tình mình không tốt là do người phụ nữ trước mắt này lại nhiều lần từ chối anh.

Dương Thanh Thanh cũng không biết mình vì sao đột nhiên lại có hành động lớn mật như vậy, đơn giản là khi nhìn đến anh nhăn mặt nhú mày, theo bản năng tay cô cũng đã xoa hai má anh. Mà đôi mắt đẹp của anh khi cô nhẹ nhàng xoa đã dịu dàng hơn rất rất nhiều. Dương Thanh Thanh không tự giác được nhìn đến mê mẩn.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Lâm Ngạn Lương không được tự nhiên nhìn Dương Thanh Thanh. Rất muốn biết về người phụ nữ khó hiểu này, rõ ràng là một bộ dáng không cần anh bố thí, vì sao còn dùng đôi mắt quyến rũ kia nhìn chăm chăm anh?

Dương Thanh Thanh không biết anh cũng sẽ thẹn thùng, cúi đầu vụng trộm cười.

Lâm Ngạn Lương vừa thấy bộ dáng kia của cô cũng biết cô đang cười mình, có phần thẹn quá thành giận. Trước mặt người phụ nữ này anh biểu hiện ra chút tự nhiên như thường. Cúi người nâng chân cô lên, anh bắt đầu mát xa cho cô.

“Anh làm cái gì?” Dương Thanh Thanh bị động tác của anh dọa cho phát hoảng.

“Chân của cô mềm nhũn rồi. Lần sau không được cậy mạnh như vậy, cần ngồi thì phải ngồi, đừng để mình lại phải chịu khổ” Anh thật sự vô cùng không nỡ để cô ngược đãi bản thân.

“Cám ơn” Dương Thanh Thanh ngoan ngoãn ngồi trên sofa, động cũng không dám động. Một chân của mình còn đang trong tay người xa lạ, tình huống như vậy cô thật sự không biết nên phản ứng như thế nào. Nhưng tay Lâm Ngạn Lương mát xa rất dịu dàng, khiến cho cô vô cùng thoải mái.

Không bao lâu, Ngô Y Thuần cuối cùng cũng hạ quyết định quyết tâm mua caravat xanh sọc chéo, xoa người nhìn thấy Lâm Ngạn Lương, khẽ hét lên một chút.

“Ồ! Tôi còn tưởng là đại nhân vật nào chứ!” Ngô Y Thuần vốn coi thường bà già xấu xa kia, nhưng khi nhìn thấy anh dịu dàng mát xa chân cho Dương Thanh Thanh, lời châm chọc muốn thốt ra lại nghẹn trong họng.

“Y Thuần, cậu mua được gì chưa?”

11. Chương 11

Dương Thanh Thanh xấu hổ muốn rút chân lại nhưng Lâm Ngạn Lương giống như con nghiện, không chịu buông tay.

“Chúng tôi phải đi về” Dương Thanh Thanh nhỏ giọng nói bên tai Lâm Ngạn Lương.

Lâm Ngạn Lương đứng dậy, lưu luyến không rời buông ra đôi chân làm anh quyến luyến kia. Giương mắt lên nhìn Ngô Y Thuần, anh lần trước đã lĩnh giáo được những lời nói ác độc của chị, cũng nghe qua mẹ nói.

Không nghĩ tới sẽ gặp chị kích động ngay lúc này, Lâm Ngạn Lương mỉm cười, làm thân sĩ nho nhã lễ độ.

“Tôi đưa các cô về. Mua nhiều đồ như vậy, nhất định gặp rất nhiều khó khăn” Thật ra anh muốn ở chung với Dương Thanh Thanh nhiều hơn, nhưng đối mặt với bạn cô, anh vẫn có chút lịch sự.

“Không cần! Chúng tôi...”

Lời nói ra từ miệng Dương Thanh Thanh làm anh không vui. Cô lại dám từ chối ý tốt của anh?!

“Tôi cho rằng anh cũng sẽ không có nhiều lòng tốt như vậy. Nói, anh rốt cuộc có mục đích gì?” Ngô Y Thuần cũng không tin người đàn ông trước mắt này. Nhìn anh nhìn Dương Thanh Thanh như hổ rình mồi, chắc là muốn ăn cô rồi.

Ngô Y Thuần kiên quyết kéo Dương Thanh Thanh đến một bên đi ép hỏi, “Thanh Thanh, đối tượng cậu vừa mới nhớ nhưng không phải anh ta chứ!? Cậu vội gọi điện thoại cho anh ta?”

Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy. Chạm phải chuyện yêu cầu bồi thường bắt đi bắt dịch, không có gì không nói được.

“Tớ không...” Sắc mặt Dương Thanh Thanh chuyển sang tái nhợt biện giải, hai chân vừa nẩy Lâm Ngạn Lương mát xa trở nên thư giãn, lúc này lại mơ hồ có chút đau nhức.

Bị bạn tốt nói oan, lòng cô lại bất an tới cực điểm. Huống chi Lâm Ngạn Lương còn đứng ở trước mắt bọn họ!

“Đi thôi! Tôi đưa các cô về” Lâm Ngạn Lương thật sự đau lòng khi nhìn bộ dáng mệt mỏi của Dương Thanh Thanh. Chẳng lẽ bạn cô cũng nhìn không ra sao?

“Thanh Thanh, không có là không có, dù sao đây cũng không phải chuyện của tớ. Cậu muốn để anh ta đưa về sao?” Ngô Y Thuần khẽ hỏi.

Dương Thanh Thanh nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy rằng nhìn thấy anh, trong lòng cô vô cùng vui sướng, nhưng cô vẫn nghĩ không nên tiếp xúc nhiều với anh. Mẹ anh trước đó còn mắng cô là người xui xẻo, nếu như bị bà ta biết, anh nhất định sẽ bị mắng.

“Đi thôi!” Lâm Ngạn Lương hoàn toàn quên mình đi dạo phố với bạn gái, hiện tại chỉ muốn đưa Dương Thanh Thanh về nhà.

“Anh Lâm, chúng tôi tự đi về là được” Dương Thanh Thanh ngượng ngùng nói.

Lại từ chối anh! Đây đã là lần thứ mấy? Biểu tình của Lâm Ngạn Lương rõ ràng không tốt.

Anh nhìn khuôn mặt sợ hãi của Dương Thanh Thanh. Anh không muốn cô sợ hãi! Cô thật sự không thích nhìn thấy anh như vậy sao?

Mã Yến Yến tìm anh từ tầng hai cũng gia nhập cuộc chiến.

“Ngạn Lương, anh sao không đợi em? Không phải nói chờ em thử đồ rồi chọn giúp em sao?” Thật ra cô ta muốn chờ anh quẹt thẻ, ai ngờ mới đó mà không thấy hình bóng đâu.

“Tôi thấy anh nên ngoan ngoãn đi theo tình nhân của mình đi! Chúng tôi cũng không có thời gian rảnh rỗi với anh!” Dẫn theo bạn gái đi dạo phố, còn dám trêu chọc Thanh Thanh? Thật sự là quá đủ!

Ngô Y Thuần kéo Dương Thanh Thanh đi qua trước mặt anh rồi hừ một tiếng, nghênh ngang đi.

Khi Dương Thanh Thanh nhìn thấy mỹ nữ bên cạnh Lâm Ngạn Lương, trong lòng vốn có một tia không muốn xa rời lại biến mất không thấy tăm hơi. Người đàn ông như anh, nên sánh đôi với mỹ nữ như vậy..... Cô thật sự suy nghĩ nhiều quá, còn bởi anh quan tâm mình một chút mà..... Có lẽ vừa nãy chính là anh xuất phát từ lòng thương cảm mà quan tâm thôi! Dù sao có ai thèm coi trọng con vẹt xấu xí như cô chứ?

Dương Thanh Thanh bị Ngô Y Thuần kéo đi, quay đầu lại bi thương nhìn Lâm Ngạn Lương một cái.

Lâm Ngạn Lương thấy Mã Yến Yến xông ra làm hỏng chuyện tốt của anh, sự hờn dỗi vừa nãy đang muốn trút lên người Mã Yến Yến, lại nhìn đến ánh mắt Dương Thanh Thanh lúc gần đi, tức giận biến mất trong phút chốc, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chính là ánh mắt kia, thường xuyên xuất hiện trong đầu anh...

Anh chỉ có thể nhìn theo bọn họ chậm rãi rời đi.

“Ngạn Lương, anh không phải nói muốn mua quần áo mới cho người ta sao?” Mã Yến Yến dùng thân hình đầy đặn của mình cọ cọ anh, muốn cướp lại lực chú ý của anh.

Hai người phụ nữ lúc này, muốn dáng người không có dáng người, muốn dung mạo không có dung mạo, sao có thể so với mỹ nữ thiên hạ đệ nhất như cô ta chứ? Cô ta chỉ cần làm nũng một chút, anh sẽ ngoan ngoãn trở về thương yêu cô ta.

“Đi” Lâm Ngạn Lương cũng không thèm nhìn tới cô ta, tự mình xoay người đi về phía trước.

“Người ta còn chưa trả tiền quần áo mà!” Mã Yến Yến thử xong quần áo đã bảo nữ nhân viên gọi lại rồi chỉ chờ Lâm Ngạn Lương đi quẹt thẻ.

Lâm Ngạn Lương quay đầu liếc Mã Yến Yến một cái. Coi như là phí chia tay đi! Anh đi theo cô ta lên tầng hai thanh toán xong, thuận tiện cũng nói tạm biệt với cô ta.

Nghe được Lâm Ngạn Lương nói muốn chia tay, Mã Yến Yến chớp mắt to, lại kéo không được trái tim Lâm Ngạn Lương.

Anh chỉ nghĩ đến ánh mắt làm anh không tự giác mà đau lòng kia...

* * * * *

Sau khi về nhà, Lâm Ngạn Lương bắt đầu kế hoạch theo đuổi Dương Thanh Thanh.

Anh tuy rằng không có địa chỉ và điện thoại của Dương Thanh Thanh, nhưng anh nhớ rõ dãy số phòng cha Dương Thanh Thanh ở bệnh viện Quốc Thái.

Cô trước khi đi kia liếc mắt nhìn một cái, đại biểu cô cũng có cảm giác với anh. Anh cũng không phải chỉ theo ý mình.

Chủ ý đã định, anh bắt đầu chuẩn bị tiến công cô gái nhỏ bé ngoan cố kia. Cô nhiều lần từ chối đã khiến cho anh sinh ra ham muốn mà yêu thương cô thật sâu đậm.

Nghĩ đôi chân nhỏ bé trong tay mình hôm nay, xúc cảm trơn nhẵn non mềm kia, anh không khỏi suy nghĩ nhộn nhạo, bắt đầu sinh ra ảo tưởng... Đối tượng đương nhiên chính là cô gái ngoan cô khiến anh đau khổ tưởng niệm.

12. Chương 12

Chương 4

Sưu tầm

Sau khi Dương Thanh Thanh về nhà, trái tim còn rung động vì chuyện hôm nay.

Thật sự là lạ lùng, trong lòng cô đang nghĩ đến Lâm Ngạn Lương anh lập tức xuất hiện trước mặt cô, giống như đáp lại sự tưởng niệm của cô.

Mang theo chút nhu tình bá đạo, Lâm Ngạn Lương giúp cô mát xa chân thoát nhìn rất vô hại. Nhưng cô biết, thật ra Lâm Ngạn Lương là người đàn ông vô cùng nguy hiểm. Cô sợ vẻ mặt anh động một tí là nhúu chặt, cũng sợ hãi khi anh chăm chú nhìn hai mắt cô. Sợ hãi nhất là cô quần không được trái tim mình, cuối cùng lại mềm lại dưới sự dụ dỗ của anh.

Cuộn mình trên giường lớn, trong đầu, trong lòng cô đều là hôm nay bất ngờ gặp Lâm Ngạn Lương, tay tìm kiếm danh thiếp của anh, hoàn toàn giống biểu tình đang yêu.

Không bao lâu sau, cô đột nhiên tỉnh táo lại, bởi vì cô nghĩ đến người phụ nữ quần lấy người anh kia.

Ném danh thiếp trong tay xuống, Dương Thanh Thanh xoa đầu choáng váng của mình. Đi ngủ sớm một chút đi! Giấc mơ như vậy cũng nghĩ tới, cuộc sống vẫn phải qua. Ngày mai cô vẫn phải đi làm. Bất kể lúc này cô nghĩ đến Lâm Ngạn Lương, nghĩ đến thống khổ, anh sẽ không biết.

Nhìn thoáng qua danh thiếp bị ném xuống dưới sàn, Dương Thanh Thanh cuối cùng vẫn đứng dậy nhặt nó lên, bỏ vào hộp đựng vật dụng của mình. Giống như là để anh vào trong lòng...

Không, không thể nghĩ tới anh. Vô dụng.

Hai người chênh lệch lớn như vậy, cô căn bản một chút cơ hội cũng không có. Hơn nữa Lâm Ngạn Lương thật ra không có biểu hiện gì đặc biệt với cô! Chỉ là mát xa chân cho cô mà thôi. Anh căn bản không để cô vào mắt!

Ngủ đi! Đừng suy nghĩ miên man...

* * * * *

Dương Thanh Thanh một lần nữa muốn mình đừng suy nghĩ miên man nữa, làm người ta kinh ngạc là, cô ngày hôm sau lại gặp Lâm Ngạn Lương, anh an vị ở trong phòng bệnh ba cô.

“Anh làm sao có thể ở trong này?” Dương Thanh Thanh thật vất vả mới cố lấy dũng khí nói chuyện. Bởi vì Lâm Ngạn Lương đang nhìn chăm chú cô, giống báo đen đang nhìn bữa tối của mình.

“Tôi nhớ rõ cha em ở phòng bệnh này, cho nên cứ tới đây thử thời vận”

Nếu trong lòng nhớ cô, Lâm Ngạn Lương cũng không muốn che giấu. Dù sao đối với phụ nữ, anh luôn luôn nắm giữ chín đến mười phần.

“Anh tìm tôi có việc gì?” Dương Thanh Thanh quan sát cha trong chốc lát, phát hiện ông không có tinh thần tựa vào giường, ánh mắt hư không chăm chú nhìn phương xa.

“Cả tối qua tôi đều nghĩ đến em” Lời yêu thương dụ dỗ này là vũ khí lấy lòng phụ nữ tốt nhất.

Dương Thanh Thanh trừng lớn mắt. Nào có ai nói như vậy?

Bọn họ chẳng qua là mới gặp qua vài lần mà thôi!

“Đi ăn tối với tôi. Tôi đói bụng” Lâm Ngạn Lương tới gần Dương Thanh Thanh, ngón tay chạm lên tóc dài mềm mại của cô.

Tayanh vuốt vuốt tóc cô làm cho Dương Thanh Thanh cảm thấy mình giống như một con mèo nhỏ dịu dàng.

“Tôi...” Cô nhớ tới mình vốn là muốn gọi Ngô Y Thuần đi ăn.

“Đi thôi! Em đã từ chối tôi rất nhiều lần, lần này phải ngoan ngoãn nghe tôi. Được chứ?” Lâm Ngạn Lương không thèm phân trần dắt tay cô đi ra ngoài.

Dương Thanh Thanh ốm ở bị Lâm Ngạn Lương kéo đi.

Tim cô đập như nổi trống, nhìn tay nhỏ bé mảnh khảnh của mình bị bàn tay lớn của anh nắm giữ, đột nhiên một cảm giác hạnh phúc lan tỏa. Hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này...

Cho dù còn không rõ ràng anh rốt cuộc có mục đích gì với mình, nhưng trong lòng cô rất hy vọng mình có thể đứng tại thời điểm lịch khỏi quỹ đạo này, muốn anh vĩnh viễn nắm tay cô.

Sau khi lên xe, Lâm Ngạn Lương nhìn Dương Thanh Thanh đã lâm vào trầm tư, “Em suy nghĩ cái gì?” Tayanh lần này đặt trên đùi khép chặt cửa cô.

Dương Thanh Thanh ngượng ngùng chụp lấy bàn tay gầy rộc của anh.

“Không nghĩ gì”

Anh đều đối đãi với phụ nữ như vậy sao?

“Chúng ta đi ăn món cay Tứ Xuyên. Món ăn của nhà hàng đó thật sự rất tuyệt” Anh đã sớm quyết định xong tiết mục buổi tối.

Mặc kệ Dương Thanh Thanh có đồng ý hay không, anh đều đã vô lại kéo cô đi tiếp.

Tuy rằng anh tin tưởng vào mị lực của mình hẳn là sẽ không bị ai tới sử dụng thủ đoạn cường ngạnh, nhưng dựa vào kinh nghiệm bị cô từ chối nhiều lần, vì thế anh quyết định hôm nay phải làm một bá vương.

Một kế hoạch sẵn “diễm” do anh tỉ mỉ chủ đạo cứ như vậy được triển khai.

* * * * *

13. Chương 13

Sau khi ăn được một chút, Dương Thanh Thanh không ngừng cảm nhận được cái nhìn chăm chú nóng bỏng của Lâm Ngạn Lương, nét ửng hồng trên mặt vẫn không biến mất.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” Khi Dương Thanh Thanh bắt được ánh mắt tà ác của Lâm Ngạn Lương lần thứ một trăm lẻ một, nhỏ giọng kháng nghị.

Như vậy thật sự làm cô rất không được tự nhiên! Nào có ai ép buộc người ta tới ăn cơm với mình, lại cái gì cũng không ăn mà nhìn chăm chăm cô chứ?

“Nhìn bộ dáng em ăn, tôi đã cảm thấy rất hạnh phúc” Lâm Ngạn Lương thật tâm cảm thấy một luồng hạnh phúc len lõi khắp ngõ ngách. Nhìn bộ dáng cô ăn cơm là có thể làm anh rất thỏa mãn.

Nếu tối hôm nay có thể ôm cô, anh sẽ càng hạnh phúc hơn... Nghĩ đến đây, ánh mắt anh không tự giác nóng bỏng hơn.

Cảm giác được ánh mắt lửa nóng của Lâm Ngạn Lương đánh úp lại về phía mình, Dương Thanh Thanh e lệ cúi đầu càng ngày càng thấp. Ăn cơm như này có phải rất khổ không?! Sớm biết anh sẽ nhìn chăm chăm cô như vậy, cô sẽ không đến đây với anh.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” Cô thật sự chịu không nổi.

“Được, được, được, tôi chuyên tâm ăn cơm là được” Lâm Ngạn Lương nhìn Dương Thanh Thanh, biết nếu như mình thật sự chọc giận cô, cô có thể lại muốn từ chối anh.

“Chúng ta chờ một chút rồi lên núi xem cảnh đêm” Anh đã sớm sắp xếp tốt mọi thứ từng bước một, muốn dụ dỗ Dương Thanh Thanh tự nhảy vào.

“Nhưng..... Tôi phải về bệnh viện” Tuy rằng cha vẫn nhận không ra cô, nhưng cô làm con gái phải đến phòng bệnh chăm sóc ông.

“Tôi đã mời một y tá đến chăm sóc cả ngày, chuyện bác trai em không cần phải lo lắng” Lâm Ngạn Lương sớm biết rằng cô sẽ lo cho cha, đã nhanh an bài tốt mọi chuyện.

“Anh vì sao lại đối tốt với tôi như vậy?” Bọn họ có thể nói là không thân chẳng quen! Cho dù anh thật sự muốn theo đuổi cô, cũng không cần làm nhiều chuyện giúp cô như vậy!

“Bộ dáng em lo lắng cho cha làm tôi rất đau lòng” Tuổi còn trẻ mà phải nếm nhiều khổ sở như vậy, anh thật sự rất đau lòng.

“Cám ơn anh” Biết mình từ chối thế nào cũng không được, Dương Thanh Thanh cười nói lời cảm ơn anh.

“Đừng cảm ơn tôi” Nếu cô biết khát vọng tà ác của anh, có thể sẽ không khách khí như vậy!

“Tôi là có mục đích” Anh đương nhiên không phải không công lãng phí nhiều tiền tài và thời gian ở trên người cô như vậy, mà người trước mắt chính là phần thưởng.

“Tôi...” Dương Thanh Thanh nhìn mắt anh, đột nhiên hiểu được mục đích của anh, hoảng hốt không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tôi thích em. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, vẫn quên không được em” Anh nói thật tình. Bởi vì có hứng thú với cô, mới có thể nguyện ý dùng nhiều tâm tư trên người cô như vậy.

“Tôi biết em cũng có tình cảm với tôi”

Lâm Ngạn Lương từng bước khiến cô lọt vào bẫy của mình, ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm cô, một khắc cũng không bỏ qua.

“Làm người phụ nữ của tôi, được không?” Đôi mắt chân thành của Lâm Ngạn Lương làm cho Dương Thanh Thanh nhất thời sa vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

“Tôi... Không thể”

Dương Thanh Thanh rút cuộc vẫn là không thể bỏ qua cho lòng tự tôn không thừa ra bao nhiêu của mình.

“Tôi chỉ biết em sẽ nói như vậy” Lâm Ngạn Lương cúi đầu nguyên rửa một tiếng. “Là tôi không tốt sao?”

Anh không thể tin mình lại có thể bị cô từ chối!

“Tôi... Không quen chơi trò chơi như vậy. Anh cũng không phải thật tình, anh chính là nhất thời cao hứng mới muốn theo đuổi tôi, đúng hay không?”

Cô còn chưa đến hai mươi tuổi! Kiến thức cuộc sống không đủ phong phú, làm sao có thể có khả năng chơi trò chơi như vậy?

“Tôi là nghiêm túc” Nói thẳng ra sự thật.

Dương Thanh Thanh đáp lại là lắc đầu.

Tuy rằng cô cũng thích anh, thích đến trái tim quặn đau, nhưng thân phận chênh lệch không phải thích có thể vượt qua!

Lâm Ngạn Lương nhìn cô, không hề nói thêm cái gì.

Cơm nước xong, Lâm Ngạn Lương vẫn nắm tay cô như trước, nắm chặt làm cho Dương Thanh Thanh cảm thấy bọn họ về sau sẽ không gặp lại.

Sau khi lên xe, Dương Thanh Thanh nói, “Phiền anh đưa tôi về bệnh viện!” Cô không dám ngẩng đầu mặt anh nữa. “Cám ơn anh đêm nay chiều dài”

Lâm Ngạn Lương từ nãy đến giờ không nói gì, sau khi nghe được Dương Thanh Thanh nói đột nhiên kéo cô tới trước ngực, cúi đầu hôn sâu thâm tình.

“Ừm...” Hai tay Dương Thanh Thanh tuy rằng chống trước ngực, lại đánh không lại của khí lực Lâm Ngạn Lương.

Vừa hôn xong, Lâm Ngạn Lương nhìn chăm chăm môi đỏ thắm bị mình hôn sưng lên.

“Hãy đồng ý đề nghị vừa nãy của anh” Anh giống như thỉnh cầu, lời này cũng như một câu hỏi.

“Không được...”

“Vì sao?” Lâm Ngạn Lương thật không biết mình rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể khiến cô gật đầu. Chẳng lẽ anh theo đuổi không đủ? Thủ đoạn không đủ? Trước kia phụ nữ cũng không khiến anh lo lắng như vậy!

Dương Thanh Thanh không nói gì nhìn anh.

Nụ hôn cuồng nhiệt vừa nãy chính là nụ hôn đầu tiên của cô!

Nụ hôn đầu tiên cho Lâm Ngạn Lương, cô cũng không có nửa câu oán hận.

Chính là lời đề nghị của anh, cô thật sự không thể đồng ý. Thiếu nụ hôn đầu tiên, cô còn có thể sống tốt được rất bình tĩnh. Nhưng là thiếu một trái tim, cô có thể sẽ sống không nổi.

Nếu thật sự theo anh, sẽ không có kết quả tốt. Trong lòng cô hiểu được điểm này.

“Bởi vì người phụ nữ hôm qua sao?” Lâm Ngạn Lương nhớ tới Mã Yến Yến quần bên người anh ngày hôm qua. “Anh không có gì với cô ta, anh về sau cũng sẽ không gặp lại cô ta”

Anh nghĩ rằng cô ăn dấm chua với cô ta. Hừ! Phụ nữ chính là nhỏ mọn, cái gì cũng thích so đo.

Bây giờ anh nói lời cam đoan, cũng chưa từng nói quá với những người phụ nữ khác đâu! Tại sao Dương Thanh Thanh ép anh làm nhiều chuyện trước kia không làm như vậy? Nhưng vì có được cô, anh cũng cảm thấy vui sướng. Thậm chí cho dù muốn anh về sau không tìm những người phụ nữ khác, anh đều nguyện ý.

Bởi vì hiện tại trái tim anh đã tràn đầy tất cả đều là hình bóng của Dương Thanh Thanh!

“Đang nói chuyện với em đó!” Sự trầm mặc không nói của cô làm cho Lâm Ngạn Lương lần đầu biết thế nào là chờ đợi.

“Tôi sợ hãi anh về sau sẽ không nghĩ như vậy”

Nếu sự nhiệt tình của anh tới dễ dàng như vậy, có phải cũng sẽ biến mất thật sự rất nhanh hay không?

Nếu cô giao phó ra sự chân tình của mình, lại bị anh vứt bỏ, cô nhất định sẽ điên cuồng. Cô là người rất cố chấp về tình cảm, loại tình yêu như trò chơi này, cô chơi một lần sẽ tan xương nát thịt.

Lâm Ngạn Lương khẽ vuốt tay Dương Thanh Thanh để trước ngực mình, tựa như vuốt ve con mèo nhỏ. Cánh tay vẫn chạm đến ngón tay, một chút lại một chút vỗ về chơi đùa.

Loại cảm giác thân mật này làm cho Dương Thanh Thanh cảm thấy cho dù hiện tại lập tức chết đi, cũng là đáng giá.

“Anh sẽ không” Bản thân Lâm Ngạn Lương cũng sa vào cho trong đó. “Có lẽ em không tin nhất kiến chung tình, nhưng sau khi anh nhìn thấy em, trong lòng cũng không thể không đồng ý loại chuyện này”

Anh đẩy Dương Thanh Thanh tựa vào ghế ngồi, bản thân lập tức cúi người tới gần cô, ngón tay cuốn lấy sợi tóc dài trượt xuống vai cô, nhẹ nhàng hôn lên hàng mi cô.

14. Chương 14

“Tin anh. Được chứ?” Hôn xong mi cô, anh lại tiến công tới tai cô. Xúc cảm non mềm làm cho anh yêu thích không buông tay.

Dương Thanh Thanh rất muốn cứ như vậy tựa trong lòng anh, vĩnh viễn không cần thanh tỉnh.

Anh ồ ồ thở dốc làm lỗ tai cô rất ngứa, cô không tự giác bật cười.

“Rất ngứa..... Anh đừng thổi khí nữa!” Dương Thanh Thanh cười ra tiếng. Cô vẫn đều sợ ngứa như vậy sao? Tại sao trước kia cô cũng không biết chứ?

“Vậy em phải đồng ý, ít nhất cho anh một cơ hội” Anh biết Dương Thanh Thanh nhất định sẽ đồng ý.

“Vâng!” Dương Thanh Thanh quả nhiên rơi vào lưới tình anh giăng ra, cả người hư nhuyễn, không thể động đậy.

“Anh đồng ý đưa em về bệnh viện ngay bây giờ, nhưng em cũng phải đồng ý từ hôm nay trở đi mỗi ngày đều phải hẹn hò với anh” Lâm Ngạn Lương tiếp tục thổi khí bên tai.

Nếu về sau chiều này lần nào cũng đúng, vậy anh đã tìm được vũ khí bí mật hạng nhất chế phục cô rồi.

“Được... Anh đừng náo loạn! Thật sự rất ngứa mà!” Dương Thanh Thanh không thuận theo đám vai anh.

Lâm Ngạn Lương lần này biết anh thật sự tìm được nhược điểm của cô.

“Còn nữa, em đừng miên man suy nghĩ chuyện sau này, sau này anh vẫn sẽ đối tốt với em như vậy” Anh lại nói ra lời cam đoan, anh cũng kinh ngạc trong lòng.

Nói ra lời hứa hẹn thì ra cũng không phải khó khăn như vậy! Tại sao trước kia loại lời nói này anh không nói ra khỏi miệng được, hiện tại lại nói với Dương Thanh Thanh dễ dàng như thế?

Xem ra anh thật sự hãm sâu rồi. Với Dương Thanh Thanh, anh hạ quyết tâm phải ôm về nhà. Cho dù muốn anh bỏ những mỹ nữ khác anh cũng nguyện ý.

“Đi thôi! Em muốn về” Dương Thanh Thanh cũng không nói thêm nữa. Chuyện sau này để sau này tính đi!

* * * * *

Trở lại bệnh viện, Lâm Ngạn Lương muốn đi cùng Dương Thanh Thanh vào trong lại bị cô khéo léo từ chối.

“Anh đi về trước đi! Để em suy nghĩ một chút” Dương Thanh Thanh nhìn anh hơi mệt mỏi, mơ hồ có chút đau lòng. Anh vì cô mới mệt như vậy sao?

“Em không có cơ hội suy nghĩ, vừa nãy em đã đồng ý nha!”

Bản lĩnh chơi xấu của Lâm Ngạn Lương là giỏi nhất. Sự bá đạo thi triển trên người phụ nữ của mình sẽ không sửa.

“Anh mau về nghỉ ngơi đi! Nhìn anh mệt mỏi quá rồi kìa!”

“Anh biết em vẫn quan tâm anh mà” Lâm Ngạn Lương kéo cô đến, hôn má cô. “Ngủ ngon”.

Dương Thanh Thanh vốn đang muốn tách ra, thấy anh chỉ hôn hai má, trong lòng ngược lại có một chút thất vọng nho nhỏ. Cô vẫn nghĩ rằng anh sẽ hôn môi cô một lần nữa...

Ý thức được ý tưởng phóng đảng của mình, hai má Dương Thanh Thanh thêm một áng mây hồng.

May mà trong xe tối đen, anh chắc nhìn không thấy mặt đỏ ửng của cô.

“Ngủ ngon” Dương Thanh Thanh muốn mở cửa xe, nhưng cửa xe còn khóa! Cô xoay người muốn bảo anh mở cửa. Lâm Ngạn Lương lại chạm vào môi trên của cô, tinh chuẩn phủ lên đôi môi non mềm. Nụ hôn này triển miên ngọt ngào, Dương Thanh Thanh cảm thấy mình sắp vì thiếu đường mà chết đi.

“Em nghĩ rằng anh sẽ khinh địch bỏ qua cho em như vậy sao?” Lâm Ngạn Lương xấu xa cười. Nụ hôn chúc ngủ ngon phải như này mới đúng, vừa rồi hôn hai má chỉ là khúc dạo đầu mà thôi.

Hai người lưu luyến không rời kết thúc lần hẹn hò đầu tiên.

Dương Thanh Thanh ngây ngô cười vẫy tay nói tạm biệt anh. Cô bị hôn đến đầu óc choáng váng, tâm tình giống như bay lên thiên đàng.

Có lẽ làm người phụ nữ của anh, thật sự sẽ vô cùng hạnh phúc...

* * * * *

Trở lại phòng bệnh của cha, Dương Thanh Thanh quả nhiên thấy Lâm Ngạn Lương mời y tá đến giúp cô. Hỏi qua tình hình của cha hôm nay, Dương Thanh Thanh yên tâm mà chuẩn bị thu dọn các thủ ngữ một giấc.

Cả ngày chăm sóc cha, ban ngày còn phải đi làm, trong lòng còn bị tưởng niệm dày vò, làm cho cô cảm giác mình giống như ngọn nến. Mà cảm giác mệt mỏi tích lũy đã lâu đột nhiên xuất hiện toàn bộ. Cô là nên nghỉ ngơi một chút.

Khi Dương Thanh Thanh chuẩn bị rời đi, lại nhìn đến Ngô Y Thuần cười gian đi tới bên cạnh mình.

A! Cô quên cần phải nói một tiếng với Ngô Y Thuần. Cô cứ như vậy bị Lâm Ngạn Lương kéo đi, cũng đã quên mình là muốn đến bệnh viện đi ăn bữa tối với Ngô Y Thuần.

“Thanh Thanh, cậu rất rạng rỡ!” Ngô Y Thuần chế nhạo. Thật ra cô cũng mừng cho Thanh Thanh, cô rốt cục cũng có bạn trai. Hơn nữa bọn họ còn thân mật trước cửa bệnh viện!

Dương Thanh Thanh đỏ mặt, không biết nên giải thích như thế nào. Cô và Lâm Ngạn Lương gặp mặt đều bị thấy được sao?

Tuy rằng nói loại chuyện này cần phải chia sẻ với bạn tốt, nhưng cô không biết nên nói như thế nào.

“Rạng rỡ cái gì?”

Dương Thanh Thanh tính giả bộ mơ hồ, như vậy mặt cô sẽ không đỏ đến chết. Hình ảnh nụ hôn cuồng nhiệt của Lâm Ngạn Lương lại hiện lên não làm cho Dương Thanh Thanh cảm giác được mặt mình hiện tại nhất định đã đỏ đến luộc chín cả một con tôm.

“Cậu còn muốn giấu tớ sao!? Tớ vừa nãy thấy tất cả rồi” Ngô Y Thuần kéo Dương Thanh Thanh ra khỏi phòng bệnh của cha, bộ dáng như muốn bức cung.

“Cậu... Điều thấy được?” Dương Thanh Thanh đang phiền não phải tự thuật chuyện hôm nay như nào. “Cậu nhìn thấy đoạn nào?”

Là đoạn cô bị Lâm Ngạn Lương kéo ra ngoài, hay là đoạn hôn môi ngoài cửa, hay là đoạn cô đỏ mặt không biết giấu đi đâu?

“Còn có phân đoạn sao? Tớ nhìn thấy đoạn cậu và anh ta hôn nồng nhiệt!” Ngô Y Thuần dùng hai ngón tay làm ra động tác thân ái, làm cho Dương Thanh Thanh biết mình thật sự xong rồi. Cô hôm nay có khả năng lại không thể về nhà ngủ sớm một chút rồi!

Công phu ép hỏi của Ngô Y Thuần rất cao siêu, cô không phải đối thủ của cô ấy!

“Nói, nam nhân vật chính là người may mắn nào? Sao tớ chưa nghe thấy cậu nhắc tới? Tiến triển của các cậu cũng không quá nhanh chứ nhỉ!” Ngô Y Thuần nghĩ đến bạn trai đầu gối của mình. Anh ta kết giao với cô ba tháng mới dám hôn cô nha!

“Là anh ấy thôi!” Cô lập lờ.

“Anh ấy? Là ai?”

“Lâm Ngạn Lương!” Chẳng qua khi gọi tên anh, Dương Thanh Thanh cảm giác toàn thân nóng lên. Cô biết mình thật sự rơi vào lưới tình rồi.

“Gi?” Miệng Ngô Y Thuần há rất lớn.

15. Chương 15

Chương 5

Sưu tầm

Biệt thự Lâm gia đêm nay khác với ngày thường, cơn tức của Lâm Lan Anh khiến cho Lâm gia rơi vào bầu không khí khùng bố như núi lửa sắp bùng nổ

“Ông nói đi! Con đàn bà nghèo kiết xác đó có quan hệ gì với ông?” Lâm Lan Anh nổi giận đùng đùng, khuôn mặt trang điểm hoàn hảo lộ ra những kẽ nứt.

Lâm Quốc Khánh kia lại dám làm bậy với hồ ly tinh ở bên ngoài! Ông ta ăn phải gan báo tìm gấu sao? Lại dám ngang nhiên lôi lôi kéo kéo trong công viên khu dân phố, thế này thì bảo bà ta - Lâm Lan Anh biết để mặt mũi vào đâu!?

Lâm Quốc Khánh cúi đầu không nói một câu khiến cho lửa giận của Lâm Lan Anh càng bốc cao.

“Ông vì sao không nói lời nào?” Bà đấm người đàn ông kết hôn với mình ba mươi năm, “Tôi đang nói chuyện với ông đó”

Hai tay bà đánh tới vô lực, ông lại vẫn không nói được lời nào.

“Tôi có gì không tốt với ông? Cho ông ăn, cho ông mặc, ở nhà lầu, đi xe hiệu” Bà mệt mỏi tựa lên người ông, “Ông bây giờ... lại dám có người đàn bà khác bên ngoài?”

Nước mắt bà tràn ra khỏi mi, rơi tí tách lên người Lâm Quốc Khánh.

“Tôi đối xử với ông... có cái gì không tốt...” Lâm Lan Anh khóc suốt suốt, bà lúc này chính là người đàn bà đau khổ bị cướp mất chồng, sự kèn kiệu và vênh mặt hất hàm sai khiến biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lâm Quốc Khánh cười khổ, người vợ khóc lớn trước ngực ông, thái độ đối xử với ông cho tới bây giờ đều là cao cao tại thượng chưa bao giờ thấy cảm xúc khác ngoài miệt thị trên mặt bà.

Nhìn đến bộ dáng này của vợ, ông vô cùng khiếp sợ.

Bà ta thật sự quan tâm đến ông sao? Quan tâm ông vì dám làm loạn sau lưng bà ta ở bên ngoài ư?

Lâm Quốc Khánh nhẹ nhàng xoa anh cánh tay run run của Lâm Lan Anh.

“Đừng chạm vào tôi! Ông là tên vô dụng!” Lâm Lan Anh khóc một lúc đột nhiên có một chút cảm xúc không cam lòng làm cho bà ta dồn sức đẩy ra.

Lâm Quốc Khánh lại bất đắc dĩ thở dài lần nữa.

“Ông vì sao nãy giờ không nói gì? Người đàn bà kia thật sự là tình nhân của ông?” Lại biến lại trở về bộ dáng của người đàn bà hung mãnh. Vừa thấy chồng chẳng những không phản bác, ngược lại còn muốn rời khỏi hiện trường, bà ta lại khóc lớn lên. “Ồ... Ông là đồ vô lương tâm! Không nói rõ ràng với tôi, ông không được phép đi...”

Lâm Lan Anh nhìn ánh mắt lạnh lùng của chồng, bản thân đột nhiên sợ hãi.

Kết hôn nhiều năm như vậy, bà biết tính tình mình vô cùng kiêu ngạo, thái độ với ông cũng không tốt, nhưng ông cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ như thế!

Lâm Ngạn Lương đến liền nhìn thấy tình huống bi thảm như vậy.

“Mẹ, mẹ sao lại khóc thành như vậy?” Lâm Ngạn Lương ngồi xuống sofa. Mà cha vừa mới cô đơn bước lên lầu, anh cũng không nhìn thêm.

“Ba con... Ba con, ông ta...” Phụ nữ một khi muốn khóc, mặc kệ có lớn tuổi như nào đều muốn khóc cho hết buồn phiền.

“Ba làm sao?” Lâm Ngạn Lương đã một tuần không về biệt thự Lâm gia, cái gì cũng không biết.

“Ông ta là đồ vô dụng, lại dám có người đàn bà khác!” Vừa nói đến chuyện này, Lâm Lan Anh lại giận. “Cũng không biết là người đàn bà nào bị mù mới coi trọng người cha vô dụng kia của con!”

Lâm Ngạn Lương lại coi thường một lần nữa. Tình nghĩa vợ chồng ba mươi năm, hiện tại mẹ mới nói như vậy, không phải muốn cho người khác cười chết sao?

Nhưng, anh đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nói suy nghĩ của mình ra khỏi miệng. Anh chỉ cần nhẫn nại, chuẩn bị hỏi rõ ràng chân tướng sự việc.

“Mẹ, ba có người khác là mẹ tận mắt thấy sao?”

Lâm Ngạn Lương đoán rằng nhất định lại là bạn chơi bài của mẹ nói. Bởi vì trong lòng mẹ cho tới bây giờ cũng chỉ có đánh bài, nếu không phải người nói huyền thuyên bên tai bà, cho dù cha thật sự ngoại tình bên ngoài, rất có khả năng mãi đến khi con cháu thành đàn bà cũng sẽ không phát hiện.

“Mẹ... Mẹ là không tận mắt thấy! Là Vương phu nhân, Lí phu nhân nói ẹ.”

Lâm Lan Anh cảm thấy nếu chồng thật sự không có người đàn bà khác, người khác sẽ không để ý như vậy đâm chọc bà như vậy. Hơn nữa bọn họ còn mang ánh mắt thương hại an ủi bà, làm cho bà vô cùng chán ghét.

“Không tận mắt thấy, mẹ làm sao có thể đổ oan cho ba như vậy? Khó trách ba không vui như thế” Lâm Ngạn Lương cũng rất ít nhìn thấy cha mình như thế.

Trước đây cha luôn luôn im lặng, tựa như người ẩn hình. Ông hẳn là sẽ không chọc vào phiền toái lớn như vậy!

“Nếu như mẹ hiểu lầm ông ấy, ông ấy có thể phản bác!”

Bà thương tâm, còn không phải bởi vì chồng cái gì cũng không nói. Cái gì cũng không phản bác, không phải là cam chịu sao?

“Mẹ, chờ mẹ thật sự tìm ra chứng cứ rồi định tội ba sau nhé!”

“Hừ! Ông ta sẽ không cũng bị mẹ bắt được”

Bà nhất định sẽ không bỏ qua cho người đàn bà kia!

Sau khi nói xong, Lâm Lan Anh nhìn con trai một tuần không về nhà. “Công ty vẫn tốt chứ? Thấy con lâu không về nhà, mẹ bảo chị Từ làm món điểm tâm bổ dưỡng cho con nhé!”

Bà háng giọng, “Chị Từ, làm món ăn khuya cho thiếu gia!”

Khi bà Từ nhìn thấy Lâm Ngạn Lương về nhà cũng đã thông minh làm đồ ăn khuya rồi. Đối với thiếu gia chẳng những giữ bà lại làm việc mà còn tăng lương cho bà, bà đương nhiên hầu hạ cẩn thận.

“Mẹ nói con này, con cũng đã trưởng thành” Lâm Lan Anh thương tâm xong chuyện của mình, tiếp theo liền quở trách đến con. “Có phải cũng nên...”

“Mẹ, con hiếm khi được về nhà nghỉ ngơi, mẹ lại muốn nói phiền toái gì nữa? Vừa nãy mới nói với ba, mẹ tạm tha cho con đi!”

Lâm Ngạn Lương lắc mình một cái, trốn thoát vào nhà ăn.

Lâm Lan Anh đương nhiên cũng đi theo sau anh, một đường còn không quên nói, “Con rốt cuộc khi nào thì mới muốn tìm bạn gái?”

Mất thấy anh cũng đã hai tám tuổi, nếu vẫn hoa tâm lêu lổng như này nữa, khi nào thì mới có thể kết hôn đây? Bà cũng không muốn chưa được ôm cháu thì hồn về Tây Thiên!

“Mẹ, con bây giờ đang quyết định” Anh xác thực không muốn ra ngoài lêu lổng với oanh oanh yến yến, bởi vì bây giờ toàn bộ trái tim anh đều là Dương Thanh Thanh.

“Hả?” Căn cứ vào báo cáo của thư ký Ngô, con trai hai ngày nay ở công ty mất hồn mất vía, chẳng lẽ là vì phụ nữ sao?

16. Chương 16

Con có bạn gái sao?”

Lâm Lan Anh thu lại nét bi ai, kinh hỉ quan sát con.

“Đúng, con hiện tại có một bạn gái” Lâm Ngạn Lương nhếch đuôi lông mày. Nhanh chóng có được trái tim Dương Thanh Thanh như vậy, anh rất vui.

“Khi nào thì đưa về ẹ gặp?” Lâm Lan Anh nghe con trai cuối cùng cũng chuyên tâm với một người phụ nữ, bà vui mừng vô cùng.

“Mẹ, mẹ không cần vội như thế, sẽ dọa người ta mất”

Lâm Ngạn Lương biết Dương Thanh Thanh nhất định không chịu về nhà với anh sớm như vậy.

“Con không phải là đồ ẹ vui về chứ?”

“Không phải! Con thật sự thích cô ấy” Lâm Ngạn Lương thật tình nói. “Mẹ nhất định sẽ vừa lòng. Ngày khác tìm một cơ hội đưa cô ấy về ẹ nhìn một cái là được” Tuy nói ngay từ đầu tình huống gặp mặt của bọn họ không tốt, nhưng mẹ sau khi biết Thanh Thanh thiện lương nhất định sẽ nhìn cô với con mắt khác.

“Vậy là tốt rồi. Con tiểu tử này rốt cục cũng khẳng định quyết tâm đến đây. Đừng học người cha không tiền đồ kia...”

Lâm Lan Anh lại bắt đầu lảm nhảm.

“Mẹ, được rồi! Bây giờ còn không bằng không chứng, đừng tùy tiện vu oan cho ba. Đến đây, ngồi xuống ăn bữa khuya với con” Lâm Ngạn Lương dỗ mẹ.

“Hừ! Nếu như bị mẹ tóm được, nhất định phải cho bọn họ đẹp mặt!”

Lâm Ngạn Lương cũng không muốn biện hộ nhiều cho cha. Ra ngoài ngoại tình, có chính là có, chuyện đã xảy ra anh có thể cứu chữa được nữa sao? Không thể rồi! Không có chuyện này là tốt nhất, có thể miễn đi một hồi đại chiến gia đình. Tuy rằng anh vẫn rất tin ba chắc không có lá gan đó.

Đối mặt với loại tình huống bảo trì lâu dài trong nhà tới bây giờ, Lâm Ngạn Lương thật sự không giúp nổi điều gì. Hình thức ở chung nhiều năm qua của cha mẹ, anh thật sự không có năng lực làm bọn họ thay đổi trong một đêm. Anh cứ theo sau bọn họ thôi! Bọn họ tuổi cũng đều không nhỏ, phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Ăn xong bữa khuya, Lâm Ngạn Lương đột nhiên muốn gặp Dương Thanh Thanh. Nghĩ đến cô là có có thể quên đi mọi chuyện phiền lòng.

Anh muốn gặp Dương Thanh Thanh. Thôi thúc đột nhiên nảy ra khiến anh ngăn cũng không được.

Lâm Lan Anh thất vọng. “Con phải đi? Mẹ đã lâu không nói chuyện phiếm với con mà!”

Thật vất vả đợi trai trở về có thể nói chuyện phiếm, tại sao nó mới ăn một chút đã chạy lấy người vậy?

“Mẹ, con nỗ lực tìm con dâu về ẹ” Anh thật sự rất nhớ cô! Cô gái cố chấp kia... Vốn thâm nghĩ chơi đùa, lại bất tri bất giác rơi vào lưới tình với cô.

“Phải thật sự dẫn con dâu về nhé! Đừng lừa gạt mẹ!”

“Con đã biết!” Lâm Ngạn Lương lúc này đây đã hạ quyết tâm.

* * * * *

Sau khi rời khỏi nhà, Lâm Ngạn Lương lập tức lái xe đến bệnh viện.

Đêm dần khuya, xe chạy trên đường rất ít, tốc độ xe của Lâm Ngạn Lương càng ngày càng nhanh, ngăn không được ý niệm muốn nhìn thấy Dương Thanh Thanh.

Chạy thẳng đến bệnh viện, anh biết cô buổi tối đều ở bệnh viện làm bạn với cha.

Giờ phút này Dương Thanh Thanh đang nhẹ giọng tán gẫu với Ngô Y Thuần trong phòng bệnh.

“Thanh Thanh, cậu nên về nghỉ ngơi đi, cậu sao lại cố chấp thế. Ngày mai cậu không phải đi làm sao?”

“Ừ! Tổ lập tức đi” Dương Thanh Thanh muốn ở lại với cha thêm một lát nữa.

“Đừng quá mệt nhọc” Ngô Y Thuần còn phải làm việc của mình, lặng lẽ đóng cửa phòng bệnh cho cô. Khi quay người lại, cô ấy gặp Lâm Ngạn Lương ở ngoài cửa.

“Anh muốn tới tìm Thanh Thanh à!” Hôm trước khi nghe được Dương Thanh Thanh nói người đàn ông hôn cô ở trong xe chính là Lâm Ngạn Lương, cô ấy từng kinh hãi tới mức cười toe toét.

Cô ấy không hiểu vì sao hai người mới gặp vài lần tình cảm lại phát triển nhanh chóng như vậy. Nhưng cô ấy cũng biết chuyện tình cảm không phải người ngoài có thể lý giải, yêu chính là yêu.

Đây cũng là nguyên nhân tình yêu làm người ta khó có thể kháng cự!

Tuy rằng Lâm Ngạn Lương là con trai của một bà già không phân rõ phải trái, cô ấy chỉ hy vọng anh đừng di truyền tính xấu của mẹ mình.

“Thanh Thanh chưa về sao?”

“Ừ. Anh thuận tiện đi vào khuyên nhủ cậu ấy, bảo cậu ấy sớm mau về nhà nghỉ ngơi. Ngày mai còn phải đi làm, khuya như vậy còn không ngủ, tinh thần sao có thể chịu được chứ?”

“Tôi đã biết. Tôi sẽ đưa cô ấy về”

* * * * *

Đẩy cửa phòng bệnh, Lâm Ngạn Lương nhìn người con gái chiếm giữ trái tim anh cả buổi tối, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đau khổ nhìn cha mình.

“Thanh Thanh” Lâm Ngạn Lương cúi đầu gọi.

Dương Thanh Thanh quay lại nhìn, là Lâm Ngạn Lương với ánh mắt thâm tình. Cô đứng lên, có chút kinh hãi khi nhìn thấy anh ở trong này.

“Sao anh lại tới đây?” Tuy rằng đáy lòng cũng không ngừng nhớ đến anh, khi gặp được anh, loại cảm giác ngọt ngào lại có chút chua xót làm cho cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Nhớ em thì tới thôi” Lâm Ngạn Lương vuốt tóc cô, thương yêu nói nỗi nhớ của mình.

Thật ra bọn họ cũng mới hai ngày không gặp mặt mà thôi!

Tuy rằng Lâm Ngạn Lương bá đạo yêu cầu mỗi ngày phải hẹn hò, nhưng chuyện trong công ty lại làm cho anh hết cách phân thân, có thời điểm căn bản ngay cả điện thoại cũng không có thời gian gọi.

Hai ngày này Lâm Ngạn Lương bận việc công ty, cho nên anh đành phải nhẫn nhịn khát vọng muốn gặp cô. Lúc này có cơ hội, anh cần phải nhất giải nỗi tương tư mới được.

“Ba em tốt lên chút nào chưa?” Lâm Ngạn Lương muốn kéo Dương Thanh Thanh ra ngoài phòng bệnh để tránh tiếng nói chuyện của bọn họ gây ồn ào đến bệnh nhân bên trong.

“Dạ! Ông đều là như vậy, không có tiến triển gì” Dương Thanh Thanh duỗi lưng, tay phải xoa bóp vai trái đau nhức của mình.

17. Chương 17

Lâm Ngạn Lương nhin không được kéo cô vào lòng, muốn dùng sự thân mật an ủi đau khổ tương tư của mình.

“Hà? Anh đừng như vậy!” Tại sao vừa gặp mặt lại hôn cô chứ?

Lâm Ngạn Lương làm sao để ý tới kháng nghị nhỏ nhoi của cô, đôi môi chuẩn xác hôn lên cánh môi cô.

“Ừm...” Dương Thanh Thanh bị hôn đến mê say, nhẹ tay vòng qua eo Lâm Ngạn Lương.

“Mẹ anh nói muốn gặp bạn gái anh” Lâm Ngạn Lương nói rõ chuyện tối nay nói cho Dương Thanh Thanh.

“Vậy anh dẫn cô ấy đến đi!” Dương Thanh Thanh đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào của anh.

“Thật vậy chẳng? Em đồng ý đi gặp mẹ anh?”

“Cái gì? Em?”

Lúc này Dương Thanh Thanh mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tối mai em có rảnh không?”

Anh không ngại nhanh như vậy đã dẫn cô về nhà gặp mẹ! Nếu cô cũng đồng ý, anh vui mừng còn không kịp ấy chứ!

“Em...” Hai ngày Dương Thanh Thanh không gặp anh, trong lòng vẫn nghĩ có phải nụ hôn đêm đó có phải ảo tưởng của cô hay không. Lâm Ngạn Lương nói muốn cô làm người phụ nữ của anh, cô vẫn không dám tin là thật.

“Em đã quên anh từng nói gì sao? Anh muốn có được trái tim em!” Lâm Ngạn Lương bình tĩnh nhìn cô.

* * * * *

Đêm đã khuya, Dương Thanh Thanh lại dặn y tá một lần nữa, mới yên tâm theo Lâm Ngạn Lương rời khỏi bệnh viện.

Ở bãi đỗ xe, Lâm Ngạn Lương nắm tay nhỏ bé của Dương Thanh Thanh đi về phía trước làm cho Dương Thanh Thanh cảm giác trở lại mới trước đây, dắt tay em trai em gái đi chơi.

“Em chưa trả lời vấn đề vừa nãy của anh” Lâm Ngạn Lương dừng bước trước xe của mình.

“Quá nhanh rồi! Em... Còn chưa chuẩn bị tâm lý”

Cô còn chưa thể tiêu hóa chuyện mình thật sự bạn gái Lâm Ngạn Lương. Huống hồ phải đối mặt với Lâm phu nhân từng hung dữ mắng cô! Cô cảm thấy mình rất có khả năng vĩnh viễn cũng không có biện pháp chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Em vừa nãy không phải đã đồng ý với anh sao?” Lâm Ngạn Lương giấu cợt nhìn cô. Vừa rồi chính cô gật đầu nói được.

“Em không dám!” Dương Thanh Thanh lắc đầu làm nũng.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô, cô gái nhỏ làm nũng, làm cho Lâm Ngạn Lương muốn bay lên trời.

“Em mệt sao? Bụng có đói hay không? Chúng ta đi ăn một chút gì nhé” Tuy rằng Lâm Ngạn Lương vừa mới ăn bữa khuya ở nhà, nhưng nếu như cô muốn ăn, anh vẫn sẽ đi cùng cô.

“Không cần. Em ngày mai còn phải dậy sớm, em muốn về nhà” Dương Thanh Thanh đột nhiên không biết nên đối mặt với anh như thế nào, nét thẹn chậm rãi hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Cô chưa từng có kinh nghiệm! Đột nhiên có bạn trai, nên biểu hiện như thế nào cô cũng không biết!

Cô muốn nói chuyện phiếm trên trời dưới đất với anh. Muốn nắm tay anh chậm rãi đi dạo dưới ánh trăng. Muốn anh dịu dàng hôn cô, lại khát vọng anh gắt gao ôm cô, mãnh liệt kích thích tình...

Nghĩ đến đây, Dương Thanh Thanh cảm thấy mình sắp biến thành người phụ nữ hiều sắc.

“Anh thật vất vả mới gặp được em, em nhẫn tâm lập tức muốn đuổi anh đi như vậy sao?” Lâm Ngạn Lương tức giận tựa vào xe ôm Dương Thanh Thanh.

“Đừng như vậy...” Dương Thanh Thanh bắt an vặn vẹo trong lòng anh.

“Đừng lộn xộn!”

Lâm Ngạn Lương thấp giọng cảnh cáo cô. Người yêu trong lòng mềm mại như vậy, anh nhìn không được khí huyết dâng lên, cảm thấy hạ thể của mình biến hóa rõ ràng, dục vọng ham muốn có cô đang rục rịch.

Dương Thanh Thanh vừa nghe xong, sợ tới mức lập tức ngoan ngoãn tiến vào lòng anh, không dám lại tùy tiện giẫy dụa.

“Đêm nay ở cùng anh nhé?” Cầm Lâm Ngạn Lương tựa lên đỉnh đầu Dương Thanh Thanh. Hai tay anh gắt gao ôm cô, làm cho cô sắp không thở nổi.

Lâm Ngạn Lương thật ra không muốn gấp gáp dọa cô như vậy, nhưng thân thể thơm hương ngào ngạt mềm mại của cô tựa vào trong lòng, anh không xúc động mới là quỷ!

Dương Thanh Thanh không thể tưởng tượng được anh sẽ nói ra loại lời nói này, mà cô làm việc cả ngày cũng đã mệt mỏi, trên mặt rõ ràng có mệt mỏi.

“Anh sẽ không làm gì với em, chỉ muốn ôm em như vậy” Lâm Ngạn Lương vươn một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô.

“Được không?” Anh trực tiếp tiến vào chỗ sâu trong linh hồn Dương Thanh Thanh, loại này cảm giác khát khao yêu thương này, rung động trái tim muốn từ chối của cô.

Dương Thanh Thanh cảm thấy mình cần phải tin tưởng anh. Trước mắt anh thoát nhìn tịch mịch như vậy, làm cho cô không thể nhẫn tâm.

Cuối cùng, cô gật đầu. Một cái gật đầu nhẹ kia, Lâm Ngạn Lương sâu sắc cảm giác được, vui sướng lại lần nữa hiện lên đuôi lông mày.

Kéo cô ngồi vào trong xe, Lâm Ngạn Lương đưa cô về khu nhà của mình.

(Sao kịch bản đoạn cuối mình cứ cảm thấy như là gặp ở đâu rồi nhỉ, hắc hắc hắc, hãy chuẩn bị máu đi nhé! *hắc hắc hắc*)

18. Chương 18

Chương 6

Sưu tầm

Đến cửa nhà, Lâm Ngạn Lương phát hiện Dương Thanh Thanh bắt đầu đứng ngồi không yên, biểu hiện ra loại ngại ngùng có chuyện muốn hỏi lại thôi.

“Đừng lo lắng, nơi này chỉ mình anh ở.”

“Em còn tưởng...” Cô thật sự tin anh muốn dẫn cô về nhà! Trở về nhà mẹ anh ở.

“Em khẩn cấp muốn gặp người nhà anh sao?” Lâm Ngạn Lương biết rõ là anh chưa nói rõ ràng mà còn trêu chọc cô.

“Đáng ghét! Anh... Cũng chưa nói rõ ràng” Dương Thanh Thanh đỏ mặt. Cô sớm nên nghĩ đến, cho dù thật sự muốn dẫn cô về nhà gặp cha mẹ cũng không thể chọn lúc đêm khuya.

“Ha ha..... Anh đùa em thôi mà, đừng nóng giận” Đưa Dương Thanh Thanh vào nhà, anh kiêu ngạo giới thiệu lãnh địa của mình. “Khi anh không muốn về nhà sẽ về ở nơi này.”

Nơi này có thể nói là vương quốc khác ngoài công ty ra.

Trong phòng ngoại trừ những vật dụng đơn giản, không có nhiều đồ trang trí lắm. Nhưng thật ra trong phòng sách có sách bốn phía, thể hiện anh một đại nam nhân thật ra không thích dọn dẹp nhà cửa.

Lúc trước quyết định muốn dẫn Dương Thanh Thanh đến đây, anh đương nhiên không có biện pháp chuẩn bị tốt trước đó.

“Nơi này bữa bộn quá, anh quên dọn dẹp lại.” Lâm Ngạn Lương đứng trước cửa phòng sách.

“Muốn em giúp anh dọn dẹp lại không?” Dương Thanh Thanh trời sinh không quen nhìn lộn xộn.

“Không cần. Em là vị khách quan trọng nhất của anh, anh làm sao dám bảo em làm.” Hôn cô một cái, Lâm Ngạn Lương một lần nữa dặn cô không cần lo lắng nhưng cô lại thẹn thùng, bởi vì việc này không nên để người khác nhìn thấy.

“Là em muốn làm bà quản gia của anh sao?” Hôm nay tâm tình anh tốt lắm, trực tiếp trêu đùa cô.

“Em mới không cần!” Dương Thanh Thanh bĩu miệng nhỏ nhắn vừa bị anh đánh lén.

“Em muốn uống cái gì?” Anh đi vào phòng bếp mở tủ lạnh, bên trong lại trống rỗng, đồ uống gì cũng không có.

“Thanh Thanh, uống cafe được không?”

Ngay cả bia cũng không tích trữ hàng. Nhưng bên trong tủ bát vẫn có gói cafe hòa tan.

“Không cần. Uống cafe em sẽ không ngủ được.” Dương Thanh Thanh theo Lâm Ngạn Lương đi vào phòng bếp. Nhìn nơi anh ở, Dương Thanh Thanh cảm thấy mình xông vào nơi tư nhân của Lâm Ngạn Lương.

Cảm giác này vô cùng thân mật, vô cùng ấm áp.

“Không ngủ được mới tốt, có thể làm ”chuyện khác“...” Đôi mắt đại sắc lang bắt đầu hoạt động.

“Oh! Anh đã nói sẽ không làm gì với em!”

Dương Thanh Thanh bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng cô là vì tin tưởng Lâm Ngạn Lương mới đồng ý đến nhà anh, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt sắc tình kia của anh cô bắt đầu bất an.

Dương Thanh Thanh trở mắt nhìn Lâm Ngạn Lương đi bước một ép cô, xoay người muốn tránh khỏi sự đuối bắt của anh, nhưng rốt cuộc vẫn là chân Lâm Ngạn Lương dài, anh thậm chí không tốn một giây đã bắt được cô.

Sau khi ôm được Dương Thanh Thanh, Lâm Ngạn Lương kéo cô vào phòng ngủ của mình, cùng nhau nằm lên giường lớn màu xanh của anh.

“Anh nói làm ”chuyện khác” chính là...” Anh nhanh chóng cởi giày cô, đặt cô ở dưới thân.

“Ngủ!” Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, vui sướng ôm cô nằm ngủ.

Bị anh dọa như vậy, Dương Thanh Thanh thiếu chút nữa nghĩ đến mình sẽ bị anh “ăn” sạch.

“Đừng lộn xộn, ngoan ngoãn ngủ. Mấy ngày nay em nhất định mệt muốn chết rồi.”

Nhưng mà, gắt gao bị anh ôm vào trong ngực, cô sao có thể quên chứ?

“Anh đừng ôm chặt như vậy! Em sắp không thể thở nổi.” Dương Thanh Thanh đã quên câu cảnh cáo trước đó của Lâm Ngạn Lương, liên tiếp vặn vẹo, muốn tránh ra được một chút không gian.

“Không phải bảo em đừng lộn xộn sao?” Sau khi Lâm Ngạn Lương nhìn thấy cô, vẫn cố nén dục vọng bắt đầu hùng hục tiến lên. Anh nhanh chóng bắt lấy tay cô, lại lần nữa đè lên thân thể cô.

Dương Thanh Thanh bị đè thân thể lại vẫn bất an vặn vẹo, Lâm Ngạn Lương bị dục vọng đốt cháy không thể tự kiểm soát, cúi đầu muốn hôn miệng nhỏ nhắn của cô, lại bị cô trốn đi lần nữa.

“Anh không phải nói buồn ngủ sao?”

“Là em quyến rũ anh.”

“Em không có...”

“Có. Em chính là có.”

Lâm Ngạn Lương bị dục vọng tra tấn, lại không có cách nào phát tiết, vô cùng thống khổ.

“Em luôn luôn nhích tới nhích lui dưới thân anh, thân thể mềm mại lại thơm như vậy...”

“Em không... quyến rũ anh...” Dương Thanh Thanh cảm thấy oan uổng! Là tự anh muốn ôm cô chặt như vậy.

“Anh mặc kệ!” Vừa mới nói xong, anh liền cường chế bắt lấy hai tay Dương Thanh Thanh kéo lên trên đỉnh đầu, dùng một bàn tay to của anh gắt gao ngăn chặn, tay kia thì chặn lại khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng né tránh của cô, bá đạo hôn cánh môi do tức giận mà vênh cao của cô.

Dương Thanh Thanh cho tới bây giờ đã không có cách nào kháng cự nụ hôn cuồng nhiệt của Lâm Ngạn Lương. Anh hôn tới toàn bộ lý trí, lễ giáo trôi buộc, hôn đến cô cái gì cũng quên.

Chậm rãi, cô cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của Lâm Ngạn Lương.

Cô thử vươn đầu lưỡi nhỏ nhỏ ra, kích Lâm Ngạn Lương dục hỏa càng tăng lên. Thả hai tay cô ra, anh kéo chúng đến eo mình, bận rộn thăm dò mỗi một tấc da thịt xinh đẹp làm anh phát cuồng.

Dương Thanh Thanh khốn quẫn chỉ có thể ôm chặt eo Lâm Ngạn Lương, mặc anh giở trò.

Cô biết ngăn cản anh là vô dụng. Bởi vì anh bá đạo, cũng bởi vì cô đã luân hãm vào trong sự dụ hoặc của anh.

Lâm Ngạn Lương không uống khí lực nhanh chóng cởi áo và vấy dài của Dương Thanh Thanh, chỉ còn lại có nội y che đậy thân thể. Hai mắt Dương Thanh Thanh tựa sương mù, nhìn Lâm Ngạn Lương tách khỏi cô, cởi quần áo của mình.

Nhìn trên người anh chỉ còn lại có một chiếc quần lót màu đỏ, cô nhắm hai mắt lại, không dám nhìn anh.

Lâm Ngạn Lương cởi xong quần áo trên người, dựa vào bên cạnh Dương Thanh Thanh, hai tay vuốt ve da thịt trơn nhẵn của cô.

“Mở to mắt ra nhìn anh” Tiếng nói trầm thấp của anh, dưới màn đêm đen kịt, nghe qua là ma mỵ như vậy.

Dương Thanh Thanh lặng lẽ mở mắt ra, nhìn lại ánh mắt mãnh liệt của anh.

Thân thể tựa vào trên người cô nóng như vậy, nóng khiến cho Dương Thanh Thanh càng thêm bất an.

Cô tựa hồ tìm về một tia lý trí, nhưng khi Lâm Ngạn Lương hôn cô thêm một lần nữa, lý trí lại biến mất không còn một mảnh.

19. Chương 19

Anh hôn khiến cô không tự giác thở gấp, hấp thụ đại lượng không khí, tiếp theo bắt đầu nhắm nháp thân thể cô.

Cẩn thận hôn từ bên gáy xuống dưới áo ngực cô, anh vươn tay thăm dò vào trong bộ ngực run rẩy của cô.

Dương thanh khẽ thở gấp một tiếng, tay nhanh chóng rời khỏi eo anh bảo vệ bờ ngực.

“Đừng như vậy...”

Cô còn chưa nói xong những lời kháng nghị suy yếu vô lực, đã bị anh che miệng lại.

Tiếp theo, tay Lâm Ngạn Lương chạm vào nơi run rẩy không ngừng kia, nhẹ nhàng trêu đùa “nụ hoa” nổi lên.

Dương Thanh Thanh bị anh hôn đến thất điên bát đảo, làm sao còn có khí lực bảo vệ bầu ngực mình chứ?

Miệng Lâm Ngạn Lương rời khỏi bờ môi Dương Thanh Thanh, đôi môi bị anh hôn cho sưng đỏ ướm át tỏa ra những ánh hào quang.

Cô bị động mặc cho Lâm Ngạn Lương phủ lên nửa người trên, gợn gàng cởi áo ngực. Bầu ngực căng tròn nảy ra, hoảng loạn hai mắt Lâm Ngạn Lương.

Rất nhanh cướp lấy một “nụ hoa” đang nở rộ, anh bắt đầu nhắm nháp.

Dương Thanh Thanh khẽ rên rỉ, muốn chặn lại tiếng rên của mình, nhưng cô làm sao chống đỡ được từng đợt thể công kịch liệt của Lâm Ngạn Lương chứ?

Bàn tan nhàn rồi khác vươn ra phủ lên “nụ hoa” còn lại, lại lần nữa đùa cô rên rỉ không thôi.

“Đừng kiềm nén cảm giác anh mang lại cho em, lớn tiếng kêu lên! Anh muốn nghe em rên rỉ...”

Lâm Ngạn Lương rời khỏi đôi nhũ hoa đã căng cứng kia, khẽ cắn vành tai cô. Giọng điệu ngọt ngào như vậy, cô sao lại nhẩn tâm dừng lại?

“Um... Ừ...”

Bởi vì Lâm Ngạn Lương thấp giọng cổ vũ bên tai cô, Dương Thanh Thanh cũng không nhịn nữa, tự nhiên rên rỉ, phóng túng kêu lên.

Cô không biết giọng đáng yêu của mình tăng thêm rất nhiều tác dụng phấn chấn cho Lâm Ngạn Lương, mà Lâm Ngạn Lương chỉ cảm thấy mình vĩnh viễn cũng nghe không đủ tiếng rên rỉ triền miên của Dương Thanh Thanh.

Nắm tay nhỏ bé của mình chạm vào lửa nóng dục vọng của mình, anh muốn cô nhìn, anh điên cuồng cỡ nào vì cô.

Dương Thanh xoa nắn thứ cứng rắn dưới sự dẫn dắt của anh, loại xúc cảm vừa nóng lại vừa cứng này khiến cô sợ tới mức nhắm chặt mắt.

“Đừng nhắm mắt. Anh muốn em nhìn anh” Lâm Ngạn Lương bắt lấy tay kia của cô muốn cô biết hạ phúc anh vì cô mà điên cuồng gắng gượng.

Dương Thanh Thanh nghe lời mở mắt ra, cũng không dám nhìn anh.

Lâm Ngạn Lương giữ đầu cô hướng về phía hạ thân mình, bắt buộc cô quen thứ cực đại của mình.

Hai tay Dương Thanh Thanh còn sờ nó! Mà vừa thấy “nó” bị cô sờ đến thô to như vậy, cô lại nhịn không được sợ hãi lên.

Chút nữa cô thật sự tiếp nhận được anh sao?

Dục vọng của Lâm Ngạn Lương trong tay cô càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng cứng. Tay anh tà ác trượt xuống phía dưới cô, từng chút từng chút cởi quần lót nhỏ nhắn của cô, lúc này hai người đều xích lõa.

Nhìn nơi tư mật của cô, tưởng tượng bên trong cô sẽ có bao nhiêu tiêu hồn, tim Lâm Ngạn Lương lại đập nhanh, lại lần đặt cô ở trên giường, hôn môi cô, dịu dàng nói nhỏ bên môi cô.

“Em đừng sợ hãi, anh sẽ rất dịu dàng” Anh khẽ cắn môi sưng đỏ của cô nói, một bàn tay đã trượt vào nơi tư mật không ngừng vuốt ve. Dương Thanh Thanh không quen anh mạo phạm càn rỡ như vậy, khẩn trương khép chặt hai chân muốn ngăn sự xâm nhập của anh, muốn ngăn cản phản ứng bất an của thân thể mình.

Tay Lâm Ngạn Lương cô kẹp quá chặt chẽ, nhưng vẫn thành công xông vào u huyết ẩm ướt, lúc đầu khó khăn di động, rốt cục cảm thấy nơi ướt át của cô tràn ra ái dịch.

“Mở chân ra em” Lâm Ngạn Lương bá đạo yêu cầu.

Chờ không kịp Dương Thanh Thanh thuận theo yêu cầu, hai tay anh tự động tập kích đầu gối cô, thay cô mở lớn hai chân.

Trái tim Dương Thanh Thanh có một chút kinh hoảng, nhưng phản ứng thân thể không lừa được người. Cảm giác kỳ dị hư không bắt đầu bao lấy người lần đầu quen với tình dục.

Cô cuối cùng vẫn khuất phục dưới ham muốn của mình, thuận theo tay bá đạo của Lâm Ngạn Lương, run run mở ra hai chân trắng nõn.

U động ướt át hạ thể bại lộ trước mặt đàn ông, thật là mắc cỡ chết người... Dương Thanh Thanh nhịn không được dùng hai tay che mặt mình.

Lâm Ngạn Lương thăm dò u cốc ẩm ướt của cô, biết cô đã chuẩn bị tốt.

“Thanh Thanh, mở mắt nhìn khoảng khắc anh yêu em nhé” Anh lại lần nữa bá đạo yêu cầu.

Dương Thanh Thanh lúc này nói cái gì cũng không dám mở to mắt. Đó là chuyện thẹn thùng đất! Cô sao lại không biết xấu hổ nhìn chứ?

“Thanh Thanh tiểu bảo bối? Mở mắt ra, anh sắp chịu không nổi...” Anh khàn khàn yêu cầu. Trời biết anh thật sự đã nhẫn đến cực hạn!

Dương Thanh Thanh tò mò mở mắt ra muốn nhìn anh rốt cuộc ở nhẫn cái gì, mở mắt liền thấy dục vọng của anh, bộ dáng vô cùng khó chịu. Sau đó cô tò mò nhìn thoáng qua hạ thể anh.

A! Hình ảnh rất phiền tình! Cô sắp chịu không nổi -

Dục vọng cực đại của anh dừng nơi u cốc của cô, trong khoảnh khắc cô nhìn nó, bắt đầu không ngừng ma sát nơi tư mật của cô.

Cô sợ hãi nhắm mắt lại. Cô từng nghe lần đầu tiên của phụ nữ đều là rất đau, cô căn bản không có dũng khí làm tiếp.

Lâm Ngạn Lương lại lần nữa hôn môi cô, yêu cầu cô, “Nhìn anh”

Dương Thanh Thanh nghe ra giọng điệu cố nén của anh, không đành lòng lại tra tấn anh, mở hai mắt.

Lâm Ngạn Lương ghen khí, đẩy từng tắc từng tắc lửa nóng dục vọng chen vào “cửa động” của Dương Thanh Thanh.

Dương Thanh Thanh đau đến kêu to. Dị vật xâm nhập vừa lớn lại vừa cứng, u động nhỏ hẹp của cô không có trải qua đối đãi như vậy.

“Nhẫn nhịn một chút, anh còn chưa đi vào toàn bộ đâu!”

Giữa trán Lâm Ngạn Lương toát ra từng giọt mồ hôi. Cô thật sự quá nhỏ! Nhưng sự chật hẹp này khiến anh rất thoải mái!

Anh gắng gượng tiếp tục dùng sức đi tới, gặp được “tầm lá chắn” tự nhiên của cô, không chút do dự liền đột phá.

Dương Thanh Thanh đau đến há miệng cắn vai trái Lâm Ngạn Lương, Lâm Ngạn Lương giờ phút này cũng không để ý tới cô cắn mình, bởi vì anh muốn bắt đầu luật động trong cơ thể cô.

Dùng sức tiến vào lại chậm rãi rời khỏi, anh bắt đầu luật động vào nơi u huyết nhỏ hẹp vui sướng của cô.

Tiếng thân thể va chạm, thêm chút tiếng thở hổn hển của anh, anh yêu người phụ nữ nhỏ nhắn dưới thân mình.

.....

20. Chương 20

Nhìn biểu tình khó chịu của cô, Lâm Ngạn Lương tạm dừng một chút, để dục vọng của mình ở nơi sâu trong thân thể cô.

“Còn rất khó chịu sao? Thanh Thanh” Anh chống đỡ thân thể của chính mình, nhìn chăm chú khuôn mặt cô.

Dương Thanh Thanh cảm giác được anh đột nhiên dừng lại, trong cơ thể đột nhiên tràn ra một cỗ thất vọng... Anh cứ dừng lại trong cơ thể cô vậy sao, làm cho cô cảm thấy rất quái dị, rất thẹn thùng, mà anh còn nhìn gần mặt cô nữa chứ.

“Anh đừng nhìn em!” Dương Thanh Thanh đẩy mặt anh ra.

“Không nhìn em anh làm sao mà biết hiện tại anh yêu ai chứ?” Lâm Ngạn Lương buồn cười quay mặt bị cô đẩy ra. “Quen sự tồn tại của anh chưa?” Anh cố ma sát trong cơ thể cô một chút.

“Anh đáng ghét!” Dương Thanh Thanh khê rên rỉ một tiếng, biết anh là cố ý chọc cô, vì thế há miệng lại cắn cánh tay anh.

“Đáng giận, em là tiểu yêu chuyên cắn người!” Lâm Ngạn Lương không kiên nhẫn lại di chuyển dục vọng của mình lần nữa, cứ đẩy vào lại rồi ra, dao động khiến Dương Thanh Thanh cảm thấy xương cốt của mình sắp vụn tới nơi.

“Đừng mà...” Dương Thanh Thanh càng không ngừng lay động không thuận theo mà nói. Thật ra cô đã không cảm thấy đau khi anh mới vừa tiến vào, nhưng anh công kích mãnh liệt như vậy, cô cảm thấy mình sắp hôn mê rồi.

“Anh còn chưa ”muốn” em đủ đâu! Tiểu yêu!” Lâm Ngạn Lương giống như là chiến sĩ tinh lực tràn đầy, anh dừng tiến lên. Rong ruổi tìm sự vui sướng nơi u huyệt của cô, làm cho anh cảm thấy hạnh phúc sắp chết tới nơi.

“Ừm... Ừ... Ừm a... Em... Sắp chịu không nổi!” Dương Thanh Thanh bắt lấy cánh tay anh, liệu mình muốn chống cự cảm giác vui sướng do hạ thân anh mang lại.

“Nhịn không được thì để cho nó đến đây đi!” Anh biết cô cũng sắp đạt cao trào, càng thêm không ngừng luật động căn nguyên dục vọng của mình.

“Ừm..... Em từ bỏ...” Cảm giác giống như được đưa lên thiên đường say đó lại đột nhiên rút xuống, cô hô lên tự mình đạt cao trào.

Lâm Ngạn Lương sau khi dùng hết khí lực, dùng sức đẩy một cú cuối cùng thẳng tiến vào chỗ sâu trong cơ thể cô, phun ra ái dịch của mình.

Ghé vào thân thể cô, Lâm Ngạn Lương thỏa mãn hôn người yêu dưới thân, nhìn cô nhắm mắt còn chìm đắm trong khoái cảm tuyệt vời, anh đột nhiên hưng khởi có xúc động muốn “yêu thương” cô ngày ngày trên giường.

“Thanh Thanh, em đến ở với anh được không?” Những lời này nói ra rất tùy tiện.

Dương Thanh Thanh mệt nhọc nghe được câu hỏi của anh cũng không nhúc nhích.

Quan hệ như vậy thật sự không phải cô muốn...

Lâm Ngạn Lương ngẩng đầu nhìn Dương Thanh Thanh, lúc này mới phát hiện cô đã ngủ.

Quên đi, chờ cô tỉnh hồi lại đi!

Lâm Ngạn Lương ôm cô sát sao vào trong lòng, thỏa mãn ngủ.

Dương Thanh Thanh nghe được tiếng thở có quy luật của anh, âm thầm thở dài một hơi. Tuy rằng không hối hận cùng lên giường với anh, nhưng đối với đề nghị sống chung của anh, cô cần tự suy ngẫm một chút.

Cô muốn tránh thoát khỏi sự ôm ấp của anh, lại phát hiện Lâm Ngạn Lương gắt gao ôm cô, cánh tay cứng rắn như thép, cô căn bản đẩy không được.

Thử trong chốc lát, cô vẫn không có biện pháp giãy dụa, đành phải ngoan ngoãn tựa vào vòm ngực kiên cố của anh. Thân thể mỗi một khiến cho cô chỉ chốc lát sau tựa như nặng nề ngủ như Lâm Ngạn Lương.

Lâm Ngạn Lương ngủ một lát sau đó tỉnh lại, phát hiện người yêu mình đang ôm. Dương Thanh Thanh khẽ nhếch miệng nhỏ hít thở đều đều, bộ dáng kia nói có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Anh nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của cô, cô vẫn ngủ say sưa như cũ.

Dục vọng lại lần nữa bị bộ dáng đáng yêu của cô châm ngòi.

Lâm Ngạn Lương bắt đầu dùng môi hôn toàn thân cô. Kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, bầu ngực căng tròn dưới tia nắng ban mai càng có vẻ chọc người ta triu mến. Anh dùng ngón cái cùng ngón trỏ niết chặt như hoa, nhìn nó dần dần đứng thẳng dưới sự trêu chọc của mình.

Dương Thanh Thanh vẫn còn trong mộng đẹp, còn tưởng rằng mình là bị người trong mộng đùa nghịch .

Lâm Ngạn Lương tiếp theo nhẹ nhàng ngậm day nhũ hoa bên kia, hít lấy mùi hương thân thể cô phát ra.

Dương Thanh Thanh cảm thấy mình có giấc mộng rất chân thật! Trong mộng anh háo sắc tựa như trong hiện thực, cũng không chịu thua gì trò với cô.

Lâm Ngạn Lương thấy cô còn chưa tỉnh, nhưng thân thể thật ra đã sớm tỉnh lại, liền tiếp tục trêu đùa.

Anh chuyển chiến trường tới u cốc chật hẹp làm anh tiêu hồn đêm qua. Trượt một bàn tay vào, đầu ngón tay cảm thụ sự co rút ngọt ngào đêm qua, anh tiến vào, muốn dẫn dắt ái dịch của cô, một lát sau chỉ thấy nơi tư mật của cô ướt đầm một mảnh, nổi lên xuân triều. [thủy triều mùa xuân]

Dương Thanh Thanh cảm thấy không khỏe vịn vẹo thân mình.

“Ừm... Đừng...”

Lâm Ngạn Lương vừa nghe thấy, nghĩ rằng cô sắp tỉnh dậy, nhưng thấy cô còn nhắm chặt mắt, thế mới biết cô nghĩ rằng mình đang nằm mơ!

Được, vậy để cho cô rơi vào mộng xuân tựa như ảo mộng đi!

Lại thân nhập một đầu ngón tay, Lâm Ngạn Lương quyết định tạo ra nhưng lựa ấm áp tại huyết khẩu nhỏ hẹp này đi, tiện cho anh xâm nhập.

Dương Thanh Thanh như là nhớ lại kịch liệt tối hôm qua, bắt đầu kêu rên: “Em từ bỏ... Từ bỏ...”

Cô vịn vẹo giấy dựa dưới thân anh.

Cô ngay cả ở trong mộng cũng quên không được sự dũng mãnh của anh! Lâm Ngạn Lương tự hào cười trộm.

Cúi đầu, anh tựa vào vùng đất tam giác của cô, liếm lên da thịt non mềm.

21. Chương 21

Môi lưỡi nóng bỏng, bắt đầu tiến chiếm cứ đóa hoa xinh đẹp.

Dương Thanh Thanh vịn vẹo lợi hại, nhưng vẫn không có mở đôi mắt xinh đẹp.

Lâm Ngạn Lương không thể kiềm được, tách đầu gối cô, để dục vọng của mình xông vào cửa huyệt ướt át không có người phòng thủ của cô.

Mãi cho đến khi thấy một vật cứng xông vào thân thể của chính mình, Dương Thanh Thanh mới giật mình tỉnh lại — mộng xuân này không khỏi cũng quá quá chân thật đi!

Không nghĩ tới cô mới mở mắt ra, liền thấy đôi mắt Lâm Ngạn Lương bị dục vọng đốt cháy nhiệt tình nhìn cô, luật động dưới thân là chân thật khiêu khích cảm quan của cô.

“Anh... Làm sao có thể như vậy?”

Dương Thanh Thanh không thể tin được mình sáng sớm tỉnh lại liền lại bị anh đặt ở dưới thân xâm nhập. Nhưng từng đợt khoái cảm này đang từ từ rơi vào ý thức cô, hòa cùng với cảnh trong mơ.

“Ừm! Trời ơi...” Dương Thanh Thanh bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn. “Quý đáng ghét... Anh sao có thể thừa dịp em còn đang ngủ đối xử như vậy với em...”

Cô thật vất vả nói ra một câu đầy đủ.

Đội Lâm Ngạn Lương lật người cô lại, lại lần nữa sáp nhập từ phía sau cô, cô lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

“Ừ a... Ngạn Lương...”

Úi! Anh làm sao có thể như vậy!?

Lâm Ngạn Lương cuồng dã ra vào từ phía sau cô, hai tay vòng tới trước ngực cô, xoa nắn nhũ hoa cô, miệng khẽ nói bên tai cô..

“Thanh Thanh... Thanh Thanh...”

Anh hờn hển, rên rỉ thở dốc, làm cho cô cảm thấy rất sắc tình!

Dương Thanh Thanh không tự giác kịch liệt co rút lại kẹp chặt u động lại, áp bách Lâm Ngạn Lương gắng gượng càng động càng mau.

Anh không ngừng gọi tên cô, sau đó để ỉnh giải phóng.

Dương Thanh Thanh ở dưới sự thao túng của anh, chỉ có thể thừa nhận anh gây ỉnh từng đợt cao trào...

Lâm Ngạn Lương ghé vào trên người Dương Thanh Thanh, thỏa mãn thở ra một hơi. Tuy rằng sáng sớm liền vận động kịch liệt như vậy là mệt chết người, nhưng anh đã quyết định hôm nay ỉnh một ngày nghỉ.

Dương Thanh Thanh bị anh đặt ở dưới thân, cảm giác anh rất nặng, lại không khí lực chống cự, càng đừng nói là đẩy anh ra, đành phải khó khăn kêu ở dưới thân anh, “Anh thật nặng! Mau đứng lên đi!”

Lâm Ngạn Lương nghe được cô nói, mới không cam lòng xoay người quay về phía cô, chính mình nằm bên sườn cô, nhìn ngắm thân hình mềm mại làm anh yêu thích không buông tay.

Trên thân thể tuyết trắng, khắp nơi là dấu hôn anh lưu lại, làm cho Lâm Ngạn Lương tức giận mình quá thô lỗ.

“Có đau không?” Anh khẽ vuốt dấu vết này.

Dương Thanh Thanh lắc đầu, sợ một động tác không cẩn thận của mình lại dẫn phát tiến công của anh.

Bị anh kịch liệt yêu hai lần như vậy, Dương Thanh Thanh lại bắt đầu buồn ngủ, toàn thân vô lực chỉ có thể mềm xuống, giống dùng hết khí lực.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới mình còn phải đi làm. Cô lập tức ngồi dậy.

“Mấy giờ rồi?”

Lâm Ngạn Lương nhìn nhìn đồng hồ báo thức trong phòng ngủ, đã mười giờ mười lăm phút.

“Mười giờ hơn”

“Cái gì!?” Dương Thanh Thanh khóc thét. “Em đến muộn! Em tám giờ phải đi làm!”

Đẩy tay Lâm Ngạn Lương ra, cô tự tìm quần áo của mình.

“Đều tại anh! Vì sao không gọi em dậy?”

Không có xin phép tự tiện nghỉ, nhất định sẽ bị trừ tiền lương !

Thân thể cô còn chưa rời giường, đã bị Lâm Ngạn Lương kéo trở về.

“Anh kéo em làm cái gì? Em đã muộn hơn hai tiếng!” Cô muốn đẩy bàn tay dây dưa của anh ra.

Đều tại anh! Cái gì mà cam đoan không làm chuyện xấu, ngay sau đó đã bị anh ăn sạch sẽ!

Lâm Ngạn Lương không như vậy dễ dàng để cô trốn như vậy. Lần này anh dùng lực đạo toàn thân, lại đặt cô dưới thân một lần nữa.

“Loại công việc này không cần đi cũng thể” Anh cố tình hung ác nhìn cô. Người phụ nữ này làm sao có thể lập tức nói muốn rời khỏi giường của anh như vậy?

Nếu cô hiện giờ đã là người của anh, căn bản không cần phải ra ngoài vất vả làm việc.

“Không được! En còn có ba phải nuôi, không đi làm, muốn em lấy cái gì trả khoản tiền thuốc thang?”

“Đây có là vấn đề gì, mọi khoản phí anh trả giúp em là được rồi” Lâm Ngạn Lương ngắn gọn nói ra ý tưởng của mình.

“Hả?” Dương Thanh Thanh không hiểu ra sao.

“Gả cho anh” Chính là ba chữ này.

Ba chữ này làm người ta mặt đỏ tim đập, lại vô cùng ầm áp.

Dương Thanh Thanh bị Lâm Ngạn Lương nói làm cho sợ tới mức càng choáng váng.

Thấy cô không có phản ứng gì, chỉ ngơ ngác mở lớn mắt cùng miệng, Lâm Ngạn Lương cười đến rạn rở.

“Nếu em còn muốn nghe được ba chữ khác, sau khi kết hôn anh sẽ nói mỗi ngày cho em nghe” Lâm Ngạn Lương bắt đầu dụ hoặc cô đồng ý đề nghị kết hôn này.

“Cái gì?” Dương Thanh Thanh ngơ ngác nhìn anh.

“Anh yêu em” Anh hôn lên đôi môi vì anh mà hé mở, thành công giữ lại cô ở trên giường.

22. Chương 22

Chương 7 - P1

Sưu tầm

Sau khi được Dương Thanh Thanh cho phép, việc lớn kế tiếp chính là dẫn cô đi gặp ba mẹ.

Lâm Ngạn Lương có chút lo lắng, bởi vì trước kia có một màn tai nạn xe, mẹ không thể nào thích cô. Nhưng anh tin chỉ cần mẹ thật sự biết Thanh Thanh, nhất định sẽ thích cô nhu thuận và có hiếu biết.

Con dâu xấu vẫn phải gặp cha mẹ chồng. Chọn một buổi tối Lâm Lan Anh không ra ngoài chơi mặt chược, Lâm Ngạn Lương đưa Dương Thanh Thanh vào biệt thự Lâm gia.

Nhưng khi đưa Dương Thanh Thanh vừa đi tiến vào trong nhà, Lâm Lan Anh liền cao giọng chất vấn, “Kể xui xẻo như cô đến nhà tôi làm cái gì? Cô không phải rất cốt khí nói không cần chúng tôi bồi thường sao? Còn tới nhà tôi làm cái gì?”

“Mẹ!” Lâm Ngạn Lương giận mẹ không hiểu lễ tiết tiếp khách, ngay từ đầu đã không nể mặt như vậy. Tốt xấu cô cũng là khách anh đưa về nhà!

“Không sao! Em đã sớm chuẩn bị tâm lý” Dương Thanh Thanh kéo cánh tay Lâm Ngạn Lương, nhỏ giọng muốn anh không cần tức giận. Khi biết anh muốn dẫn cô về nhà gặp cha mẹ, dưới đáy lòng cô cũng đã tưởng tượng qua các loại tình cảnh không chịu nổi. Nhưng vì có thể sống chung với Lâm Ngạn Lương, chút đau khổ đó cô cũng nuốt vào bụng.

“Con đưa cô ta về đây làm cái gì?” Ánh mắt Lâm Lan Anh nhìn tay Dương Thanh Thanh cầm tay con trai mình.

Kể xui xẻo này sao lại thân mật với con bà như vậy?

“Mẹ, cô gái tên Dương Thanh Thanh này chính là bạn gái của con. Chúng con muốn kết hôn”

“Con nói cái gì!?” Lâm Lan Anh không thể tin được điều mình nghe được, “Mẹ không cho phép!”

“Mẹ, muốn kết hôn là con và Thanh Thanh, không phải mẹ. Con đã trưởng thành, con có thể tự mình làm chủ không cần sự đồng ý của mẹ”

“Anh đừng như vậy, nhẹ nhàng mà nói thôi!” Dương Thanh Thanh cũng không hy vọng biến thành như vậy. Một chuyện mừng nháo sao lại loạn thành khó xử như vậy?

Lâm Lan Anh phát hiện trái tim con dĩ nhiên hoàn toàn hướng về kẻ xui xẻo kia, bà không cam lòng, đột nhiên nghĩ tới một biện pháp tốt.

“Mặc kệ mẹ nói cái gì, các con đều phải kết hôn?”

“Đúng vậy” Lâm Ngạn Lương kiên quyết gạt đầu.

“Được. Chỉ cần sau khi kết hôn các con về đây sống là mẹ đồng ý”

“Mẹ, con đã nói rồi, hôn sự này cũng không cần sự đồng ý của mẹ”

“Ngạn Lương, anh đừng như vậy. Bác gái, cháu đồng ý” Dương Thanh Thanh vừa nghe đến Lâm Lan Anh nói điều kiện chỉ cần về nhà ở mà thôi, vui sướng gạt đầu đồng ý.

“Thanh Thanh!” Lâm Ngạn Lương biết mẹ nhất định sẽ không cho cô sống những ngày tốt đẹp.

“Không sao, chúng ta sống cùng nhau náo nhiệt hơn!” Dương Thanh Thanh chuẩn bị muốn cho Lâm Lan Anh có cái nhìn mới về cô, ở cùng một chỗ cô mới có thể biểu hiện!

“Được rồi! Em nếu quyết định, chúng ta cứ về nhà ở đi” Biết Dương Thanh Thanh có giác ngộ này, Lâm Ngạn Lương cũng chỉ gật đầu đồng ý.

Một ngày cuối tuần tràn ngập ánh mặt trời, Lâm Ngạn Lương và Dương Thanh Thanh ra ngoài chụp ảnh cưới ngọt ngào của bọn họ.

Bởi vì cảm nhận được hạnh phúc trước nay chưa có, cho nên Dương Thanh Thanh cười đến rất ngọt ngào. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tựa hoa lê của cô như ẩn như hiện.

“Có nóng hay không? Anh đi lấy nước cho em nhé!” Ánh mặt trời chiếu xuống nền đất, đối với hai người mặc âu phục cùng áo cưới mà nói, quả thực là một đại khổ hình.

“Có một chút nóng... Em cũng thấy có một chút mệt mỏi” Không phải cô quá yếu không thể ra gió, phơi nắng một chút thì kêu mệt, thật sự là bởi vì cả tối qua đại sắc lang Lâm Ngạn Lương lại cuốn lấy cô, “yêu” cô một lần lại một lần, cô đương nhiên sẽ mệt mỏi ăn không tiêu.

Cô nghiêng người liếc mắt nhìn Lâm Ngạn Lương một cái, biết anh rất rõ ràng cô vì sao lại mệt như vậy, bởi vì anh đang “háo sắc” cười nhìn cô.

“Quý đáng ghét, sao tinh thần anh còn tốt như vậy?” Thật không dám tin anh ngày hôm qua anh lại có thể quần lấy cô làm năm lần.

Năm lần đó!

Khi cô cảm thấy xương cốt toàn thân mình đã bị anh làm cho nát vụn, không bao lâu sau anh lại có thể trường người đến, điên cuồng cắn thân mình bị anh ép buộc đến không chịu nổi.

Cô đã không có khí lực đáp lại anh, nhưng anh lại dám khơi mào cảm giác của cô, thi triển sở trường âu yếm của anh, thành công đánh chiếm cảm quan tri giác của cô.

Thật vất vả để anh thỏa mãn, cô nặng nề ngủ không được ba tiếng lại bị anh hôn tỉnh. Cô đang nghĩ anh không phải lại muốn thêm một lần nữa, Lâm Ngạn Lương ôm thân thể mỏi mệt của cô vào phòng tắm đi rửa mặt chải đầu.

Thì ra bọn họ hôm nay phải chụp ảnh cưới! Cô cũng đã quên.

Đều là Lâm Ngạn Lương làm hại! Buổi sáng hai mắt gấu mèo của cô nhất định dọa nhà trang điểm!

“Ha ha...” Lâm Ngạn Lương nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, chỉ có thể hạnh phúc ngây ngô cười.

Mỗi lần muốn cô đều là muốn ngừng mà không được... May mắn cô cũng sắp là vợ anh, có thể mỗi ngày ôm cô ngủ, đây tuyệt đối là chuyện hạnh phúc nhất đời này.

Về phần thể lực của anh, anh cũng thật là dũng mãnh vô cùng! “Yêu” cô một lần lại một lần, càng “yêu” càng có sức!

Thanh Thanh nhất định rất vui vì có ông xã cường tráng như anh...

Dương Thanh Thanh hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Ngạn Lương một cái, ánh mắt sắc lang của gã đàn ông này như rađa đảo qua đảo lại toàn thân cô, hại cô lại lần nữa cảm nhận được kích tình hư nhuyễn tối qua.

Trời ạ! Bị anh nhìn như vậy, cô lại có thể có phản ứng! Cô không phải cũng biến thành đại sắc nữ chứ!?

Dương Thanh Thanh tiến lên che mắt Lâm Ngạn Lương, “Đừng nhìn em như vậy!” Mặt cô lại đỏ lên, “Chúng ta hiện tại ở nơi công cộng đó!”

“Tiểu sắc nữ, em không phải lại muốn anh chứ?” Lâm Ngạn Lương vụng trộm nói bên tai cô.

“Em nào có!”

Dương Thanh Thanh càng thêm ngượng ngùng. Bên cạnh còn có một vài nhân viên chụp ảnh cho bọn họ! Anh sao có thể nói những lời làm cô thẹn thùng trước mặt công chúng chứ!

Lâm Ngạn Lương nhìn cô thẹn thùng, nhìn không được lại muốn hôn cô. Anh vòng qua eo nhỏ dưới lớp váy cưới màu trắng, cũng mặc kệ lớp trang điểm trên mặt cô sẽ bị anh làm hỏng. Anh chỉ là muốn hôn cô mà thôi!

“Ừm...” Chán ghét ! Anh lại tùy hứng giở trò với cô.

Nhân viên công tác bên cạnh không khỏi vụng trộm cười. Đôi vợ chồng này thật sự rất yêu nhau!

Chỉ có nhà trang điểm ngửa mặt lên trời thở dài.

Aizz! Anh ta lại phải trang điểm lại lần nữa cho cô dâu rồi!

23. Chương 23

Chương 7 - P2

Sưu tầm

“Mẹ không phải đã nói không cần mời khách sao?” Lâm Lan Anh rống to với Lâm Ngạn Lương và Dương Thanh Thanh.

“Mẹ, hôn lễ của bọn con đương nhiên phải bố cáo thiên hạ! Con cũng phải báo cho bạn bè của mình”

Lâm Ngạn Lương thật sự không hiểu mẹ vì sao không tán thành bọn họ kết hôn mời khách. Kết hôn vốn dĩ phải để mọi người đến chúc mừng!

“Mẹ sẽ không tham dự. Các con cũng đừng cho bạn đánh bài của mẹ biết!” Lâm Lan Anh mất hứng thú. Bà cũng không muốn nhìn đến bộ dáng kẻ xui xẻo kia ngọt ngào thân mật kính rượu cùng với con trai mình. Huống hồ đám bạn đánh bài kia nhất định sẽ đề ra nghi vấn về thân thể của kẻ xui xẻo, đến lúc đó bảo bà ta lấy cái gì đáp lại bọn họ đây? Nói con dâu bà ta chính là kẻ xui xẻo bị bà đâm trúng lần trước sao? Vừa nghĩ đến điều này bà ta lại giận vô cùng!

“Mẹ, mẹ lại thế rồi. Thanh Thanh là con gái ngoan nhà người ta, cho dù không có gia thế hiển hách, cô ấy chính là người phụ nữ con yêu nhất” Lâm Ngạn Lương vừa thấy biểu tình của mẹ, liền đoán được trong đầu bà suy nghĩ cái gì. “Mẹ nếu thật sự không muốn tham gia hôn lễ con mình, con cũng không dám miễn cưỡng mẹ”

Lâm Ngạn Lương tức giận kéo Dương Thanh Thanh rời khỏi Lâm gia. Sáu giờ tối nay bọn họ phải tiếp khách ở khách sạn, bạn bè của bọn họ đều đến chúc mừng.

Anh đã sớm biết mẹ sẽ đối phó bọn họ như vậy. Hiện tại bà ngay cả tiệc cưới cũng không đi, bà là cố ý muốn cho Thanh Thanh cảm thấy khổ sở !

Mà khi Lâm Quốc Khánh âu phục phẳng phiu xuất hiện ở phòng khách, những người khác ở đây hiển nhiên đều bị sự xuất hiện của ông dọa một cú sốc.

Lâm Ngạn Lương nhìn người cha bình thường cũng không thể nào thân cận, trong khoảng thời gian ngắn cảm động nói không ra lời. Mà d Dương Thanh Thanh cười ngênh đón ánh mắt Lâm Quốc Khánh.

Lâm Quốc Khánh khụ một tiếng, có chút không tự tin mở miệng, “Ba đi tham gia hôn lễ của con, có thể chứ?”

Lâm Ngạn Lương vẫn không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ cứng ngắc gật đầu.

Dương Thanh Thanh vui vẻ cười nói: “Đương nhiên là có thể, ba. Về sau còn nhờ ba chiếu cố con nhiều hơn”

Cô đi về phía trước, nâng tay phải Lâm Quốc Khánh, kéo ông đến bên người Lâm Ngạn Lương, để hai cha con bọn họ đứng cùng nhau.

Lâm Lan Anh lúc này đã tức đến nói không ra lời.

Nhưng vừa nãy chính bà đã nói, nói bà tuyệt đối sẽ không đi tham gia tiệc cưới của bọn họ, lúc này bà cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ khoái trá rời đi.

“Lâm Quốc Khánh chết tiệt! Dương Thanh Thanh chết tiệt!” Bà không ngừng tức giận mắng, giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện bà Từ đứng ở một bên giờ phút này cũng không thấy hình bóng khiến bà càng thêm cảm giác được một người cô tịch. Bà gần như mất lý trí hô to, “Chị Từ, chị chết ở đâu vậy? Mau làm cơm chiều cho tôi đi!”

Lại không biết bà Từ sau khi ra khỏi cổng đã lên xe của bọn tham gia tiệc cưới.

Lâm gia rộng như vậy chỉ còn lại tiếng Lâm Lan Anh và bữa tối phong phú bà Từ đã sớm chuẩn bị tốt.

“Đáng giận! Về sau tôi nếu không chinh cô, tôi không phải họ Lâm!”

Lâm Lan Anh quy trách nhiệm chuyện này lên trên người Dương Thanh Thanh, trong đầu bà càng không ngừng nghĩ ra những mưu kế ác độc, chuẩn bị tốt cho Dương Thanh Thanh sắp gả vào Lâm gia một màn ra uy.

Dương Thanh Thanh bị Lâm Ngạn Lương kéo đi xuyên qua các bàn, Lâm Ngạn Lương liều mình chắn rượu giúp Dương Thanh Thanh, bản thân cũng đã say rượu.

“Ngạn Lương, anh đừng uống nữa ! Đừng để thân thể khó chịu!” Dương Thanh Thanh kéo tay áo anh, nhỏ giọng khuyên.

Bọn họ kính rượu từng bàn một, bị mọi người cổ vũ ầm ĩ. Mặc dù có rất nhiều người đoán lai lịch cô dâu, nhưng bởi vì thời gian Dương Thanh Thanh và Lâm Ngạn Lương quen nhau cũng không lâu, căn bản cũng không có trường hợp nào ra ngoài xã giao với anh, cho nên hiện trường có một đồng người gặp cô dâu lần đầu tiên.

Mà đại biểu duy nhất bên Dương Thanh Thanh, chỉ có bạn tốt Ngô Y Thuần cô quen ở bệnh viện cùng nhân viên công ty đồ trang điểm - phó phòng Trương muốn theo đuổi cô.

Bạn tốt người thân của nhà gái trong tiệc cưới chỉ có hai người, tình hình này những người khác là âm thầm xem ở trong lòng, khi không thấy Lâm phu nhân tham dự, các loại thì thầm lại chậm rãi lan tràn ra.

Lực chú ý của mọi người cũng không đặt ở Lâm Quốc Khánh ngồi một bên, ông giống như là tên vô danh tiểu tốt, không dẫn được chú mục của mọi người.

Cô dâu này nhất định là không được Lâm phu nhân thừa nhận cho nên Lâm phu nhân cảm quyền không tham dự.

Thế nhưng, không khí vui vẻ vẫn tràn ngập. Lời buôn chuyện sẽ chỉ tương truyền trong lòng, bề ngoài bọn họ vẫn duy trì lời chúc mừng không khí vui mừng của đôi vợ chồng.

Cuối cùng, Lâm Ngạn Lương say rượu chống đỡ hết nổi ngã vào trên bàn, sau đó được khách kính rượu nâng đến phòng nghỉ nằm, Dương Thanh Thanh cũng theo bọn họ đi vào phòng nghỉ, rời khỏi hiện trường làm cô rất khó chịu.

Phù! Hóa ra kết hôn một như vậy...

Lâm Ngạn Lương đã say mềm. Dương Thanh Thanh đi vào toilet làm ướt khăn lau mặt cho anh.

Khi say rượu anh cũng không tệ lắm! Say rồi chỉ biết ngoan ngoãn ngủ, sẽ không kêu gào lung tung tranh cãi ầm ĩ.

Lâm Quốc Khánh và bà Từ mở cửa đi vào, “Thanh Thanh, con muốn về nhà trước với Ngạn Lương hay không? Ba đã chạy xe tới cửa”

Trên đường xuất phát từ Lâm gia đến hội trường tiệc cưới, Lâm Quốc Khánh đã tán gẫu với Dương Thanh Thanh ở trên xe rất hợp ý. Dương Thanh Thanh là cô gái vô cùng tốt, ông nói chuyện qua với cô đã cảm giác được. Ông cảm thấy vui mừng cho con trai.

Cả đời ông đã vì nhất thời lựa chọn sai lầm mà trả giá rất lớn, ông không hy vọng hạnh phúc của con trai cũng bị lợi thế của Lâm Lan Anh phá tan.

Hơn nữa, có lẽ bởi vì liên quan tới Dương Thanh Thanh, quan hệ của ông và con tốt hơn trước kia nhiều lắm.

“Ba, ba có thể lái xe đưa bọn con về sao?” Dương Thanh Thanh rốt cục lộ ra nụ cười thoải mái.

“Ừ! Chúng ta nhờ nhân viên phục vụ hỗ trợ đỡ Ngạn Lương lên xe đi!” Dù sao ông có đi hay không cũng không ai phát hiện.

Trở lại Lâm gia, bà Từ chạy nhanh vào phòng bếp nấu canh tỉnh rượu cho thiếu gia uống, đi vào, lại bị chén bát rơi đầy mặt sàn dọa.

Thì ra buổi tối Lâm Lan Anh càng nghĩ càng không cam lòng, một mình nổi giận đập phá mọi thứ trong bếp.

Một bàn đầy thức ăn bà Từ nấu lúc trước bị bà ta đổ đi hết, ngay cả mâm cơm cũng bị ném xuống sàn.

“Phu nhân, bà sao lại...” Bà Từ ý thức được mình căn bản không có địa vị trách cứ phu nhân.

24. Chương 24

Chương 7 - P3

Sưu tầm

Bốn phận của người hầu chính là làm nhiều nói ít... Bà ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vụn thủy tinh đầy đất.

Lâm Lan Anh ngồi ở bàn ăn lạnh lùng nhìn bà Từ. Con tức của bà ta còn chưa tiêu hết!

“Chị Từ, chị đừng động đến. Đi gọi thiếu phu nhân lại đây” Lâm Lan Anh đã nghĩ ra cách hành hạ Thanh Thanh.

“Vâng!” Chị Từ nghe lời đi lên tân phòng trên tầng gọi thiếu phu nhân.

Dương Thanh Thanh đang hợp lực với Lâm Quốc Khánh đỡ Lâm Ngạn Lương vào phòng, mới đỡ anh nằm xuống, bà Từ liền tiến vào.

“Thiếu phu nhân, phu nhân bảo cô xuống nhà ăn một chuyến”

“Oh! Vậy bác chăm thiếu gia giúp cháu nhé!” Dương Thanh Thanh chỉnh lại quần áo, chuẩn bị đi xuống gặp Lâm Lan Anh. “Còn nữa, bác Từ, bác gọi cháu Thanh Thanh là được” Cô cười cười. Nghe thấy người khác gọi cô là thiếu phu nhân, cảm giác rất không chân thật!

Dương Thanh Thanh chậm rãi đi xuống lầu, cô biết mình phải đối mặt với Lâm Lan Anh, mà bà ta tuyệt không sẽ không hoà nhã.

“Thế nào, cô mệt chết đi sao?” Không nghĩ tới Lâm Lan Anh nói câu đầu tiên nói cũng là ân cần thăm hỏi cô, làm cho Dương Thanh Thanh cảm động suýt khóc thành tiếng. Mẹ chồng không phải vẫn không thích cô sao?

“Không ạ, con không mệt” Mẹ chồng nếu thương yêu cô như vậy, cô dù có bao nhiêu mệt nhọc đều biến mất tựa mây khói.

Thế nhưng... Trên mặt sàn sao lại lấm thủy tinh như vậy? Dương Thanh Thanh quay đầu nhìn bàn cơm, trên sàn tràn ngập bát đĩa vỡ tan, dọa khiến cô nhảy dựng.

Bỗng nhiên có một cảm giác bất an kéo tới. “Mẹ...” Cô cẩn thận dùng cách xưng hô mới này. “Mẹ chưa ăn tối sao?” Rối loạn xạ như này, nói vậy bà ta một miếng cũng chưa ăn.

“Cô đã không mệt vậy thu dọn đồ đạc này đi, thuận tiện pha mỳ làm bữa đêm cho tôi” Lâm Lan Anh tự nhiên sai khiến cô như người hầu.

Bà Từ vừa vặn đi vào nhà ăn, nghe được phu nhân muốn thiếu phu nhân dọn dẹp đồng hồ loạn kia, lập tức cúi gập lưng thu dọn.

“Chị Từ, tôi không phải mới bảo chị không nên di chuyển chúng sao? Chị trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

“VẬY...” Bà Từ ngồi xổm, khó xử nhìn Lâm Lan Anh lại nhìn Dương Thanh Thanh.

Bà là quản gia thiếu gia thuê về! Nếu như thiếu gia biết mình nghỉ ngơi mà thiếu phu nhân tự mình thu dọn mọi thứ tiền lương của bà xác định vững chắc sẽ bị thiếu gia trừ hết.

“Bác Từ, không sao, bác đi nghỉ ngơi đi! Những thứ này để cháu dọn” Dương Thanh Thanh khuyên nhủ.

Cô vốn không tính làm thiếu phu nhân gì, mọi khi việc nhà cũng là cô tự tay làm, mẹ chồng làm khó dễ không đáng kể chút nào với cô.

Vì thế Dương Thanh Thanh bắt đầu thu dọn nhà ăn và phòng bếp bị Lâm Lan Anh biến thành lộn xộn ngổn ngang.

Lâm Lan Anh vừa thấy cô nhu thuận như thế, chút cũng không bởi vì nó mà mất hứng, bà ta lại bắt đầu nói ra những lời xỉ nhục cô.

“Đúng rồi! Dù sao trước khi kết hôn cũng không phải đại tiểu thư gì, làm những việc vụn vặt này nhất định không làm khó được cô. Nhớ phải lau dọn sạch sẽ, tiện tay lau sàn luôn đi!” Lâm Lan Anh ra khỏi nhà ăn, còn cố ý đạp lên cái bàn một nhát, cố ý giẫm cho chúng nát vụn hơn.

Dương Thanh Thanh thấy bà ta lại dùng loại ánh mắt khinh thị nhìn mình, cố nuốt vào sự tủi hổ vào trong lòng.

Nếu mẹ chồng khinh thường cô như vậy, cô sẽ làm được rất tốt, để mẹ chồng nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Dương Thanh Thanh lau nhà ăn và phòng bếp trong đêm tân hôn. Đợi đến khi cô xác định hai nơi này không còn chỗ để mẹ chồng soi mói nữa cô mới đến phòng khách hỏi mẹ chồng muốn ăn gì, lúc này mới phát hiện Lâm Lan Anh đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng khách một người cũng không có, ngay cả bà Từ cũng về phòng của mình.

Đồng hồ báo thức chỉ một giờ sáng. Đã muộn thế này, bọn họ đương nhiên đều ngủ!

Cô thật là khờ! Vừa đầu đau khổ lau sàn, cũng quên đã muốn muộn thế này... Với gia đình phú quý này, cô đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi. Ngạn Lương say nằm trong tân phòng, những người khác cũng đã đi ngủ, giờ này chỉ còn cô dâu mới là cô sống sờ ở phòng khách không biết làm sao.

Cô nên lấy đối mặt với cuộc sống trong tương lai như nào? Biết rõ mẹ chồng nhất định sẽ không cho cô sống yên ổn, nhưng vì sống chung với Ngạn Lương, dạng tra tấn gì cô cũng sẽ cắn răng chịu đựng.

Chỉ cần Ngạn Lương yêu cô, cô chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất toàn thế giới.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, khi bà Từ ngủ dậy phát hiện Dương Thanh Thanh ngủ gục trên sofa không về tân phòng.

Bà chạy nhanh đến đánh thức Dương Thanh Thanh, muốn cô vào phòng ngủ tiếp một chút.

Sau khi Dương Thanh Thanh tỉnh cũng không chuẩn bị trở về phòng tiếp tục ngủ. Cô quyết định nên phần đầu cho hạnh phúc của mình và Lâm Ngạn Lương, chiến đấu cho địa vị ở Lâm gia.

“Bác Từ, phu nhân bình thường hay ăn gì vào buổi sáng?” Cô tính hầu hạ thoả đáng mẹ chồng để bà ta tìm không ra chỗ có thể nói cô.

“Phu nhân bình thường không ăn sáng bởi vì bà ấy thường thường thức đêm chơi mạt chược, trở về liền ngủ luôn tới hai ba giờ chiều mới có thể rời giường”

“Nếu bà ấy không chơi mạt chược thì sao?” Không có khả năng mỗi ngày đều chơi mạt chược!

“Nếu không chơi mặt chược phu nhân sẽ đi dạo phố, ăn cơm với các phu nhân khác. Bà ấy luôn có những hoạt động xuyên suốt”

“Vậy sao hôm qua bà ấy vẫn ở nhà?” Dương Thanh Thanh lẩm bầm lầu bầu .

“Có thể là bởi vì biết thiếu phu nhân sắp tới” Bà Từ đoán .

Dương Thanh Thanh cũng không muốn tự nâng giá trị con người. Mẹ chồng nhất định là bởi vì cả nhà đều tham gia tiệc cưới, chỉ chưa một mình bà ở nhà mới bạo phát cơn giận lớn như vậy.

“Dù sao phu nhân cũng không ăn sáng, buổi sáng bình thường cũng không ăn sáng như những người khác” Bà Từ tự mình đến siêu thị mua bánh bao, tùy tiện uống chút sữa hoặc bột yến mạch là xong bữa.

“Lão gia và thiếu gia cũng không ăn sao?” Tại sao mọi người nhà này đều không coi trọng bữa sáng như vậy chứ?

Bọn cô đều phải ăn qua loa chút gì đó mới có sức làm việc đó! Động lực cả ngày dựa hết vào bữa sáng phong phú nha!

“Lão gia đều ăn ở bên ngoài, mà thiếu gia rất ít ở nhà, cho nên...”

Bà Từ cũng không biết Lâm Ngạn Lương ăn sáng hay không. Hiện tại bọn họ về Lâm gia, bà sau này có thể phải dậy sớm một chút để chuẩn bị.

Dương Thanh Thanh lại hỏi một chút tập tính cuộc sống của Lâm Quốc Khánh và Lâm Lan Anh, tiêu điểm vẫn đề là quan hệ vợ chồng bọn họ.

“Bác Từ, cháu thấy lão gia và phu nhân có chỗ không tốt, là chuyện gì xảy ra vậy?” Cô giống như bạch tuộc vẫn muốn biết nhiều chuyện của Lâm gia hơn.

“Chuyện này...” Bà Từ nói quanh co.

“Nói đi bác! Cháu muốn biết” Cô thật sự muốn biết về bọn họ. Trước kia cũng nghe Ngạn Lương đề cập qua, nhưng anh cũng không nói thật sự rõ ràng.

“Chuyện này cháu nên hỏi thiếu gia! Bác cũng không dám lảm lời, miễn bị phu nhân mắng” Người hầu không thể lảm lời như vậy, bà vẫn muốn giữ lại chút tiền lương và công việc này! Tuy rằng chuyện Lâm gia kén rể cũng không là bí mật lớn gì, nhưng là loại chuyện này vẫn nên để tự bên đương sự nói thì thỏa đáng hơn.

Bà Từ nói xong bỏ chạy đi ra ngoài. Thiếu phu nhân nếu còn hỏi tiếp bà nếu không cẩn thận lộ ra cái gì, phu nhân biết nhất định sẽ trách.

Aizz! Dương Thanh Thanh xoa xoa bả vai đau nhức. Ngủ trên sofa một đêm, rất mệt nhọc.

Cô về tân phòng lầu hai, Lâm Ngạn Lương vẫn ngủ say cũng không phát hiện cô một đêm không trở lại bên người anh.

Nhìn về mặt khi ngủ của anh, Dương Thanh Thanh ngồi bên cạnh anh, vuốt ve khuôn mặt anh.

Đây là chồng cô! Chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhanh lập gia đình như vậy... Có lẽ chính là duyên phận trời xanh ban cho!

Sáng sớm, biệt thự Lâm gia yên tĩnh không tiếng động. Mãi cho đến tám giờ hơn Lâm Quốc Khánh mới ra khỏi phòng ngủ.

Dương Thanh Thanh vừa nghe được tiếng động từ bên ngoài đã chạy nhanh ra ngoài.

“Ba, ba muốn đi ra ngoài sao?” Ông mặc đồ thể thao bộ dáng như muốn ra ngoài chạy bộ.

“Ừ” Lâm Quốc Khánh bình thường đều ra ngoài vào thời gian này. “Ra ngoài vận động thư giãn xương cốt già nua thôi”

“Mẹ còn chưa dậy sao?” Cô chỉ chỉ trên lầu.

“Bà ấy chưa ngủ đến mười một giờ sẽ không dậy”

“Oh!” Dương Thanh Thanh nhìn bộ dáng Lâm Quốc Khánh cũng không muốn nói chuyện nhiều với cô vì thế sợ hãi lùi sang một bên.

Lâm Quốc Khánh đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại.

“Thanh Thanh” Ông muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì thế ba?”

“Ba nghĩ, Lan Anh có thể sẽ không đối xử tốt với con, chính con... Phải cẩn thận một chút” Lâm Quốc Khánh khuyên nhủ. Ông rất hiểu biết vợ mình, nếu bà ta không thích một người, bà ta sẽ nghĩ mọi biện pháp ép buộc người kia.

“Con biết. Ba không cần lo lắng cho con” Dương Thanh Thanh đã có chuẩn bị nhẫn nhục chịu đựng. Cô nhất định sẽ kiên trì, nhất định phải làm ẹ chồng hiểu cô.

25. Chương 25

Chương 7 - P4

Sưu tầm

“Bà ấy có yêu cầu quá phận thì đừng để ý tới. Con là vợ Ngạn Lương cưới về nhà, không phải chúng ta mời đến làm người hầu” Lâm Quốc Khánh đương nhiên biết cô hôm qua làm việc cả đêm ở phòng bếp, nhưng ngại vì Lâm Lan Anh hung hãn, ông không dám nói thêm cái gì. Con trai say ngã vào tân phòng, đương nhiên không thấy được người âu yếm của mình bị bắt đi lau sàn!

Aizz! Khi nào thì ông mới có thể tỉnh lại một chút? Vẫn trầm luân giữa cơn lốc xoáy không có tôn nghiêm như vậy, chỉ có thể mê muội chém giết các loại quân cờ...

“Ba đi ra ngoài tìm bạn chơi cờ, giữa trưa sẽ không về ăn cơm” Ông dặn lại liền ra ngoài.

Dương Thanh Thanh trở lại tân phòng muốn gọi Lâm Ngạn Lương dậy.

Lâm Ngạn Lương đã tỉnh một lúc lâu nhưng đau đầu khiến anh không có sức xuống giường.

“Thanh Thanh, cho anh xin cốc nước” Anh nhìn thấy vợ tiến vào, xoay người lại, lại dẫn đến từng cơn đau đầu liên tiếp.

“Anh đã tỉnh!” Dương Thanh Thanh lập tức rót cốc nước ấm, thuận tiện cũng bưng canh tỉnh rượu bà Từ nấu.

“Đau đầu sao?” Cô đau lòng ấn huyệt thái dương của anh.

Được cô mát xa như vậy, Lâm Ngạn Lương cảm thấy thoải mái rất nhiều. “Hôm nay hãy thu dọn hành lý đi! Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật” Không để ý đầu còn đau, anh xoay người đè Dương Thanh Thanh xuống.

“Đừng như vậy ! Anh không phải không thoải mái sao?”

“Không hôn em anh sẽ lại càng không thoải mái” Không biết tại sao, anh chỉ muốn hôn cô, nghiền cô giống như thuốc phiện.

“Sẽ bị mẹ nghe được!” Cửa phòng cũng chưa đóng mà! Chẳng may mẹ bị đánh thức bởi tiếng động của bọn họ vậy bảo cô gặp người khác thế nào đây?

“Mẹ sẽ không dậy sớm như vậy” Tay Lâm Ngạn Lương đã trượt vào trong áo Dương Thanh Thanh. Đầu anh còn có chút đau đốn, nhưng vừa chạm vào da thịt cô, tựa như có được tiên dược khiến anh quên đi cơn đau.

Dương Thanh Thanh tuy rằng không hề kháng cự chuyện “yêu thương” với anh, nhưng là hiện tại đang ở biệt thự Lâm gia xa lạ, nó không hề giống với khu nhà của anh.

Hơn nữa cửa phòng còn mở lớn, cô làm sao có thể có tâm tình cái chứ!

Dương Thanh Thanh vươn tay ngăn tay Lâm Ngạn Lương đang thăm dò xuống phía dưới. “Đừng! Bác Từ có thể nghe được...”

“Vậy thì thế nào? Bà ấy còn vui mừng cho anh ấy chứ! Chúng ta mới sáng sớm đã ân ái như vậy, nhất định sẽ sinh em bé rất nhanh!”

Anh không để ý đến sự chống cự của cô, tiếp tục liếm hôn cổ trơn bóng của cô, đùa dai lưu lại dấu hôn lên da thịt cô, dùng sức biểu thị công khai chủ quyền của anh với cô.

Dương Thanh Thanh bị anh cắn đến phát đau, muốn thoát khỏi sự áp chế của anh, lại đánh không lại thể trọng lớn của Lâm Ngạn Lương.

“Đừng...” Cô đành phải nói tỏ vẻ mình không muốn.

“Đừng lo lắng. Chúng ta trước kia vẫn ”làm” không phải vẫn tốt sao?” Anh cũng không muốn vì về nhà ở lại không thể ”yêu” vợ của mình được.

“Đó là bởi vì... Nơi đó không có người khác ở!”

Dương Thanh Thanh đương nhiên không phải không muốn hoan ái với anh, nhưng bởi vì hiện tại trong nhà còn có những người khác, hơn nữa mẹ chồng không thích cô như vậy, triền miên với anh sẽ làm cho cô cảm thấy là lạ.

Lâm Ngạn Lương đột nhiên dừng động tác xâm lược, “Em không thích ở cùng bọn họ! Vì sao lúc trước phải đồng ý mẹ anh?”

“Em không phải không muốn ở cùng bọn họ...” Tư vị bị hiểu lầm thật sự rất khổ sở, nhất là người mình yêu.

“Vậy là vì sao?” Lâm Ngạn Lương có chút khó có thể lý giải tâm tư phức tạp khúc chiết của phụ nữ. “Anh muốn em... Đừng từ chối anh, anh cũng không cho phép em từ chối anh!”

Anh muốn cô, nguyên nhân gì cũng ngăn không được anh ”yêu” cô!

Tay anh lại xâm nhập vào ”u huyết” khát vọng đã lâu lần nữa, nhưng cô còn chưa chuẩn bị tốt, anh đột nhiên thâm nhập như vậy làm cho cô có chút khó chịu.

“Vậy... Anh ít nhất phải đóng cửa lại chứ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Thanh Thanh đỏ lên, Lâm Ngạn Lương đè trên người cô đã kéo áo cô đến gáy, anh cũng đã cởi áo lót lộ ra nụ hoa bắt đầu đứng thẳng của cô.

“Không được, anh đã chờ không kịp...”

Lâm Ngạn Lương bị cặp nhũ hoa sáng bóng của cô hấp dẫn, ngón tay dưới thân ra vào càng nhanh, Dương Thanh Thanh bị anh kích thích cũng vận vào càng lúc càng nhiều.

“Em nhìn em kìa... Đã chảy ra nhiều như vậy...” Lâm Ngạn Lương vươn đầu ngón tay, bày ra thành quả chính mình khiêu khích.

Dương Thanh Thanh nhìn mình dễ dàng đã bị anh dẫn dắt ra nhiều ái dịch như vậy, ngượng ngùng đỏ mặt.

Cô đẩy anh ra một chút, vẫn hy vọng anh đóng cửa, như vậy cô mới không phải lo lắng động tác hoan ái không biết xấu hổ của bọn họ sẽ bị những người khác thấy được.

Lâm Ngạn Lương lại quần không được nhiều như vậy, hiện tại bảo anh rời khỏi thân thể của cô còn thống khổ hơn bảo anh đi tìm cái chết.

Anh nhanh chóng cởi áo ngủ đem qua cô thay ình, cởi quần xẹt, lấy dục vọng cố gắng gượng ma sát hoa huyết của cô.

“Ừm... U... Ngạn Lương...” Cửa còn chưa đóng mà! Anh làm sao có thể lấy ”cái kia” ra chứ, anh còn đùa cô như vậy... Dưới những đòn liên tiếp công kích của anh, cô chỉ có thể lấy từng đợt rên rỉ đáp lại.

“Đợi một lát nữa, Thanh Thanh bảo bối... Anh sẽ nhanh chóng vào được”

Lâm Ngạn Lương còn muốn làm cho Dương Thanh Thanh chờ đợi thêm một chút, dùng sức nhéo “đồi núi” gồ ghề, dùng ngón cái và ngón trỏ vuốt ve da thịt anh yêu thích không buông tay, hôn trái đào đỏ bồng bồng kia.

Hạ thân anh cũng đang ma sát cô, nhưng vẫn chần chờ bên ngoài, cũng không thẳng tiến thỏa mãn cô.

Dương Thanh Thanh bị anh cố ý đùa chỉ có thể ưm a rên rỉ, khát vọng anh mau thỏa mãn sự hư không dưới thân. Lúc này vẫn đề gì mà cửa không đóng, sợ bị người khác nhìn lén, cô một chút cũng không nhớ nổi.

Chỉ cần... Chỉ cần anh có thể tiến vào thân thể cô... Dương Thanh Thanh không kiên nhẫn vịn vịn, anh vẫn còn tiếp tục bước bình trên đầu.

“Ngạn Lương...” Dương Thanh Thanh làm nũng, hy vọng anh mau chóng tiến vào.

“Em cũng nhịn không được à!” Lâm Ngạn Lương nhìn biểu tình quyến rũ của vợ dưới thân, bản thân cũng đã nhắm đến cực hạn.

Cuối cùng, anh nâng lấy dục vọng của mình, xung trận đẩy vào trong cơ thể Dương Thanh Thanh, loại kích động hợp lại làm một này khiến hai người không tự chủ được thở hổn hển một hơi.

Anh ra sức tiến lên, Dương Thanh Thanh cũng nâng bờ mông của mình phối hợp với sự hung mãnh của anh.

Lâm Ngạn Lương phát ra tiếng rên nhẹ thỏa mãn, dần dần tăng nhanh tốc độ...

Tiếng thân thể chạm vào nhau và tiếng rên rỉ của bọn họ đã nhấn chìm hai người yêu nhau, kích động là căn cứ xác minh tình yêu.

Lâm Ngạn Lương ra sức vào trong cơ thể cô, lần sau ra sức hơn lần trước, tiểu huyết non nớt của Dương Thanh Thanh mơ hồ có chút đau đớn.

“Anh... Đừng dùng sức như vậy!” Cô yếu ớt yêu cầu anh dịu dàng một chút.

”Phù... Em... Chịu không nổi!”

Cảm giác chật hẹp trong cơ thể cô bức bách Lâm Ngạn Lương nỗ lực đẩy vào. Anh thật sự rất yêu thân thể làm anh điên cuồng kia!

Dương Thanh Thanh lại bị anh trên đầu đùa đến suýt ngất, nghẹn ngào kêu: “Từ bỏ... Em từ bỏ...”

Nhưng Lâm Ngạn Lương đang thoải mái hưởng thụ thân thể tuyệt vời của cô, mặc kệ cô có không được hay không. Anh còn chưa đạt cao trào đâu!

Anh ra sức đẩy vào, ra vào, ma sát hạ thể của cô, Dương Thanh Thanh lại không chịu nổi kích tình anh mang đến ngất đi một lần nữa.

Lâm Ngạn Lương nhìn cô gái bé bỏng dưới thân lại ngất đi, gia tăng lực đạo tiến lên, trút ra ái dịch nóng bỏng trong cơ thể cô.

Vuốt khuôn mặt đầy mồ hôi của cô, anh hôn trán cô, “Ngại quá đi! Khiến em mệt mỏi rồi!” Sau đó mới ôm cô ngủ.

Cơn đau đầu sáng sớm đã không hề tra tấn anh. Đều là bởi vì hoan ái với cô rất kịch liệt, rất thư thái.

Lâm Ngạn Lương đột nhiên nhớ tới, địa điểm hưởng tuần trăng mật còn chưa lường lượng với vợ yêu, mà cô cũng đã bị anh “yêu” đến hôn mê.

Aizz, anh yêu cầu cô quá nhiệt tình, trong hành trình hưởng tuần trăng mật nhất định phải bồi thường cô mới được.

Nhìn cô vợ mới cưới của mình, Lâm Ngạn Lương thỏa mãn rơi vào mộng đẹp một lần nữa.

26. Chương 26

Chương 8 - P1

Sưu tầm

Lâm Lan Anh lại oán giận hai vợ chồng bọn họ tạo ra những tiếng động bén nhọn lần nữa, khi bọn họ cùng nhau ăn cơm tối đã bạo phát ra. “Cái gì? Các con muốn điHawaiihưởng tuần trăng mật? Mẹ không đồng ý!”

Bọn họ lại dám điHawaiihưởng tuần trăng mật? Bà ta cũng không để cho kẻ xui xẻo kia quá nhàn hạ như vậy.

“Mẹ, bọn con muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật là chuyện của bọn con” Anh chỉ thông báo một tiếng mà thôi, loại chuyện này không tới phiên mẹ tán thành hay không.

Lâm Ngạn Lương tự nhiên ôm vai Dương Thanh Thanh, một chút cũng không để ý tới mẹ đã tức giận đến phát run.

Nuôi con trai rồi sau lại biến thành con dâu... Lâm Lan Anh càng thêm hận Dương Thanh Thanh trong lòng.

Dương Thanh Thanh nhìn Lâm Lan Anh tức thành thế kia mới lặng lẽ mắng bên tai Lâm Ngạn Lương, “Anh sao có thể nói chuyện với mẹ như vậy?”

Cô chuyển hướng mẹ chồng, “Mẹ, nếu mẹ không muốn bọn con đi thì bọn con sẽ không đi”

“Thanh Thanh?” Trong lòng Lâm Ngạn Lương có chút khó hiểu. Chuyện của vợ chồng bọn họ chính bọn họ quyết định là tốt rồi, vì sao phải đợi người khác tán thành hay không?

“Em không có hộ chiếu, muốn làm còn phải chờ một thời gian” Cô giải thích với chồng. “Hơn nữa em lại không nói được tiếng Anh, đi Hawaii rất bất tiện”

Thật ra, hưởng tuần trăng mật cũng không trọng yếu, sau này lấy được cảm tình của mẹ chồng mới là chuyện quan trọng nhất.

“Chúng ta cũng có thể hưởng tuần trăng mật ở Đài Loan” Lâm Ngạn Lương tính chuyện trong công ty muốn sắp xếp ra ngày nghỉ ra ngoài với vợ.

Quay về biệt thự Lâm gia anh vẫn cảm thấy không tự do. Trước kia quen ở bên ngoài, hiện tại mỗi ngày đều phải về nhà nhìn cha mẹ cãi nhau ầm ĩ, anh cũng sắp bị phiền chết.

Nếu không có Thanh Thanh bảo bối chờ anh về nhà, anh rất muốn về khu nhà của mình ở.

“Mẹ nói con cũng không nghe sao?” Lâm Lan Anh cũng không ngẫm lại là chính mình không phân rõ phải trái, còn trách cứ con trái tim đã bị Dương Thanh Thanh tóm gọn.

“Mẹ, vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật cũng là chuyện rất bình thường!” Lâm Ngạn Lương lớn tiếng kháng nghị.

“Không sao! Chúng ta không đi cũng không sao. Mẹ, mẹ nhiều rau một chút” Dương Thanh Thanh muốn ngăn cản hai mẹ con khắc khẩu.

Lâm Quốc Khánh bên cạnh cũng không rên một tiếng, lẳng lặng nhìn diễn.

Ông không hiểu được Dương Thanh Thanh này là người tốt thật, hay là che giấu tính tình còn không bùng nổ, ngay cả vợ mình cố tình gây sự vẫn có thể mỉm cười đối đãi.

“Con mặc kệ, con muốn đưa Thanh Thanh ra ngoài giải sầu!” Lâm Ngạn Lương kiên trì nói. Sau này chiều nào cũng phải về ngôi nhà có không khí quỷ dị này, không bao lâu sau anh nhất định sẽ ốm mất. Anh muốn đưa Thanh Thanh ra ngoài du ngoạn một phen, sau khi trở về, lại tùy tiện tìm lý do chuyển ra ngoài ở. Bằng không về sau khi anh và Thanh Thanh thân mật, Thanh Thanh cũng sẽ có áp lực, anh cũng sẽ chịu không nổi.

Lâm Lan Anh đặt bát cơm xuống tức giận về phòng.

Lâm Ngạn Lương vẫn ăn cơm của mình, không có hành động nào khác.

“Anh sao lại nói chuyện với mẹ như vậy?” Dương Thanh Thanh rất khó hiểu. Cô đang muốn biểu hiện tốt trước mặt mẹ chồng, anh lại chọc tức mẹ mất rồi!

“Em đừng để ý mẹ anh, bà từ nhỏ đã có tính tình kỳ quái đó, không phân rõ phải trái sự thật” Không phải anh bất hiểu, là bà thật sự hơi quá đáng.

“Mẹ không hy vọng chúng ta đi, có thể là không nỡ xa chúng ta!” Dương Thanh Thanh bắt đầu tìm lý do ẹ chồng.

“Bà không muốn cho em đi!” Lâm Ngạn Lương nhìn vợ yêu ngây thơ. Trong lòng mẹ đã chuẩn bị kỹ muốn tra tấn cô rồi!

Chiều nay anh mới nghe được bà Từ nói, đêm qua một mình Thanh Thanh làm việc ở phòng bếp suốt một đêm, lúc này anh mới biết được vì sao mẹ kiên trì bảo bọn họ về nhà ở.

Anh muốn lập tức đưa Thanh Thanh về nhà mình, không ẹ bắt nạt người phụ nữ yêu dấu của mình.

“Em biết” Dương Thanh Thanh kiên định nhìn người mình yêu. “Nhưng em sẽ cố gắng làm ẹ mãn nguyện”

“Tùy em. Nếu em chịu không nổi anh lập tức chuyển ra ngoài” Lâm Ngạn Lương xoa xoa trán mềm mại của Thanh Thanh. Aizz, để mẹ kiêu ngạo một thời gian đi!

Sau vài ngày bình tĩnh, mỗi ngày Dương Thanh Thanh rời giường đưa Lâm Ngạn Lương đi làm, ở nhà không việc gì cô có thể làm, cô bắt đầu nghiên cứu sách dạy nấu ăn.

Thời gian gần đây cô muốn làm đồ ăn lấy lòng ba chồng, mẹ chồng và chồng yêu dấu.

Lâm Lan Anh mấy ngày nay bận đi chơi mệt mỏi, chẳng những không cố ý làm khó dễ cô, ngược lại ngay cả c gặp mặt cô cũng rất khó. Vì thế Dương Thanh Thanh đã có nhiều ngày nhàn rỗi.

Lâm Quốc Khánh cố định ra ngoài vào buổi sáng, bữa tối mới có thể xuất hiện trên bàn cơm, cơm nước xong lại không thấy bóng người.

Mà bà Từ cũng sẽ không xuất hiện nơi không nên tới, cho dù nhìn thấy gì, bà cũng sẽ che miệng trộm cười nhanh chóng im lặng rời đi.

Bởi vậy, Lâm Ngạn Lương và Dương Thanh Thanh hưởng thụ đầy đủ cuộc sống tân hôn ngọt ngào.

Dương Thanh Thanh vẫn an ủi chính mình, mẹ chồng đã tiếp nhận cô có thể chẳng quan tâm bọn họ như vậy, bà ta cũng không tìm cô gây phiền toái.

Mấy ngày nay, Lâm Lan Anh rất khác thường gần như cả ngày đều ở nhà, chỉ huy Dương Thanh Thanh và bà Từ lau chùi này, dọn chỗ kia, cả nhà từ trên xuống dưới đều sạch sẽ.

“Mẹ, có phải có vị khách quan trọng nào muốn tới nhà chúng ta hay không?” Dương Thanh Thanh hưng phấn hỏi, không chút mệt nhọc vì quét dọn.

“Đúng là vị khách rất quan trọng. Nó là người Ngạn Lương nhà chúng ta thích nhất đó!” Lâm Lan Anh cố ý lộ ra một ít tin tức với Dương Thanh Thanh.

Sau khi Dương Thanh Thanh nghe được tin tức của bà ta càng thêm ra sức quét tước. Dù sao cũng là người Ngạn Lương thích nhất tới! Cô nhất định sẽ không làm cho Ngạn Lương mất mặt .

Không tới vài ngày sau, Lâm Ngạn Lương đưa người anh thích nhất về,

Lâm Ngạn Lương vì đi đón máy bay đã sớm tan tâm, anh còn vui sướng gọi điện nói rõ với Dương Thanh Thanh, muốn cô dẫn bà Từ chuẩn bị và món ăn ngon.

Lâm Ngạn Lương tối hôm qua có thoáng đề cập qua một chút, nói là em họ của anh muốn về Đài Loan. Chỉ có điều Dương Thanh Thanh không nghĩ tới anh dắt về một tiểu mỹ nhân hiền thực thanh lịch.

Trong khoảnh khắc Dương Thanh Thanh mở cửa nghênh đón bọn họ vào kia, không hiểu được vì sao lại cảm thấy mình rất giống người hầu Lâm gia, căn bản không giống vợ anh.

Lâm Ngạn Lương không ngừng mà bảo vợ đưa mỹ nhân đến chỗ này chỗ khác, mãi đến khi ăn cơm chiều còn không chính thức giới thiệu vị tiểu mỹ nhân kia.

Dương Thanh Thanh bỗng nhiên nhớ tới lời nói mấy ngày trước của mẹ chồng.

Người Ngạn Lương thích nhất đến...

Dương Thanh Thanh ai oán nhìn mẹ chồng một cái, chỉ thấy Lâm Lan Anh mặt mày hớn hở nói chuyện với nữ lang kia.

Mà Lâm Ngạn Lương cũng giống thế, chỉ lo chuyện trò vui vẻ với nữ lang kia, căn bản là đã quên giới thiệu vợ mình. Hơn nửa ngày sau, Lâm Ngạn Lương mới chỉ chỉ Dương Thanh Thanh, “Tiểu Anh, đây là vợ anh, cô ấy tên là Thanh Thanh. Sau này em phải sống tốt với cô ấy đó!”

“Dạ. Được rồi!” Lâm Quý Anh có chút không tình nguyện liếc Dương Thanh Thanh một cái, “Chào chị dâu!”

“Chào em!” Dương Thanh Thanh thấp giọng chào.

“Thanh Thanh, Tiểu Anh có thể xem như thanh mai trúc mã của anh đó! Bọn anh chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Con bé từ nhỏ đã bị cô dì chú bác làm hư, tính tình có phần tùy hứng, em phải rộng lượng một chút” Lâm Ngạn Lương giới thiệu với vợ, sau đó lại chậm rãi nói chuyện với Lâm Quý Anh.

Lâm Quý Anh ra nước ngoài nhiều năm, giữa bọn họ có rất nhiều chuyện thú vị phải chia sẻ!

Cả buổi tối, Dương Thanh Thanh giống như người ngoài cuộc bình thường bị đặt bên cạnh bàn ăn, chỉ có thể nghe Lâm Ngạn Lương và Lâm Quý Anh, Lâm Lan Anh nói chuyện ngày xưa, hoàn toàn không mở miệng nói một lời.

Dương Thanh Thanh có chút ăn không tiêu, và hai thìa cơm sau đó rời khỏi bàn ăn, mà Lâm Ngạn Lương lại vẫn nói chuyện với Lâm Quý Anh, căn bản là không phát hiện người vợ anh thương yêu nhất đã yên lặng rời đi.

Trước khi rời đi, cô còn nhận được ánh mắt trào phúng của mẹ chồng!

Cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ gặp chuyện như vậy. Trước kia có phải cô quá mức ỷ lại ánh mắt chuyên chú và yêu thương của Ngạn Lương hay không?

Bởi vì có tình yêu của Ngạn Lương, cô có thể liều lĩnh nhẫn nhịn mặc ẹ chồng chỉ trích và gây khó dễ, đều có thể yên lặng thừa nhận. Nhưng, đêm nay anh chỉ lo nói chuyện trời đất với em họ, căn bản là cho cô là người xa lạ, muốn cô còn có dũng khí nhẫn nhịn mẹ chồng cười nhạo như nào đây?

Dương Thanh Thanh cô đơn đi trở về tân phòng, nghe từng trận cười dưới lầu truyền đến, cô nằm vật trên giường lại có thể chảy nước mắt.

Qua thật rất lâu sau Lâm Ngạn Lương mới về phòng.

“Em sao lại ngủ sớm như vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Lâm Ngạn Lương ngồi ở mép giường, đặt tay lên trán Dương Thanh Thanh, kiểm tra nhiệt độ cơ thể cô.

27. Chương 27

Chương 8 - P2

Sưu tầm

“Ừm... Em không sao. Chỉ là thấy mọi người ăn cơm tán gẫu vui vẻ như vậy, em căn bản ăn không nổi cho nên mới về phòng trước” Dương Thanh Thanh ôm Lâm Ngạn Lương, cả người lui vào trong ngực hấp thu thân nhiệt ấm áp của anh.

“Oh... Vợ bé nhỏ thân ái của anh ghen phải không?” Lâm Ngạn Lương nhìn bộ dáng Dương Thanh Thanh làm nũng, lúc này mới nhớ mình tối nay thật là xem nhẹ cô. “Thanh Thanh, Quý Anh là bạn chơi quan

trọng nhất trước đây của anh, em ấy hiếm khi về Đài Loan chơi, anh nhịn không được hàn huyên với em ấy nhiều một chút. Rất xin lỗi! Em nếu không thích, lần sau anh sẽ chú ý”

“Anh đừng nói như vậy! Quý Anh là em họ anh, cũng chính là em họ em, em làm sao có thể ghen, tức giận với em họ yêu của anh chứ?” Dương Thanh Thanh bắt đầu giải thích. “Người ta chỉ... chỉ không biết nên nói cái gì với em ấy thôi! Anh đừng giễu cợt em như vậy...”

“Đúng, đúng, đúng. Anh còn rất vui vì em ghen đó nha! Thật sự là phong tình hiếm thấy... Để anh vui mừng một chút em cũng không chịu?”

Lâm Ngạn Lương cúi xuống, phủ lên cánh môi cô.

“Ừm... Đáng ghét! Anh... Mỗi lần đều như vậy...”

Khi nói không thắng người ta hay dùng này chiêu nhất...

“Sao nào? Anh chính là thích hôn em...” Lâm Ngạn Lương xoay người, thân mình bá đạo áp chế Dương Thanh Thanh, tà ác dùng hạ thân ma sát cô.

“Anh đừng như vậy! Em họ đáng yêu của anh đang làm khách ở nhà chúng ta đó!” Nghĩ đến gần đây mỗi đêm anh luôn làm cho cô toàn thân lửa nóng cho đến bình minh, cô yêu kiều chu môi. “Đêm nay... Chúng ta đừng làm!”

“Tiểu bảo bối, làm sao có thể bởi vì có người đến nhà chúng ta làm khách, anh sẽ không chạm vào em chứ? Lý do này cũng quá khó thuyết phục anh! Buổi tối không ôm em, anh căn bản là không ngủ được...”

Lâm Ngạn Lương không cho cô có cơ hội né tránh, nâng mặt cô bắt đầu liếm hôn, không lâu sau đã ép Dương Thanh Thanh vào hành trình cao trào cả đêm.

Anh cởi áo ngủ trắng của cô, kinh hỉ phát hiện dưới áo ngủ là thân thể xích lỏa.

“Còn nói không muốn, em rõ ràng có âm mưu! Có phải sợ lực chú ý của anh đều bị em họ cướp đi cho nên mới cố ý dụ hoặc anh như vậy không?”

“Người ta mới không có! Không mặc cái kia ngủ... Có vẻ thoải mái hơn mà! Anh đừng nói lung tung...” Mặt Dương Thanh Thanh nhất thời đỏ như tôm luộc, xấu hổ vô cùng.

“Thật sao. Cứ như vậy anh cũng thấy tiện rất nhiều...”

Lâm Ngạn Lương vươn tay kẹp lấy nụ hoa mềm mại, ngả ngón đùa cô, một mặt cưỡi hết trời buộc trên người mình, cùng nhau xích lỏa như vợ thân yêu.

Không cần nhiều tiền hí, thân mình mẫn cảm của Dương Thanh Thanh còn chưa quên tra tấn của Lâm Ngạn Lương mấy đêm trước đã run run hé mở hai chân ướt át, chờ mong Lâm Ngạn Lương đến thăm.

“Thanh Thanh, em thật sự đẹp quá... Mặc kệ ôm em bao nhiêu lần, anh đều điên cuồng vì em...” Lâm Ngạn Lương khẽ nói lời yêu bên tai cô, một bên gia tăng vỗ về chơi đùa da thịt trắng nõn.

“Em chuẩn bị tốt chưa? Anh muốn đi vào...”

Dương Thanh Thanh khẽ gật đầu. Đã nhiều lần thử nghiệm ái tình, cô không hề thẹn thùng giống trước kia. Dù sao trong phòng cũng chỉ có cô và Ngạn Lương mà thôi.

Cô thật ra rất không quen động tác thân mật của Ngạn Lương trước mặt công chúng, bị những người khác thấy, xấu hổ chết đi được!

Lâm Ngạn Lương di chuyển phương hướng, tìm được tư thế chính xác, chuyển thân một cái, đẩy mạnh lửa nóng dục vọng của mình vào bên trong tiểu huyết ướm át sớm đã run run không thôi của Dương Thanh Thanh.

“Ừm a... A a...” Khoảnh khắc ái ân, Dương Thanh Thanh luôn yêu kiều thở gấp như thế. Giọng dễ nghe như vậy cũng luôn làm cho Lâm Ngạn Lương càng thêm phấn khởi, dừng mãnh không thôi.

Hai người giao triền, thân mình không ngừng di động, phối hợp lẫn nhau, nhẵn nhụi không được tiếng rên rỉ và thở gấp, hai người rơi vào kích tình căn bản đã quên trong nhà này còn có những người khác tồn tại.

Sáng sớm hôm nay, Dương Thanh Thanh không dậy sớm như mọi khi. Sau khi Lâm Ngạn Lương tỉnh dậy phát hiện cô còn đang trong giấc mộng, cũng không nỡ đánh thức cô, tự mình mặc quần áo sau đó ra ngoài đi làm.

Dương Thanh Thanh vẫn ngủ đến gần mười giờ mới mới chậm rãi tỉnh lại.

Có lẽ là tối qua bị ép buộc quá mệt mỏi, cô cảm thấy cả người cũng không có khí lực, đầu cũng có chút hỗn loạn.

Cô giãy dụa đứng dậy rửa mặt chải đầu, xuống lầu đi đến nhà ăn.

Khi cô phát hiện Lâm Quý Anh đang ngồi ngay ngắn ở nhà ăn uống cafe nóng hằm hạp mới kinh ngạc thấy thời gian đã muốn là mười giờ mười lăm phút.

“Chị dâu, số mệnh chị cũng thật tốt nha! Mặt trời đã lên cao rồi!” Lâm Quý Anh liếc Dương Thanh Thanh một cái, miệng phun ra lời nói châm chọc chua ngoa.

“Ngại quá... Chị có chút không thoải mái, cho nên mới...” Dương Thanh Thanh lắc lắc đầu, lịch sự xin lỗi Lâm Quý Anh. Người ta ở xa tới là khách, chính mình thân là chị dâu người ta, cần phải chiêu đãi người ta mới đúng.

“Thật sự như vậy sao? Tôi thấy chị là không vui vì tôi chuẩn bị ở trong này! Tôi vừa mới đến, chị liền coi thường tôi! Thật không hiểu được anh họ rốt cuộc là coi trọng chị điểm nào nhất? Muốn nói xinh đẹp, chị cũng không đẹp như tôi. Muốn nói giỏi giang, chị lại là người phụ nữ thích ngủ nướng. Loại phụ nữ như chị, anh họ tùy tiện gọi ở bên ngoài cũng có, làm sao có thể lựa chọn chị làm vợ chứ? Thật khiến cho người ta khó mà tin được”

Lâm Quý Anh đặt cốc cafe xuống, ê ê a a phun ra một chuỗi phê bình dài làm cho Dương Thanh Thanh càng nghe sắc mặt càng khó coi.

“Quý Anh, chị cũng không phải mỗi ngày đều ngủ dậy muộn như vậy, hôm nay thật sự là có một chút không thoải mái, cho nên mới...”

Dương Thanh Thanh nỗ lực giải thích ừm, bởi vì cô không muốn người khác phê bình cô và Lâm Ngạn Lương không xứng. Ánh mắt lạnh lùng và không thiện cảm của mẹ chồng cũng đã đủ làm cho cô nản lòng, cô cũng không muốn lại thêm một kẻ địch khác ở Lâm gia.

“Hừ! Tôi nghe dì nói, người phụ nữ như cô không biết là dùng thủ đoạn gì dụ dỗ thủ làm cho anh họ khăng khăng một mực với cô... Nhưng cô đừng kiêu ngạo, chờ anh họ hết cảm giác mới mẻ cảm với cô, xem cô còn dám kiêu ngạo như vậy không?”

“Em...”

Dương Thanh Thanh chưa từng nghĩ tới mình trong mắt mẹ chồng thật sự quá chùng như vậy. Cô vốn nghĩ đến mẹ chồng chỉ chưa tiếp nhận cô, không nghĩ tới mẹ chồng từ đầu tới cuối đều đang đợi xem kết cục bất hạnh của cô.

“Tôi sao nào? Chỉ nói như vậy chị đã chịu không nổi sao? Chị có thể nói với anh họ, nói chị không chịu được tôi ở đây, nói chị muốn đuổi tôi đi, đến lúc đó anh họ sẽ biết chị thật ra là cái người phụ nữ tâm địa ác độc, như vậy anh ấy rất nhanh sẽ chán ghét chị”

Lâm Quý Anh tao nhã uống hết cafe trong tay, trước khi rời đi còn không quên xem thường nhìn Thanh Thanh. Ánh mắt hèn mọn kia giống Lâm Lan Anh như đúc, làm cho Dương Thanh Thanh cực đoan không thoải mái.

“Quý Anh, em thích Ngạn Lương có phải không?” Loại tình cảm này không giống như anh em họ bình thường, phần nộ Lâm Quý Anh biểu hiện ra ngoài càng giống như là tình nhân bị cướp đi.

“Đúng thì thế nào? Tôi và anh họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, anh họ chỉ có tôi hiểu, cũng chỉ có tôi có thể độc hưởng. Chị là cây thông ở đâu? Tùy tùy tiện tiện nhảy ra cướp anh họ của tôi đi! Tôi sẽ không nhận chị là chị dâu của tôi, vĩnh viễn cũng không!”

“Nhưng, Ngạn Lương là anh họ của em! Hai người làm sao có thể...”

Dương Thanh Thanh cảm thấy có chút buồn nôn, thái độ và tình cảm kỳ quái của Lâm Quý Anh với Lâm Ngạn Lương làm cho cô có phần sợ hãi.

“Tôi chính là thích anh họ, thế nào? Ta sẽ ở bên cạnh xem, đợi một ngày anh họ chán ghét chị đến!” Lâm Quý Anh nói ra lời ác độc, sau đó xoay người rời đi.

Dương Thanh Thanh vô lực ngồi ở bàn ăn. Lâm Quý Anh ác độc nguyên rủa, còn đáng sợ hơn mẹ chồng lắm nhai ghét bỏ..

28. Chương 28

Chương 9 - P1

Sưu tầm

Lâm Quý Anh ở nhờ ở Lâm gia hành vi càng lúc càng kiêu ngạo, cả ngày mượn những chuyện vụn vặt như con muỗi chiếm lấy thời gian và lực chú ý của Lâm Ngạn Lương sau khi tan tầm, cũng bởi vì Lâm Lan Anh bảo vệ khắp nơi và gián tiếp thúc đẩy, khiến ôi buổi tối Dương Thanh Thanh nhìn thấy Lâm Ngạn Lương đều khi anh mệt mỏi đến cực điểm.

Một buổi tối, Lâm Ngạn Lương không lay chuyển được Lâm Quý Anh dây dưa, đưa cô ta đến nhà hát quốc gia nghe ca nhạc cô ta chờ mong đã lâu, gần ba tiếng biểu diễn khiến Lâm Ngạn Lương tích lũy cả một ngày mệt mỏi ở công ty khổ không nói nổi, về nhà tắm rửa sau đó vào phòng, anh dĩ nhiên là buồn ngủ.

“Ngạn Lương, hôm nay em đến bệnh viện thăm ba, ông rất vui vẻ kéo em nói thật nhiều chuyện khi ông còn trẻ!”

Dương Thanh Thanh dựa vào chồng, muốn chia sẻ một chuyện vui vẻ hôm nay của mình.

Nhưng mắt Lâm Ngạn Lương không tự giác nhắm lại, lời Dương Thanh Thanh nói anh căn bản là không có sức nghe vào, cũng đã rơi vào mộng đẹp mệt mỏi.

Dương Thanh Thanh rất thất vọng. Mấy ngày nay Lâm Quý Anh và cô tranh thủ tình cảm, mà rất rõ ràng, cô giống như là người cũ thất sủng bị chồng gác qua một xó.

Cô đương nhiên biết chồng sẽ không làm chuyện gì mờ ám với Lâm Quý Anh, nhưng đáy lòng có một chút u buồn và tịch mịch tích lũy, đã khiến cô thường ném vị ghen tuông, lan tràn dưới đáy lòng.

Mấy ngày nay, mỗi buổi sáng sau khi tỉnh dậy cô đều cảm thấy rất không thoải mái, nhưng trong nhà ngoại trừ Ngạn Lương ra không có ai thật sự quan tâm cô. Từ khi cô gả vào Lâm gia, người cô thường xuyên tiếp xúc nhất ngược lại là bà Từ lưỡi nhắc lại tình linh kia.

Đây không phải cuộc sống gia đình trong cảm nhận của cô. Bởi vì sớm mất đi người nhà yêu mến, cho nên cô càng khát vọng có thể có được gia đình hoà thuận vui vẻ giống như trước, thế nhưng mọi người ở Lâm gia đều không thể làm cho cô có cảm giác thân thiết.

Ngay cả người chồng thân ái của mình, vài ngày gần đây cũng giống như bố mẹ chồng, đều coi nhà là khách sạn qua đêm bình thường, một cực kỳ trở về, nghỉ ngơi đủ thì đi ra ngoài.

Dương Thanh Thanh cúi đầu thở dài một hơi, sau khi đắp chăn cho Lâm Ngạn Lương mới đi xuống phòng khách. Đêm đã khuya, mọi người chắc là đều đi ngủ, sau khi xuống lầu, chắc không có người ở mới đúng.

Bụng cóc ca cao nóng, Dương Thanh Thanh ngồi trên sofa xem phim.

Bỗng nhiên một tiếng động kỳ quái vang lên, thời gian đêm khuya phá lệ rõ ràng. Dương Thanh Thanh hoảng sợ, đứng dậy cẩn thận đi đến xem xét.

Trong tay cô còn bụng cóc ca cao nóng, coi nó vũ khí bình thường đưa đến trước người. Chẳng may tiếng động kia thật sự là tiếng của bọn đạo chích vọng lại, cô sẽ dùng nó hất lên bọn chúng, lại thường bọn chúng một tiếng thét chói tai vang dội.

Dương Thanh Thanh nhón mũi chân, chậm rãi đi đến nhà ăn, cái gì cũng không phát hiện ra. Nhưng phòng bếp vẫn có tạp âm kì quái nhỏ nhỏ liên tục phát ra... Cô chậm rãi đi thông thả đến phòng bếp.

“Bác Từ? Là bác trong phòng bếp sao?” Dương Thanh Thanh nhỏ giọng hỏi. Có lẽ là bà Từ nửa đêm đã đói bụng làm đồ ăn trong phòng bếp cũng không chừng, nếu hắt ca cao nóng lên trên người bà, vậy hỏng lớn rồi!

Thế nhưng, trong phòng bếp cũng không ai đáp lại.

Mà tạp âm nhỏ còn liên tục phát ra. Dương Thanh Thanh cảm thấy rất kỳ quái, “Có người trong bếp sao?”

Nếu như trong nhà có người, phải đáp lại cho cô an tâm chứ!

Ngay khi Dương Thanh Thanh tới gần cửa phòng bếp, chuẩn bị bật đèn phòng bếp ra, bên trong lao tới hai người, người trước đẩy ngã Dương Thanh Thanh, mà chén ca cao nóng trong tay Dương Thanh Thanh cứ thế hắt lên bóng hình nhỏ nhắn kia.

“A! Đau quá...”

“A! Nóng quá!”

Hai tiếng thét chói tai đồng thời vang lên, Dương Thanh Thanh bị đánh ngã thật mạnh ngã xuống đất, bụng truyền đến từng cơn đau kỳ quái. Nhưng thần trí cô coi như là rất rõ ràng, cô cũng nghe được tiếng hét kia.

Đó là tiếng của Lâm Quý Anh.

Dương Thanh Thanh che bụng đau khác thường của mình, ngẩng đầu nhìn một nam một nữ lao tới.

“Quý Anh, cứu chị... Bụng chị... Đau quá...”

Dương Thanh Thanh chống người lên, lại bị cơn đau truyền đến từ bụng đánh gục, sau đó chầm chậm nằm ngã trên mặt sàn.

“Làm sao bây giờ?” Gã đàn ông tiếng hỏi.

“Mặc kệ chị ta!” Lâm Quý Anh liếc Dương Thanh Thanh một cái, cực kỳ nhẫn tâm xoay người rời đi, ngay cả ý đồ cô đứng lên cũng không có. “Ai bảo chị ta hắt thứ này lên người tôi”

Hai người nhanh chóng rời đi, phòng bếp lại trở về yên tĩnh vốn có.

Khi Dương Thanh Thanh tỉnh táo lại, cô phát hiện mình nằm trên giường bệnh.

“Ừm...” Thần trí mơ hồ và thể lực suy yếu làm cho Dương Thanh Thanh phải nghĩ mãi mới nhớ mình xảy ra chuyện gì.

“Em tỉnh rồi! Thanh Thanh, em cảm thấy thế nào? Anh đi gọi bác sĩ đến”

“Ngạn Lương... Em làm sao vậy?” Dương Thanh Thanh bắt lấy tay anh, không cho anh rời đi.

“Sáng nay bác Từ phát hiện em nằm ở cửa phòng bếp sợ tới mức đánh thức cả nhà. Thanh Thanh, em biết không? Thiếu chút nữa con của chúng ta cũng không còn! Em làm sao có thể không cẩn thận như vậy chứ? Nếu như không thoải mái thì phải nói sớm ọi người biết chứ!”

“Em...” Dương Thanh Thanh nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua, trong lòng hiện lên sắc mặt khinh thường của Lâm Quý Anh. “Em cũng không phải cố ý... Em cũng không biết...”

“Em làm sao có thể ngã ở đó chứ? Tối qua anh còn tưởng em an an ổn ổn ngủ bên cạnh anh chứ!”

Lâm Ngạn Lương một bên tự trách một bên lại nhin không được oán giận. Loại chuyện này cũng không phải là đùa giỡn, chuyện liên quan đến bảo bối quan trọng nhất của anh đó!

“Em vốn muốn nói chuyện với anh, nhưng anh nghe không đến hai câu liền ngủ, em buồn, đi xuống dưới lầu xem TV...”

“Lần sau không thể như vậy. Em bây giờ chuẩn bị làm mẹ đó”

“Em đã biết...” Lúc này Dương Thanh Thanh mới chú ý tới trong phòng bệnh còn có một người thần sắc quái dị. “Mẹ, xin lỗi, đã khiến mọi người kinh hách...”

“Không... Không sao, con cẩn thận dưỡng sức, mẹ đi chuẩn bị một ít thuốc bổ cho con...”

Dầu không được vui mừng trên mặt, Lâm Lan Anh lại vẫn khẩn trương nói những lời này sau đó xoay người ra ngoài.

“Mẹ sao thế?”

“Mẹ nghe được em đã mang thai, vui mừng cười toe tóe thôi mà!” Lâm Ngạn Lương yêu thương nắm tay Dương Thanh Thanh, “Mấy ngày nay thật sự là anh không tốt, anh không chú ý thân thể em có biến hóa, lại khiến em té xỉu... Thật sự rất xin lỗi!”

“Đừng... Đừng nói như vậy. Là em không chú ý tới... Nếu em sớm phát hiện một chút sẽ không xảy ra chuyện này”

29. Chương 29

Chương 9 - P2

Sưu tầm

Trong đầu Dương Thanh Thanh lại hiện lên vẻ mặt ác độc trong bóng đêm của Lâm Quý Anh, nhưng cô cũng không nói rõ chân tướng sự thật.

“Em nghỉ ngơi đi! Dưỡng thân thể khỏe một chút, làm người mẹ khỏe mạnh của con anh nhé! Anh tin mẹ nhất định sẽ nuôi béo em, chuyện này nhất định là sở trường của bà”

“Anh sao lại nói như vậy!”

Dương Thanh Thanh cười. Có thể khiến mẹ chồng vui mừng chính là điều cô muốn nhất.

“Vốn là như thế! Mẹ lúc nào cũng vậy, cố chấp đòi mạng. Trước kia bà còn không có thiện cảm với em, nhưng bây giờ trong bụng em có mầm vương bài này, thử xem bà có hầu hạ em chu toàn hay không!”

Lâm Ngạn Lương nhéo nhéo khuôn mặt tái nhợt của Dương Thanh Thanh, mặt cô bị anh nhéo đến đỏ bừng. “Em hãy ngoan ngoãn hưởng thụ cuộc sống xa hoa ”mẹ nhờ con” đi!”

“Khụ! Dì, dì làm mấy thứ này làm gì? Hôi chết đi được!”

Lâm Quý Anh trở lại Lâm gia, toàn bộ phòng bếp tràn ngập mùi thuốc Đông y dày đặc xông lên khiến cô ta nhăn mũi nhíu mày.

“Những thứ này đều là thuốc bổ sắc cho Thanh Thanh uống”

Lâm Lan Anh nhìn không được sự mừng vui dưới đáy lòng, một bên chú ý ăm sát thuốc, một bên quay đầu giải thích với Lâm Quý Anh.

“Người phụ nữ kia..... Ừm, chị dâu..... làm sao vậy?”

Trên mặt Lâm Quý Anh hiện lên một chút kinh hãi bất an, buồn bực tiếp tục hỏi.

“Sáng nay chị Từ phát hiện nó té xỉu ở phòng bếp, sau khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói nó đã mang thai”

“Hà? Chị ta mang thai?”

Sắc mặt Lâm Quý Anh chuyển từ xanh sang trắng, một bên ghen tị Dương Thanh Thanh đã được Lâm Lan Anh tiếp nhận, một bên lo lắng chuyện đêm qua bị Thanh Thanh nói ra.

“Đúng vậy! Nhà chúng ta cũng sắp có trẻ con rồi! Đến lúc đó rất náo nhiệt. Tốt nhất là sinh một đứa cháu nội cho hai lão già chúng ta ôm một cái... Chú cháu cả ngày chỉ biết chạy ra ngoài, nếu có cháu nội ở nhà, ông ấy không ở nhà tranh ôm cháu với dì mới là lạ đó!”

“Dì, dì còn nói sao! Chính dì không phải ngày nào cũng chạy ra ngoài đánh bài sao?”

“Cái đó khác nhé! Trong nhà cũng không ai quan tâm đến dì, dì ở nhà làm gì? Chờ con Ngạn Lương ra đời dì mới có việc để làm chứ!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Lâm Quý Anh khịt mũi trở lại hướng phòng khách.

“Tiểu Anh, muốn đến bệnh viện đón chị dâu cháu với dì không?” Lâm Lan Anh đổ thuốc Đông y vào cặp lồng.

“Dì, dì và anh họ đi đón chị ấy là được, nhiều người ngược lại vướng chân vướng tay. Hơn nữa cháu có hẹn với bạn trung học, bây giờ cháu phải ra ngoài”

“Vậy à! Hôm nay về sớm một chút, chúng ta cùng nhau chúc mừng sinh mệnh mới đã đến Lâm gia. Dì bảo chị Từ nấu một bàn ăn ngon. Cháu muốn dẫn bạn học trở về cũng được, càng đông càng vui”

“Đến lúc đó nói sau! Cháu phải đi, tạm biệt dì!”

Hôm qua Lâm Quý Anh ra ngoài vui chơi cả đêm, vừa mới vào nhà lại khịt mũi rồi đi.

“Mẹ, mẹ làm cái gì vậy? Mùi khó ngửi quá đi!” Lâm Ngạn Lương vừa ôm Dương Thanh Thanh vào nhà đã ngửi thấy mùi vị gay mũi.

“Là cho Thanh Thanh bổ thân thể, con đừng hỏi nhiều. Đàn ông các con không hiểu!” Lâm Lan Anh bưng một bát thuốc nóng hôi hổi đến trước mặt Dương Thanh Thanh an tọa ở trên sofa, “Đến đây, mau uống hết nhân lúc nóng đi”

“Mẹ, mẹ không cần đặc biệt làm các thứ cho con! Con có thể tự làm” Dương Thanh Thanh cũng không có cách nào tiếp nhận sự thay đổi của mẹ chồng, cô có vẻ chật vật.

“Con hiện tại là thời kì quan trọng nhất, làm gì cũng phải cẩn thận một chút, biết không? Mẹ muốn cháu nội mẹ được bình an, khỏe mạnh sinh ra”

Mặt Lâm Lan Anh cũng là vẻ thẹn thùng.

Thái độ trước đây bà đối xử với con dâu nếu so sánh với bây giờ là một trời một vực! Chính bà cũng biết lý do chuyển biến, nhưng vì con cháu Lâm gia bà quản không được nhiều như vậy.

“Con biết, mẹ, con sẽ cẩn thận” Dương Thanh Thanh xoa bụng bằng phẳng, trên mặt lóe ra vàng sáng tình thương của mẹ.

Đây là đứa con đầu lòng của cô và Ngạn Lương, cô đương nhiên cũng rất yêu thương nó!

“Đúng rồi! Mẹ, Thanh Thanh cũng là phải làm mẹ, cô ấy tự biết chăm sóc mình”

Lâm Ngạn Lương đứng một bên xem náo nhiệt. Tuy rằng rất muốn giấu cợt thái độ trước sau thay đổi của mẹ, nhưng người cha như anh cũng rất vui vẻ! Chuyện gây tổn thương hòa khí gác một bên chậm rãi nói sau!

“Con còn dám nói! Hôm qua vì sao để Dương Thanh Thanh xuống lầu một mình? Vì sao nó cả đêm không về phòng con cũng không biết?” Lâm Lan Anh bây giờ mới hỏi tội con trai.

“Được rồi, được rồi. Mẹ, con biết sai rồi, con về sau tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện này xảy ra, con cam đoan, được chưa?” Lâm Ngạn Lương gơ tay phải lên thề với trời. “Thanh Thanh, lần sau nếu anh không ôm chặt em trên giường thì hôm sau em báo cáo với mẹ nhé, , như vậy được chưa!”

“Đáng ghét, anh đang nói gì vậy!”

Mặt Dương Thanh Thanh ửng hồng. Trước mặt mẹ chồng, anh lại không biết xấu hổ nói loại lời này với cô, thể diện của cô sắp bị anh phá hết!

“Con tiểu tử này! Chỉ biết dỗ cho phụ nữ vui vẻ”

Lâm Lan Anh nghe xong lời con nói cũng có chút đỏ mặt, nhưng cô thật sự rất bội phục con dâu có thể bắt con trai về nhà.

Có lẽ trước đây bà đã sai rồi! Từ hôm nay trở đi bà cũng nên nhìn thẳng vào cô gái đã thành người của Lâm gia.

“Bọn con kết hợp trận tuyến như này đã đủ chưa?”

“Ngạn Lương...”

Dương Thanh Thanh bị anh nói cho càng cảm thấy ngượng ngùng, lại vươn tay nắm anh một cái.

“Các con đừng trước đầu vô miệng liên tiếp trước mặt mẹ, nhìn xem mẹ hâm mộ quá rồi này. Ngạn Lương, đỡ Thanh Thanh uống hết bát thuốc này sau đó ôm con bé về phòng nghỉ ngơi, không có việc gì đừng cho phép nó xuống giường, nghe chưa?”

Bộ dáng Lâm Lan Anh ra lệnh không khác với nữ vương bạo chúa là mấy.

“Tuân mệnh!”

Lâm Ngạn Lương khoa trương làm kiểu chào quân đội, lúc này Lâm Lan Anh mới vừa lòng rời khỏi phòng khách.

“Cuối cùng em cũng biết...” Dương Thanh Thanh ngã vào sofa vô lực thì thào.

“Biết cái gì?”

“Biết anh vì sao luôn bá đạo như vậy”

30. Chương 30

Chương 9 - P3

Sưu tầm

“Ha ha...” Lâm Ngạn Lương ngồi xuống sofa ôm Thanh Thanh vào trong lòng, “Bây giờ em biết đã quá muộn! Em đã lên thuyền giặc, không có cách nào nhảy xuống!”

“Người ta cũng không muốn nhảy xuống! Thế nào!?”

Dương Thanh Thanh cảm thấy hiện tại cô thật sự rất hạnh phúc, từng mất đi cảm giác gia đình ấm áp, hiện tại cũng đã có đủ. Cô thật sự rất vui vẻ!

“Vậy được rồi, bởi vì anh cũng không tính thả em đi. Nói em yêu anh đi!” Lâm Ngạn Lương cắn vành tai mềm mại của Dương Thanh Thanh, nhẹ nhàng thổ lộ lời yêu thương.

“Em yêu anh”

Dương Thanh Thanh gắt gao ôm anh, e lệ đáp lại yêu cầu bá đạo của anh.

Một tiếng nho nhỏ kia, sự nhiệt tình đáng yêu làm cho cả người Lâm Ngạn Lương đều nóng như lửa, vốn chỉ là trêu đùa mà gặm cắn, dần dần biến chất thành dục vọng cuồng nhiệt.

Hai tay anh vòng qua eo nhỏ của cô, đưa đỉnh lửa nóng dục vọng tới bên đùi cô, “Chúng ta lên phòng được không? Anh rất muốn...”

“Nhưng người ta còn chưa uống xong...”

Dương Thanh Thanh phát giác ra chồng đang khát vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ bừng lên. May mà mẹ chồng đã đi khỏi phòng khách, nếu bị bà nhìn thấy một màn này, cô thật sự sẽ không có mặt mũi làm người.

“Chúng ta lên phòng trước đi! Chút nữa em uống cũng được. Anh cũng không muốn khi hôn đôi môi ngọt ngào của em phải nếm hương vị quỷ dị này”

Lâm Ngạn Lương bế Dương Thanh Thanh dậy.

“Đi thôi! Vợ yêu dấu của anh, chúng ta trở về phòng đi làm chuyện nên làm đi!”

“Anh nói nhỏ thôi! Nếu mẹ nghe được, người ta sẽ xấu hổ!”

“Em xấu hổ cái gì? Mẹ và ba nếu không ”làm” làm sao sinh ra anh chứ! Em ấy! Đừng luôn mông da mặt như thế, em càng thẹn thùng, anh ngược lại càng muốn khi bắt nạt em”

Lâm Ngạn Lương khấn cấp ôm Dương Thanh Thanh trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường lớn mềm mại.

“Bác sĩ chắc không có cấm chúng ta ”yêu” chứ?” Lâm Ngạn Lương xấu xa tiếp tục truy vấn.

“Đáng ghét! Người ta làm sao mà biết...”

Dương Thanh Thanh quay mặt đi, ngượng ngùng trả lời.

Thật ra bác sĩ nói qua với cô, cô bây giờ còn trong giai đoạn đầu mang thai, vẫn có thể sinh hoạt vợ chồng, chỉ là không thể làm động tác kỳ quái, kịch liệt, miễn cho tiểu bảo bối bị kích động lớn.

“Đừng kịch liệt quá nha! Phải dịu dàng một chút...”

Nhìn thấy Lâm Ngạn Lương đã cởi quần áo, Dương Thanh Thanh đành phải hẹn trước với anh ba điều. “Còn nữa, một lần thôi nhé! Người ta bây giờ chịu không nổi yêu cầu vô độ của anh”

“Được, thì một lần, anh sẽ khiến em hoàn toàn thỏa mãn...”

Lâm Ngạn Lương cúi người mềm nhẹ ngăn lại thân mình Dương Thanh Thanh, hôn môi đỏ mọng không chỗ né tránh của Dương Thanh Thanh, bắt đầu tuân thủ hiệp ước tình yêu đêm nay.

Bọn họ dịu dàng hôn nhau, cũng tiến hành động tác kịch liệt nhất. Sau khi hôn đủ môi cô, Lâm Ngạn Lương bắt đầu liếm cắn da thịt nhẵn bóng của cô.

Hơi thở cực nóng quần quanh trên da thịt trần trụi, Lâm Ngạn Lương dây dưa, trêu đùa mỗi một tắc da thịt trơn mềm anh có thể nhìn thấy.

Không khí thân mật như thế làm cho hạ thân Lâm Ngạn Lương sưng nhanh hơn. Anh cố nén dục vọng cứng rắn của mình, chỉ hy vọng vợ có thể nhận được cảm giác thỏa mãn nhiều nhất.

“Ngạn Lương...”

Bị đùa đủ lâu, Dương Thanh Thanh vặn vẹo thân hình muốn tiến thêm một bước thân mật.

“Đừng nóng lòng...” Lâm Ngạn Lương há miệng ngậm nụ hoa đã hé nở, còn thật sự dùng lưỡi và răng hiểm ác liếm cắn bầu ngực mẫn cảm của cô.

“Oh...” Dương Thanh Thanh ngẩng đầu lên, để ngực mình tới sát miệng anh hơn.

Cô không có cách nào chịu được kích động chính là khi lưỡi anh chạm vào nụ hoa bé nhỏ kia ...

“Cô bé đáng yêu... Sắp làm mẹ người ta, thân thể còn mẫn cảm như vậy...”

Lâm Ngạn Lương cảm giác được nhiệt độ dưới hạ thân bốc lên, tay phải đã chậm rãi tìm được xuân triều tràn giữa hai chân.

Anh thật sự không muốn nhanh như vậy, nhưng anh đã không có cách nào đợi thêm lát nữa.

Sau vài lần thâm nhập dò xét u huyết của cô, anh dùng khuỷu tay chống nửa thân trên của mình, miễn sao vợ yêu không bị đè đến khó chịu.

Dương Thanh Thanh tự nhiên mở hai chân ra, khát khao Lâm Ngạn Lương thẳng tiến.

Lâm Ngạn Lương dùng đầu gối tách hai chân cô ra, cảm dục vọng của mình, tìm được nơi nguồn nhiệt quen thuộc để tiến vào.

“A... Ừ...”

Chấn tư mật chặt hẹp làm cho hạ thân anh co rúm, một chút đau thêm một chút vui thích nhanh chóng truyền tới toàn thân Dương Thanh Thanh, cô hưởng rên rỉ lên tiếng.

Lâm Ngạn Lương do dự nhẹ nhàng tiến tới, anh không dám để động tác của mình quá mức kịch liệt. Nhưng bọn họ đều rất không hài lòng lực đạo trước mắt như vậy.

“Ngạn Lương... Lại..... Đi vào một chút...” Loại buồn bực ngứa ngáy thống khổ này làm cho Dương Thanh Thanh nhin không được mà mở miệng yêu cầu.

“Như vậy... Có sao không?”

Lâm Ngạn Lương cúi đầu nhìn kỹ biểu tình của Dương Thanh Thanh, sợ mình làm cô bị thương.

“Ừm... Muốn sâu một chút...”

Cẩn môi, Dương Thanh Thanh ôm vai Lâm Ngạn Lương, chờ mong sự tiến tới ma sát mãnh liệt hơn.

Lâm Ngạn Lương thỏa mãn tăng thêm tốc độ, cũng tăng thêm chút lực đạo.

“Thích không? Kiểu này...” Lâm Ngạn Lương nhìn chăm chú khuôn mặt cô, chậm rãi tiến vào sâu hơn.

“Thích... Ừ... A a...”

Dương Thanh Thanh đang đưa thân thể mềm mại của mình theo sự xâm nhập của anh, từng đợt khoái cảm lan vào mỗi tế bào trong cơ thể.

Khi môi anh hôn lên cánh môi cô, Dương Thanh Thanh bị khoái cảm dâng cao rung động, ngã xuống gất gao bao phủ dục vọng trong cơ thể, một cổ cao trào như sóng triều đưa bọn họ lên một tầng cao hơn.

31. Chương 31

Vĩ thanh

Sưu tầm

Thân thể xích lõa của Dương Thanh Thanh nằm gọn trong lòng Lâm Ngạn Lương, hai người đều thỏa mãn thở dài.

“Ngạn Lương, nếu có một ngày anh không yêu em, anh phải nói cho em biết ngay nhé!”

Dương Thanh Thanh đặt tay lên bàn tay không ngừng qua lại vỗ về chơi đùa trên ngực cô.

“Em đang nói bậy bạ gì đó? Không có ngày đó”

Lâm Ngạn Lương hơi nhíu nhíu mày, loại giả thiết không có thật này khiến anh rất phản cảm. Anh yêu cô như vậy, lẽ nào cô chưa thể an tâm sao?

“Thanh Thanh, anh yêu em như vậy, muốn anh chứng minh trái tim anh như nào để em tin đây?”

“Anh không cần chứng minh, em có thể cảm nhận được”

Dương Thanh Thanh chậm rãi trở mình, mặt đối mặt nhìn Lâm Ngạn Lương.

“Em chỉ nói ”chẳng may“. Chẳng may thực sự có một ngày như vậy, anh nhất định phải nói cho em biết đó”

“Ngu ngốc, anh nói không có ngày đó”

“Người ta chỉ nói nếu thôi!”

“Không có nếu. Từ ngày chúng ta kết hôn đã không có — không! Kể từ khi anh nhìn thấy em, em chính là bầu trời của anh, anh là của em. Cả đời này anh sẽ yêu em như vậy, coi trọng em như vậy”

Lâm Ngạn Lương nghi hoặc nhìn Dương Thanh Thanh, đang tốt lành vì sao cô lại nói đến vấn đề “nếu” nhảm chán này?

“Thanh Thanh, em vẫn đang trách anh mấy ngày nay bận rộn không cẩn thận xem nhẹ cảm thụ của em sao?”

Bởi vì em họ tới chơi và công việc của công ty anh thật sự rất mệt mỏi, sau khi về nhà đương nhiên không có cách nào trấn an vợ mới cưới của mình.

“Không phải! Anh làm việc vất vả như thế, trở về sẽ mệt mỏi là chuyện bình thường, em không có ý trách anh!”

Thật ra Dương Thanh Thanh lo lắng địa vị thấp kém của mình ở Lâm gia.

Một cửa của mẹ chồng bởi vì cô mang thai, xem ra là chậm rãi giải trừ báo động.

Nhưng nhớ tới lời nói và ánh mắt ác độc của Lâm Quý Anh ngày đó, cô thật sự rất sợ hãi.

Bây giờ cô làm nũng nói ra vấn đề này, chính là muốn thỏa mãn một chút cảm giác vô cùng bất an của mình mà thôi.

Phụ nữ luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn mà!

“Anh thật sự cảm thấy có lỗi với em, về sau tuyệt đối sẽ không như vậy. Để em ở nhà một mình, em nhất định buồn lắm phải không?”

“Thật ra... Cũng không sao! Em có thể nhân cơ hội này học tập một ít chuyện làm vợ, làm dâu...”

“Nếu em ở nhà không thoải mái, không quen, chúng ta có thể lập tức về khu nhà của anh. Điểm này trước đây anh đã nói qua với em. Tuy rằng thái độ của mẹ với em đã cải biến, em đừng miễn cưỡng bản thân nhất định phải ở ngôi nhà này”

“Chúng ta bây giờ ở nhà này được rồi! Em không có ý muốn rời đi. Em chỉ là... Chỉ là...”

“Em chỉ là làm sao? Có cái gì muốn nói em phải nói ra anh mới có thể biết, chúng ta mới có thể tìm ra phương pháp giải quyết”

Lâm Ngạn Lương yêu thương nắm tay vợ.

“Ngạn Lương, anh biết không? Khi một người đang sống hạnh phúc sẽ rất sợ hãi ngay sau đó sẽ bị cướp đi toàn bộ...”

Tựa trước kia cô có một gia đình mỹ mãn, hiện tại lại cách biệt âm dương với mẹ và em trai em gái.

“Đứa ngốc! Anh đảm bảo sẽ làm anh hạnh phúc cả đời, lời nói của anh chính là cam đoan, anh sẽ yêu em cả đời”

Lâm Ngạn Lương càng ôm cô chặt hơn. Cô gái luôn làm anh lo lắng, phiền não, là người anh yêu nhất cuộc đời này.

“Ngạn Lương, em muốn chính là hạnh phúc thật sự, có thể chia sẻ mọi hi vọng ái ố cùng nhau, chúng ta có thể làm được, đúng không?” Dương Thanh Thanh thấp giọng nói.

“Anh cam đoan, chúng ta nhất định làm được”

Mang đầy ngập tình yêu cùng nhiệt thành, Lâm Ngạn Lương lại cúi hôn xuống, hôn bờ môi ngọt ngào đến mê người của vợ yêu.

* * * * *

Sau khi chuyện Dương Thanh Thanh qua đi, Lâm Lan Anh suy nghĩ thay cho cháu mình, lệnh cho bà Từ mỗi phút mỗi giây đều phải nhìn chăm chăm Dương Thanh Thanh, sợ cô chẳng may bị thương.

Ngoại trừ ngẫu nhiên thân thiết hỏi Dương Thanh Thanh có uống thuốc bổ đúng giờ hay không Lâm Lan Anh lại khôi phục thói quen chơi mạt chược qua ngày, ba ngày thì có hai ngày chạy ra ngoài, bình thường Dương Thanh Thanh nghỉ ngơi có đôi khi ngay cả bóng người mẹ chồng cũng không thấy được.

Trong lòng có cục tức, Lâm Quý Anh rõ ràng cũng học di, cả ngày đều chạy ra ngoài, ngay cả cơ Dương Thanh Thanh hội kéo quan hệ gần gũi với cô ta không có.

Lâm gia khôi phục lại trạng thái như ngày tân hôn, ngoại trừ buổi tối Lâm Ngạn Lương tan tầm về nhà ra, người Dương Thanh Thanh thường xuyên thân cận nhất chính là bà Từ.

“Thiếu phu nhân, bát canh bổ này phu nhân tự tay hầm cho cháu, cháu uống khi còn nóng đi!”

Bởi vì thân thể suy yếu mà Dương Thanh Thanh bị lọt vào thế công của bà Từ.

“Mẹ đã về rồi sao?”

“Đúng vậy! Rạng sáng 5 giờ vào cửa, sáng sớm đã hầm canh bổ này, nói là để cháu uống”

Bà Từ bưng bát nóng hầm hập để lên bàn, giục Dương Thanh Thanh mau uống hết đi.

“Cám ơn bác, bác Từ. Bác vất vả quá, sáng sớm đã phải dậy hỗ trợ...”

“Đừng lo! Dù sao buổi trưa bác cũng ngủ bù lại. Thiếu phu nhân gần đây thân thể thế nào? Có nôn ọe nghiêm trọng lắm không?”

“Không sao, còn có thể chịu được. Mẹ về phòng ngủ rồi sao?” Dương Thanh Thanh sờ mũi, một hơi uống hết bát canh bổ đậm hương vị thuốc đông y vào trong bụng.

“Đúng vậy! Nghe nói là liên tục đánh mạt chược hơn mười bốn tiếng đó!”

“Wow! Mẹ lợi hại quá! Liên tục đánh hơn mười bốn tiếng? Không biến thành mắt gấu mèo mới là lạ”

Dương Thanh Thanh chắc chắn lấy làm kỳ lạ. Cô thật sự rất bội phục mẹ chồng có thể chơi mạt chược lâu như vậy.

“Đúng rồi, bác từ, hôm nay bác có thể dạy cháu làm mấy món ăn không? Món thịt kho tàu lần trước đã là sở trường của cháu, lần này cháu muốn học làm món khác”

“Được! Không thành vấn đề. Ừm! Để bác nghĩ, thiếu gia còn thích ăn cái gì nhỉ?” Bà Từ ôm đầu suy tư.
“Đúng rồi, thiếu gia thích ăn bánh củ cải. Lần này bác Từ dạy cháu làm bánh củ cải kiểu Quảng Đông được không?”

“Được, vậy học bánh củ cải kiểu Quảng Đông” Dương Thanh Thanh vừa nghe đã vui vẻ vô cùng.

“Chờ học hết món thiếu gia thích ăn, bác sẽ tìm cơ hội cho cháu bộc lộ tài năng, làm cho thiếu gia chấn động lớn nhé!”

Bà Từ dọn bát canh, vào bếp đi chuẩn bị tài liệu. “Có thể lấy được người vợ hiền như thiếu phu nhân thật sự là phúc lớn của thiếu gia! Bây giờ lại sắp có tiểu thiếu gia sắp sinh, Lâm gia thật là song hỷ lâm môn!”

Dương Thanh Thanh mỉm cười vào bếp sau bà Từ. “Bác Từ, bác thật sự rất khéo nói, khó trách Ngạn Lương nể trọng bác như vậy”

Hai người càng ngày càng thân quen, cứ thế đứng trong bếp thảo luận về nấu nướng.

* * * * *

Đây tuy rằng không giống sự ngọt ngào ấm áp trong mộng tưởng của Dương Thanh Thanh, cuộc sống gia đình hoà thuận vui vẻ, nhưng chỉ cần có chồng yêu đã là hạnh phúc của cô rồi.

Vượt ve sinh mệnh nhỏ khỏe mạnh lớn dần trong bụng, Dương Thanh Thanh vừa lòng nhìn thành phẩm hôm nay mới học được - bánh củ cải kiểu Quảng Đông cháy xém mất một nửa, lo lắng nhìn đồng hồ treo tường chờ đợi Lâm Ngạn Lương tan tầm trở về.

Đợi mãi mới nghe thấy tiếng xe quen thuộc, Dương Thanh Thanh chờ không kịp Lâm Ngạn Lương vào cửa liền bưng khay bánh chạy ra ngoài.

“Anh yêu, tối nay có bánh củ cải anh thích ăn nhất đó!”

Cuộc sống như vậy, thật sự rất hạnh phúc.

*****The End*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cuong-nhiet>